ISSN 1725-5139

Dziennik Urzędowy L 48
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51

22 lutego 2008

Spis treści

I *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 150/2008 z dnia 18 lutego 2008 r. zmieniające zakres środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 130/2006 na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej** 1

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 151/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 4

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 152/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie nieprzyznania refundacji wywozowych do masła w ramach stałego zaproszenia do składania ofert przetargowych przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 581/2004 6

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 153/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. ustalające refundacje wywozowe dla wieprzowiny 7

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 154/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. ustalające stawki refundacji mające zastosowanie do niektórych przetworów mlecznych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu 9

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 155/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej** 12

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 156/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 109/2007 w zakresie minimalnej zawartości dodatku paszowego – soli sodowej monenzyny (Coxidin)** [1] 14

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 157/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. określające pomoc, o której mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1255/1999, w odniesieniu do prywatnego składowania masła** 16

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 158/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Salate von der Insel Reichenau (ChOG), Gurken von der Insel Reichenau (ChOG), Feldsalat von der Insel Reichenau (ChOG), Tomaten von der Insel Reichenau (ChOG))** 17

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 159/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 800/1999 oraz (WE) nr 2090/2002 w odniesieniu do kontroli bezpośrednich przeprowadzanych przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do objęcia refundacjami** 19

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 160/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Pane di Matera (ChOG), Tinca Gobba Dorata del Pianalto di Poirino (ChNP))** 27

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 161/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95 29

II *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa*

DECYZJE

Rada

2008/150/WE:

★ **Decyzja Rady z dnia 12 lutego 2008 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i tymczasowego stosowania Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego zmian w Protokole ustalającym, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli** 31

2008/151/WE:

★ **Decyzja Rady z dnia 12 lutego 2008 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącej połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.** 37

Porozumienie w formie wymiany listów dotyczące tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącej połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. 39

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej a Wspólnotą Europejską 41

Protokół ustalający wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. 46

PL

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

2008/152/WE:

★ **Decyzja Rady z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie mianowania członka i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów z Hiszpanii** 64

Komisja

2008/153/WE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 13 listopada 2007 r. – Pomoc państwa C 37/2006 (ex NN 91/2005) – Program modernizacji statków rybackich wdrożony przez Zjednoczone Królestwo** *(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5395)* (1) 65

2008/154/WE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 13 listopada 2007 r. – Pomoc państwa C 38/2006 (ex NN 93/2005) – Program poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych wdrożony w Zjednoczonym Królestwie** *(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5397)* (1) 71

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

★ **Regulamin nr 24 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące: I. Homologacji silników wysokoprężnych w odniesieniu do emisji widocznych zanieczyszczeń – II. Homologacji pojazdów silnikowych w odniesieniu do instalacji silników wysokoprężnych homologowanego typu – III. Homologacji pojazdów silnikowych wyposażonych w silniki wysokoprężne w odniesieniu do emisji widocznych zanieczyszczeń z silnika – IV. Pomiaru mocy silników wysokoprężnych** 77

★ **Regulamin nr 101 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji samochodów osobowych wyposażonych w silnik spalania wewnętrznego lub w hybrydowy elektryczny układ napędowy w zakresie pomiaru emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa i/lub pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną oraz pojazdów kategorii M_1 i N_1 wyposażonych w elektryczny układ napędowy w zakresie pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną** 78

Sprostowania

★ **Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego Europejski fundusz dostosowania do globalizacji (Dz.U. L 406 z 30.12.2006)** ... 82

★ **Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 390 z 30.12.2006)** 88

★ **Protokół o sprostowaniu do Umowy zmieniającej Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, oraz do Aktu końcowego, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. podpisaną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005)** 89

PL

(1) Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 150/2008

z dnia 18 lutego 2008 r.

zmieniające zakres środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 130/2006 na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. OBOWIĄZUJĄCE ŚRODKI

(1) Rozporządzeniem (WE) nr 130/2006 [2] („rozporządzenie pierwotne") Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL").

2. OBECNE DOCHODZENIE

2.1. Procedura

(2) Komisja otrzymała wniosek złożony przez CU Chemie Uetikon GmbH („wnioskodawca"), importera z Niemiec, o dokonanie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wnioskodawca dowodził, że tzw. typ D-(-) jest odrębnym produktem, różnym od pozostałych typów kwasu winowego w związku z jego specyficzną strukturą molekularną, która z kolei powoduje specyficzne cechy chemiczne, różne od pozostałych typów produktu objętego postępowaniem, i w związku z powyższym nie powinien podlegać wyżej wymienionym środkom.

(3) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, iż istnieją wystarczające przesłanki dla rozpoczęcia częściowego przeglądu okresowego, dnia 17 marca 2007 r. Komisja wszczęła dochodzenie [3] na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Dochodzenie było ograniczone w zakresie do definicji produktu objętego obowiązującymi środkami.

(4) Komisja oficjalnie poinformowała o wszczęciu niniejszego przeglądu importera wnioskodawcę, władze kraju wywozu oraz wszystkie znane zainteresowane strony. Kwestionariusze przesłano producentom wspólnotowym, importerom, użytkownikom oraz producentom eksportującym współpracującym w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia istniejących środków. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie uwag na piśmie oraz zgłoszenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

(5) Otrzymano dwie odpowiedzi na kwestionariusz oraz umożliwiono jednej ze stron złożenie ustnych wyjaśnień.

(6) Komisja zebrała i zweryfikowała wszelkie informacje, które uznała za niezbędne do stwierdzenia, czy zakres środków powinien zostać zmieniony oraz przeprowadziła dochodzenia na terenie następujących przedsiębiorstw:

— CU Chemie Uetikon GmbH, Lahr, Niemcy,

— Longchem Corporation, Hangzhou, Chiny.

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

[2] Dz.U. L 23 z 27.1.2006, s. 1.

[3] Dz.U. C 63 z 17.3.2007, s. 2.

(7) Okres objęty dochodzeniem obejmował okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r.

2.2. **Produkt objęty postępowaniem**

(8) Produktem objętym postępowaniem, zgodnie z definicją przedstawioną w rozporządzeniu pierwotnym, jest kwas winowy pochodzący z Chińskiej Republiki Ludowej, obecnie objęty kodem CN 2918 12 00. Produkt objęty postępowaniem stosowany jest do wina, napojów, dodatków do żywności, jako opóźniacz do gipsu oraz w wielu innych produktach. Otrzymywany jest z produktów ubocznych powstających przy wytwarzaniu wina, tak jak w przypadku wszystkich producentów wspólnotowych, lub w procesie syntezy chemicznej ze związków petrochemicznych, jak w przypadku wszystkich producentów eksportujących z ChRL.

2.3. **Wyniki badania**

(9) Kwas winowy jest molekułą chiralną, to znaczy występuje w wielu konfiguracjach geometrycznych. Typy L-(+) i D-(-) (zwane dalej odpowiednio L- i D-kwasem winowym), których molekuły są swoim lustrzanym odbiciem, mają szczególne znaczenie. Te typy kwasu winowego wyróżnia się powszechnie w rejestrach przemysłowych, takich jak Serwis Skrótów Chemicznych (*Chemical Abstract Services* – CAS) lub w Europejskim Spisie Istniejących Substancji Chemicznych o Znaczeniu Handlowym (*European Inventory of Existing Commercial Chemical Substances* – EINECS). Mogą być one łatwo rozróżnione poprzez zastosowanie testu mierzącego skręcenie płaszczyzny światła spolaryzowanego. W przypadku L-kwasu winowego skręt ten następuje w prawo, podczas gdy w przypadku D-kwasu winnego w lewo.

(10) Dochodzenie, które doprowadziło do obowiązujących środków, skoncentrowało się na występującym w naturze L-kwasie winowym. Stwierdzono, że produkt wytwarzany i sprzedawany przez chińskich producentów miał te same podstawowe właściwości co produkt wytwarzany przez przemysł wspólnotowy i konkurował z tym ostatnim w przypadku większości wyżej wymienionych zastosowań.

(11) D-kwas winowy natomiast nie występuje w naturze i można go otrzymać jedynie poprzez syntezę chemiczną. Ten typ kwasu winowego nie jest wytwarzany przez przemysł wspólnotowy i nie jest uznany we Wspólnocie za dodatek do żywności. Znane jest jego zastosowanie w przemyśle farmaceutycznym w produkcji pewnych substancji pomocniczych, które z kolei są wykorzystywane do produkcji składników czynnych leków. Zarówno L-, jak i D-kwas winowy mogą być wykorzystywane w tego typu celach farmaceutycznych, w zależności od pożądanych właściwości produktu końcowego. Tym niemniej kwasu typu D i L nie można wzajemnie zastępować w ramach żadnego z poszczególnych zastosowań. Ustalenia te zostały potwierdzone przez fakt, że wnioskodawca, tj. przedsiębiorstwo produkujące substancje pomocnicze dla przemysłu farmaceutycznego, kupowało i wykorzystywało zarówno L-, jak i D-kwas winowy w produkcji wytwarzanych przez nie produktów, zamiast wykorzystywać tylko jeden (tańszy) rodzaj kwasu winowego.

(12) Dochodzenie również wykazało, że cena D-kwasu winowego jest 4–5 razy wyższa od pozostałych typów kwasu winowego, co wynika z różnych procesów produkcyjnych. Wyższa cena ogranicza rynek D-kwasu winowego do celów wymienionych powyżej, w przypadkach, gdy inne tańsze typy kwasu winowego nie mogą być stosowane. W wyniku tych różnic w zastosowaniu i kosztach rynek D-kwasu winowego jest szacowany na mniej niż 1 % całego rynku kwasu winowego.

(13) Podsumowując, w trakcie dochodzenia ustalono, że D-kwas winowy posiada cechy fizyczne i chemiczne zasadniczo odróżniające go od L-kwasu winowego wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy, co oznacza, że te dwa typy kwasu nie mogą się wzajemnie zastępować i nie konkurują ze sobą na rynku wspólnotowym. Biorąc pod uwagę te różnice pomiędzy D-kwasem winowym i badanym produktem, stwierdza się, że D-kwas winowy nie powinien być objęty zakresem produktu podlegającym przedmiotowym środkom.

(14) Powyższe wnioski sformułowano w oparciu o właściwości czystego D-kwasu winowego, w związku z tym nie mają one zastosowania dla jakichkolwiek mieszanek D-kwasu winowego z innymi produktami.

(15) Zainteresowane strony poinformowano o wyżej wymienionych wnioskach.

(16) Przemysł wspólnotowy, nie kwestionując ustaleń dochodzenia, wyraził obawę, że wyłączenie jednego typu produktu może ułatwić obejście przedmiotowych środków.

(17) Uznaje się jednak, że w związku z różnicami w cenach i w ilości produktu będącego przedmiotem obrotu, obejście środków będzie można szybko wykryć poprzez analizę danych statystycznych. Ponadto D-kwas winowy można łatwo odróżnić od innych typów dzięki testowi optycznemu wspomnianemu powyżej.

(18) Komisja będzie monitorować dane dotyczące przywozu D-kwasu winowego i pozostałych typów, które są objęte środkami. W przypadku gdyby ilość i/lub cena przywozu D-kwasu winowego do państw członkowskich odbiegała od normalnego trendu, Komisja w trybie natychmiastowym zawiadomi właściwe organy celne.

3. ZASTOSOWANIE Z MOCĄ WSTECZNĄ

(19) Biorąc powyższe pod uwagę, należy zmienić rozporządzenie pierwotne, tak aby doprecyzować definicję produktu i wyłączyć D-kwas winowy z zakresu środków.

(20) Ponieważ obecne dochodzenie przeglądowe ogranicza się do doprecyzowania zakresu produktu oraz mając na uwadze, że wskazany rodzaj produktu nie miał podlegać pierwotnym środkom, aby zapobiec wyrządzeniu szkód importerom tego produktu, należy zastosować wymienione ustalenia od dnia wejścia w życie rozporządzenia pierwotnego, włącznie z przywozem objętym cłami tymczasowymi między dniem 30 lipca 2005 r. i dniem 28 stycznia 2006 r. Ponadto, zważywszy że pierwotne rozporządzenie weszło w życie stosunkowo niedawno, a oczekiwana ilość wniosków o zwrot jest niewielka, nie ma istotnych powodów, aby uniemożliwić zastosowanie z mocą wsteczną.

(21) W związku z powyższym należy zwrócić lub umorzyć ostateczne cła antydumpingowe, które zostały uiszczone lub zaksięgowane zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 130/2006 w jego pierwotnej wersji, w odniesieniu do towarów nieobjętych art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 130/2006 zmienionego niniejszym rozporządzeniem.

(22) Wnioski o zwrot lub umorzenie należy składać do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego.

(23) Przegląd ten nie ma wpływu na datę, z którą wygasa rozporządzenie (WE) nr 130/2006 na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 130/2006 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego z wyłączeniem kwasu D-(-)winowego skręcającego płaszczyznę światła spolaryzowanego w lewo o co najmniej 12,0 stopnia, mierzoną w roztworze wodnym zgodnie z metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej, objętego kodem CN ex 2918 12 00 (kod TARIC 2918 12 00 90) i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej".

Artykuł 2

W odniesieniu do towarów nieobjętych art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 130/2006 zmienionego niniejszym rozporządzeniem, zgodnie z art. 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny [1], zwraca się lub umarza ostateczne cła antydumpingowe, które zostały uiszczone lub zaksięgowane zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 130/2006 w jego pierwotnej wersji. Wnioski o zwrot lub umorzenie składa się do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 28 stycznia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lutego 2008 r.

W imieniu Rady
D. RUPEL
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 151/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw [1], w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 22 lutego 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

[1] Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 21 lutego 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ([1])	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	53,3
	JO	69,6
	MA	44,0
	TN	129,8
	TR	90,5
	ZZ	77,4
0707 00 05	JO	190,5
	MA	150,4
	TR	172,3
	ZZ	171,1
0709 90 70	MA	55,8
	TR	139,5
	ZZ	97,7
0709 90 80	EG	54,8
	ZZ	54,8
0805 10 20	EG	51,5
	IL	50,9
	MA	60,2
	TN	47,8
	TR	92,1
	ZZ	60,5
0805 20 10	IL	121,5
	MA	104,3
	ZZ	112,9
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	EG	82,4
	IL	74,9
	MA	129,1
	PK	65,4
	TR	75,8
	ZZ	85,5
0805 50 10	EG	107,9
	IL	124,7
	MA	114,0
	TR	118,1
	ZZ	116,2
0808 10 80	AR	96,3
	CA	88,1
	CL	60,8
	CN	88,8
	MK	39,9
	US	117,4
	ZZ	81,9
0808 20 50	AR	90,2
	CN	92,4
	US	121,6
	ZA	97,8
	ZZ	100,5

([1]) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 152/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

w sprawie nieprzyznania refundacji wywozowych do masła w ramach stałego zaproszenia do składania ofert przetargowych przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 581/2004

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ([1]), w szczególności jego art. 31 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 581/2004 z dnia 26 marca 2004 r. w sprawie stałego zaproszenia do składania ofert przetargowych odnośnie do refundacji wywozowych do niektórych rodzajów masła ([2]) przewiduje otwarcie stałego przetargu.

(2) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 580/2004 z dnia 26 marca 2004 r. ustanawiającego procedurę przetargową dotyczącą refundacji wywozowych do niektórych przetworów mlecznych ([3]), oraz po dokonaniu analizy ofert przedstawionych w odpowiedzi na ten przetarg, stosowne jest nieprzyznanie żadnych refundacji w okresie przetargowym kończącym się dnia 19 lutego 2008 r.

(3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W ramach stałego przetargu otwartego rozporządzeniem (WE) nr 581/2004 nie przewiduje się w okresie przetargowym kończącym się dnia 19 lutego 2008 r. żadnej refundacji do produktów i krajów przeznaczenia wymienionych w art. 1 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 22 lutego 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

---

([1]) Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1152/2007 (Dz.U. L 258 z 4.10.2007, s. 3). Rozporządzenie (EWG) nr 1255/1999 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 lipca 2008 r.

([2]) Dz.U. L 90 z 27.3.2004, str. 64. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1543/2007 (Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 62).

([3]) Dz.U. L 90 z 27.3.2004, s. 58. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 128/2007 (Dz.U. L 41 z 13.2.2007, s. 6).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 153/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

ustalające refundacje wywozowe dla wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny ([1]), w szczególności jego art. 13 ust. 3 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.

(2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynku wieprzowiny, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

(3) Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 w zależności od ich miejsca przeznaczenia.

(4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które posiadają znak jakości zdrowotnej zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ([2]). Produkty te powinny również spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych ([3]) oraz rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ([4]).

(5) Komitet Zarządzający ds. Wieprzowiny nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzeń (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaku jakości zdrowotnej określonymi w sekcji I rozdział III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 22 lutego 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2). Rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, str. 1) od dnia 1 lipca 2008 r.

([2]) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1243/2007 (Dz.U. L 281 z 25.10.2007, str. 8).

([3]) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1.

([4]) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 206. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006.

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe w sektorze wieprzowiny, stosowane od dnia 22 lutego 2008 r.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
0203 11 10 9000	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 21 10 9000	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 12 11 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 12 19 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 19 11 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 19 13 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 19 55 9110	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 22 11 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 22 19 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 29 11 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 29 13 9100	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 29 55 9110	A00	EUR/100 kg	31,10
0203 19 15 9100	A00	EUR/100 kg	19,40
0203 19 55 9310	A00	EUR/100 kg	19,40
0203 29 15 9100	A00	EUR/100 kg	19,40
0210 11 31 9110	A00	EUR/100 kg	54,20
0210 11 31 9910	A00	EUR/100 kg	54,20
0210 19 81 9100	A00	EUR/100 kg	54,20
0210 19 81 9300	A00	EUR/100 kg	54,20
1601 00 91 9120	A00	EUR/100 kg	19,50
1601 00 99 9110	A00	EUR/100 kg	15,20
1602 41 10 9110	A00	EUR/100 kg	29,00
1602 41 10 9130	A00	EUR/100 kg	17,10
1602 42 10 9110	A00	EUR/100 kg	22,80
1602 42 10 9130	A00	EUR/100 kg	17,10
1602 49 19 9130	A00	EUR/100 kg	17,10

Uwaga: Kody produktów i kody serii A miejsc przeznaczenia są określone w zmienionym rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 154/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

ustalające stawki refundacji mające zastosowanie do niektórych przetworów mlecznych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych [1], w szczególności jego art. 31 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 31 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 przewiduje, że różnice między cenami produktów objętych art. 1 lit. a), b), c), d), e) i g) tego rozporządzenia na światowym rynku a cenami we Wspólnocie mogą być pokryte refundacją wywozową.

(2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1043/2005 z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 w odniesieniu do systemu przyznawania refundacji wywozowych dla niektórych produktów rolnych wywożonych w postaci towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu oraz kryteriów dla ustalania wysokości kwot takich refundacji [2] określa produkty, w stosunku do których ustala się stawkę refundacji, którą stosuje się dla tych produktów wywożonych jako towary objęte załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1255/1999.

(3) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 stawkę refundacji na 100 kilogramów danych produktów podstawowych ustala się co miesiąc.

(4) Jednakże w przypadku niektórych przetworów mlecznych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu istnieje niebezpieczeństwo naruszenia podjętych zobowiązań dotyczących wcześniejszego ustalania wysokich stawek refundacji. Dlatego konieczne jest podjęcie stosownych środków ostrożności, aby zapobiec takiemu niebezpieczeństwu nie wykluczając przy tym zawierania długoterminowych kontraktów. Ustanowienie konkretnych stawek na wcześniejsze ustalanie refundacji dotyczących tych produktów powinno umożliwić osiągnięcie tych dwóch celów.

(5) Artykuł 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 przewiduje, że przy ustalaniu stawek refundacji należy uwzględnić w stosownych przypadkach refundacje produkcyjne, pomoc finansową oraz inne środki o skutku równoważnym, stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wspólnej organizacji rynku danego produktu w odniesieniu do produktów podstawowych objętych załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 lub do produktów powiązanych.

(6) Artykuł 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 przewiduje wypłatę pomocy w odniesieniu do mleka odtłuszczonego przetworzonego na kazeinę wyprodukowanego na terenie Wspólnoty, pod warunkiem że wymienione mleko i wyprodukowana z niego kazeina spełniają odpowiednie standardy.

(7) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1898/2005 z dnia 9 listopada 2005 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzenia w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do środków w zakresie zbytu śmietanki, masła i masła skoncentrowanego na rynku Wspólnoty [3] przewiduje, że masło i śmietana po obniżonych cenach powinny być udostępnione dla przemysłu produkującego niektóre towary.

(8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Stawki refundacji obowiązujące w odniesieniu do produktów podstawowych objętych załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 i art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 oraz wywożonych jako towary objęte załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 ustala się zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

[1] Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1152/2007 (Dz.U. L 258 z 4.10.2007, s. 3).

[2] Dz.U. L 172 z 5.7.2005, s. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1496/2007 (Dz.U. L 333 z 19.12.2007, s. 3).

[3] Dz.U. L 308 z 25.11.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1546/2007 (Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 68).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 22 lutego 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Heinz ZOUREK

Dyrektor Generalny ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu

ZAŁĄCZNIK

Stawki refundacji obowiązujące od dnia 22 lutego 2008 r. w odniesieniu do niektórych produktów mlecznych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu [1]

(EUR/100 kg)

Kod CN	Opis	Stawka refundacji	
		W przypadku wcześniejszego wyznaczenia refundacji	W innych przypadkach
ex 0402 10 19	Mleko w proszku, w granulkach bądź w innej formie stałej, o wagowej zawartości tłuszczu do 1,5 %, bez dodatku cukru bądź innych środków słodzących (PG 2):		
	a) w przypadku wywozu towarów o kodzie CN 3501;	—	—
	b) w przypadku wywozu pozostałych towarów	0,00	0,00
ex 0402 21 19	Mleko w proszku, w granulkach bądź w innej formie stałej, o wagowej zawartości tłuszczu równej 26 %, bez dodatku cukru bądź innych środków słodzących (PG 3):		
	a) w przypadku wywozu produktów podobnych do PG 3, zawierających masło po obniżonej cenie bądź śmietanę, uzyskane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1898/2005;	0,00	0,00
	b) w przypadku wywozu pozostałych towarów	0,00	0,00
ex 0405 10	Masło o wagowej zawartości tłuszczu równej 82 % (PG 6):		
	a) w przypadku wywozu towarów, zawierających masło po obniżonej cenie lub śmietanę, które zostały wyprodukowane zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1898/2005;	0,00	0,00
	b) w przypadku wywozu towarów o kodzie CN 2106 90 98 o wagowej zawartości tłuszczu mleka przekraczającej 40 %;	0,00	0,00
	c) w przypadku wywozu pozostałych towarów	0,00	0,00

[1] Stawki określone w niniejszym załączniku nie mają zastosowania do wywozu:

a) do krajów trzecich: Andory, Stolicy Apostolskiej (Watykanu), Liechtensteinu, Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz do towarów wymienionych w tabelach I i II protokołu 2 do umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską z dnia 22 lipca 1972 r. wywożonych do Konfederacji Szwajcarskiej;

b) na terytoria państw członkowskich UE, które nie stanowią części obszaru celnego Wspólnoty: do Ceuty, Melilli, gmin Livigno i Campione d'Italia, na wyspę Helgoland, Grenlandię, Wyspy Owcze oraz na obszary Republiki Cypryjskiej, nad którymi Rząd Republiki Cypryjskiej nie sprawuje faktycznej kontroli;

c) na terytoria europejskie, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest państwo członkowskie, oraz terytoria nienależące do obszaru celnego Wspólnoty: Gibraltar.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 155/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej [1], w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury Scalonej załączonej do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towarów, określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

(2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ustanowiło Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury Scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, całkowicie lub częściowo opartej na Nomenklaturze Scalonej, bądź takiej, która dodaje do niej jakikolwiek dodatkowy podpodział i która jest ustanowiona przez specyficzne postanowienia wspólnotowe, w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.

(3) Stosownie do wymienionych wyżej ogólnych reguł, towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku powinien być klasyfikowany do kodu CN wskazanego w kolumnie 2., na mocy uzasadnienia określonego w kolumnie 3. tej tabeli.

(4) Właściwe jest zapewnienie, że – z zastrzeżeniem środków obowiązujących we Wspólnocie, dotyczących systemu podwójnej kontroli oraz uprzedniego i retrospektywnego nadzoru importu wyrobów tekstylnych do Wspólnoty – wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów w Nomenklaturze Scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres 60 dni, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny [2].

(5) Komitet Kodeksu Celnego nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku musi być klasyfikowany w Nomenklaturze Scalonej do kodu CN wskazanego w kolumnie 2. tej tabeli.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem środków obowiązujących we Wspólnocie, dotyczących systemu podwójnej kontroli oraz uprzedniego i retrospektywnego nadzoru importu wyrobów tekstylnych do Wspólnoty, wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres 60 dni, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
László KOVÁCS
Członek Komisji

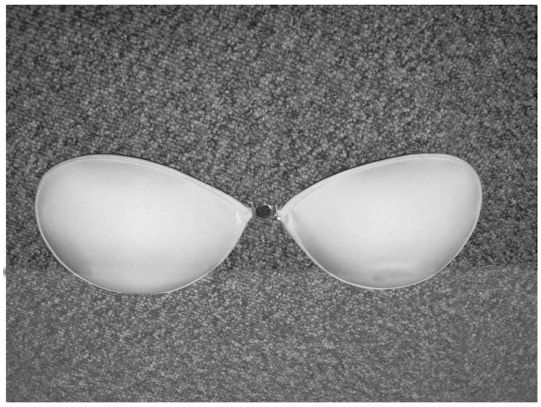
[1] Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1352/2007 (Dz.U. L 303 z 21.11.2007, s. 3).

[2] Dz.U. L 302 z 19.10.1992 s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja Kod CN	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
Artykuł składający się z dwóch uformowanych, miękkich miseczek z komórkowego tworzywa sztucznego, pokrytych po obu stronach dzianiną. Krawędzie miseczek są obszyte taśmami z dzianiny dla wzmocnienia ich owalnego kształtu. Miseczki są połączone metalowym zatrzaskiem magnetycznym. Wnętrze miseczek jest pokryte klejem, który jest zabezpieczony folią z tworzywa sztucznego. Po usunięciu folii z tworzywa sztucznego, klej umożliwia przylgnięcie miseczek do piersi, w bezpośrednim kontakcie ze skórą. Artykuł jest przeznaczony do noszenia bezpośrednio na ciele. (biustonosz) (Zob. fotografie nr 643A i 643B) (*)	6212 10 90	Klasyfikacja wyznaczona jest przez postanowienia reguł 1. i 6. Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej, uwagi 2 lit. a) pkt 5 do działu 59 oraz uwagi 2 lit. a) do działu 61 oraz brzmienie kodów CN 5903, 6212, 6212 10 oraz 6212 10 90. Ponieważ komórkowe tworzywo sztuczne miseczek połączone jest z materiałem włókienniczym po ich obu stronach, uważa się, że materiał włókienniczy, pełniąc funkcję wykraczającą poza zwykłe wzmocnienie, w rozumieniu uwagi 2 lit. a) pkt 5 do działu 59, nadaje zasadniczy charakter tekstyliów temu złożonemu materiałowi, z którego wyprodukowane zostały miseczki, i w związku z tym uważa się go za materiał składowy tego artykułu. (Zob. również Noty wyjaśniające do HS dotyczące działu 39, Uwagi ogólne, „Połączenia tworzyw sztucznych i tekstyliów", lit. d) i siódmy akapit). Zatem artykuł ten jest artykułem tekstylnym objętym sekcją XI, a nie dodatkiem odzieżowym z tworzywa sztucznego objętym podpozycją 3926 20. Artykuł ten ma cechy charakterystyczne biustonosza, tj. owalne, uformowane miseczki z komórkowego tworzywa sztucznego, które są wzmocnione na krawędziach i wraz z metalowym zatrzaskiem magnetycznym utrzymują piersi na miejscu. Zamiast klasycznych pasków zbiegających się na plecach, artykuł ten przylega do ciała dzięki klejowi, którym jest pokryte wnętrze miseczek. Ze względu na grubość miseczek z komórkowego tworzywa sztucznego ich przylgnięcie do dolnej części piersi daje efekt podtrzymywania piersi i powoduje podniesienie ich w górę. Ponadto przy zakładaniu artykułu górną część miseczek przylepia się jak najwyżej do skóry powyżej piersi i w konsekwencji piersi będące wewnątrz miseczek są podnoszone i podtrzymywane. Tak więc artykuł ten jest w rodzaju „przeznaczonych do noszenia jako odzież podtrzymująca ciało" w rozumieniu Not wyjaśniających do HS dotyczących pozycji 6212, pierwszy akapit. Co więcej, podobnie jak inne biustonosze, artykuł ten jest przeznaczony do noszenia bezpośrednio na ciele. Artykuł ten klasyfikowany jest jako biustonosz do pozycji 6212, ponieważ pozycja ta obejmuje wszystkie rodzaje biustonoszy (Zob. również Noty wyjaśniające do HS dotyczące pozycji 6212, drugi akapit pkt 1)).

(*) Fotografie mają charakter wyłącznie informacyjny.

643 A

643 B

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 156/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 109/2007 w zakresie minimalnej zawartości dodatku paszowego – soli sodowej monenzyny (Coxidin)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ([1]), w szczególności jego art. 13 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003 udzielono pod pewnymi warunkami zezwolenia na dodatek – sól sodową monenzyny (Coxidin). Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 109/2007 ([2]) udzielono zezwolenia na stosowanie tego dodatku dla kurcząt przeznaczonych na tucz (kurcząt rzeźnych) oraz indyków na okres dziesięciu lat. Zezwolenie to zostało powiązane z posiadaczem zezwolenia na wprowadzanie tego dodatku do obrotu.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 pozwala na zmianę zezwolenia na dany dodatek na wniosek posiadacza zezwolenia, po uzyskaniu opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd").

(3) Posiadacz zezwolenia dotyczącego dodatku paszowego – soli sodowej monenzyny (Coxidin) złożył wniosek o zmianę warunków zezwolenia poprzez obniżenie minimalnej zawartości dodatku w odniesieniu do jego stosowania dla indyków.

(4) W opinii przyjętej dnia 18 września 2007 r. Urząd zaproponował obniżenie minimalnej zawartości dodatku dla indyków z 90 mg do 60 mg na kg mieszanki paszowej pełnoporcjowej, ponieważ taka zawartość może być uznana za skuteczną przy zwalczaniu kokcydiozy ([3]).

(5) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 109/2007.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 109/2007 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 378/2005 (Dz.U. L 59 z 5.3.2005, s. 8).

([2]) Dz.U. L 31 z 6.2.2007, s. 6.

([3]) Opinia Panelu Naukowego ds. Dodatków Paszowych oraz Środków lub Substancji Wykorzystywanych w Paszach dla Zwierząt, dotycząca skuteczności produktu Coxidin 25 % (soli sodowej monenzyny) jako dodatku paszowego dla indyków. Przyjęta w dniu 18 września 2007 r. *Dziennik EFSA* (2007) 545, s. 1–13.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Numer identyfikacyjny dodatku	Nazwa posiadacza zezwolenia	Dodatek (Nazwa handlowa)	Skład, wzór chemiczny, opis, metoda analityczna	Gatunek lub kategoria zwierzęcia	Maksymalny wiek	Minimalna zawartość	Maksymalna zawartość	Inne przepisy	Data ważności zezwolenia	Tymczasowe najwyższe dopuszczal-ne poziomy pozostałości (NDP) w odpowiednich środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego
						mg substancji czynnej/kg mieszanki paszowej pełnoporcjowej o wilgotności 12 %				
Kokcydiostatyki i histomonostatyki										
5 1 701	Huvepharma NV Belgia	Sól sodowa monenzyny (Coxidin)	Substancja czynna: $C_{36}H_{61}O_{11}Na$ Sól sodowa polieteru kwasu monokarboksylowego wytwarzana przez *Streptomyces cinnamonensis*, 28682, LMG S-19095, w postaci proszku. Skład czynnika: Monenzyna A: nie mniej niż 90 %; Monenzyna A + B: nie mniej niż 95 % Monenzyna C: 0,2–0,3 % Skład dodatku: Sól sodowa monenzyny, substancja techniczna odpowiadająca działaniu monenzyny: 25 % Perlit: 15–20 % Otręby zbożowe: 55–60 % Metoda analityczna [1] Metoda określenia substancji czynnej: wysokosprawna chromatografia cieczowa (HPLC) z derywatyzacją pokolumnową i detekcją UV (λ=520 nm).	Kurczęta rzeźne	—	100	125	1. Stosowanie zabronione przez co najmniej trzy dni przed ubojem. 2. Dodatek jest włączany do mieszanek paszowych w postaci premiksu. 3. Najwyższa dopuszczalna dawka soli sodowej monenzyny w mieszankach paszowych uzupełniających: — 625 mg/kg dla kurcząt rzeźnych; — 500 mg/kg dla indyków 4. Soli sodowej monenzyny nie należy mieszać z innymi kokcydiostatykami. 5. Wskazanie w instrukcji użycia: »Niebezpieczne dla koniowatych. Dodatek paszowy zawiera jonofor: unikać jednoczesnego podawania z tiamuliną i obserwować, czy nie występują negatywne skutki uboczne przy równoczesnym stosowaniu innych środków leczniczych«. 6. Używać odpowiedniej odzieży ochronnej, rękawic i ochrony oczu/twarzy. W przypadku niewystarczającej wentylacji w pomieszczeniu używać odpowiedniego sprzętu do oddychania.	6.2.2017	25 µg soli sodowej monenzyny/kg mokrej masy skóry + tłuszcz 8 µg soli sodowej monenzyny/kg mokrej masy wątroby, nerek i mięśni
				Indyki	16 tygodni	60	100			

[1] Szczegóły dotyczące metod analitycznych można uzyskać pod następującym adresem wspólnotowego laboratorium referencyjnego: www.irmm.jrc.be/crl-feed-additives”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 157/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

określające pomoc, o której mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1255/1999, w odniesieniu do prywatnego składowania masła

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych [1], w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 105/2008 z dnia 5 lutego 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie interwencji na rynku masła [2] stanowi, że kwota pomocy na prywatne składowanie, o której mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999, ustalana jest każdego roku.

(2) Artykuł 6 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 stanowi, że wielkość pomocy ustala się w świetle kosztów składowania i prawdopodobnych tendencji cen masła świeżego i masła z zapasów.

(3) W odniesieniu do kosztów składowania, szczególnie kosztów przyjęcia i wydania danych produktów, należy uwzględnić dzienne koszty składowania w chłodni i finansowe koszty składowania.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Pomoc, o której mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999, obliczana jest na tonę masła w odniesieniu do umów zawieranych w roku 2008 na podstawie następujących elementów:

— 15,62 EUR w odniesieniu do stałych kosztów składowania,

— 0,23 EUR w odniesieniu do kosztów składowania w chłodni za każdy dzień składowania na podstawie umowy,

— kwota na dzień składowania na podstawie umowy obliczona na podstawie 90 % ceny interwencyjnej na masło obowiązującej w dniu rozpoczęcia składowania na podstawie umowy oraz na podstawie rocznej stopy oprocentowania równej 4,25 %.

2. Agencja interwencyjna rejestruje datę otrzymania wniosków w sprawie zawarcia umowy, jak określono w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 105/2008, oraz odnośne ilości.

3. Państwa członkowskie informują Komisję najpóźniej do godziny 12 (czasu brukselskiego) w każdy wtorek o ilościach objętych tymi wnioskami w okresie poprzedniego tygodnia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1152/2007 (Dz.U. L 258 z 4.10.2007, s. 3).
[2] Dz.U. L 32 z 6.2.2008, s. 3.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 158/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Salate von der Insel Reichenau (ChOG), Gurken von der Insel Reichenau (ChOG), Feldsalat von der Insel Reichenau (ChOG), Tomaten von der Insel Reichenau (ChOG))

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych [1], w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy oraz na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wnioski Niemiec o rejestrację nazw „Salate von der Insel Reichenau", „Gurken von der Insel Reichenau", „Feldsalat von der Insel Reichenau" i „Tomaten von der Insel Reichenau" zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2].

(2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zarejestrować te nazwy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwy wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostają zarejestrowane.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

[2] Dz.U. C 135 z 19.6.2007, s. 22 (Salate von der Insel Reichenau), Dz.U. C 135 z 19.6.2007, s. 25 (Gurken von der Insel Reichenau), Dz.U. C 135 z 19.6.2007, s. 27 (Feldsalat von der Insel Reichenau), Dz.U. C 135 z 19.6.2007, s. 29 (Tomaten von der Insel Reichenau).

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. — Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

NIEMCY

Salate von der Insel Reichenau (ChOG)

Gurken von der Insel Reichenau (ChOG)

Feldsalat von der Insel Reichenau (ChOG)

Tomaten von der Insel Reichenau (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 159/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 800/1999 oraz (WE) nr 2090/2002 w odniesieniu do kontroli bezpośrednich przeprowadzanych przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do objęcia refundacjami

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 386/90 z dnia 12 lutego 1990 r. w sprawie monitorowania wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje lub inne kwoty [1], w szczególności jego art. 6,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż [2], w szczególności jego art. 18 oraz odpowiadające mu przepisy w innych rozporządzeniach w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rolnych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych [3] oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 2090/2002 z dnia 26 listopada 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 386/90 w sprawie kontroli bezpośrednich przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do refundacji [4] zawierają przepisy dotyczące przeprowadzanych przez służby celne kontroli bezpośrednich i kontroli podmiany produktów przeznaczonych do wywozu, w odniesieniu do których wystąpiono o refundację wywozową. W świetle zdobytych doświadczeń, problemów zgłoszonych przez państwa członkowskie w rocznych sprawozdaniach dotyczących kontroli bezpośrednich oraz w świetle zaleceń Europejskiego Trybunału Obrachunkowego należy wprowadzić odpowiednie zmiany.

(2) Przed nałożeniem zamknięć urząd celny wywozu powinien wzrokowo sprawdzić zgodność produktów objętych refundacją z dokumentami. Celem wzrokowych kontroli zgodności jest poprawa ogólnych środków kontroli w ramach procedury celnej; kontrole te mają odmienny charakter od kontroli podmiany opisanych w art. 10 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2090/2002 oraz kontroli bezpośrednich opisanych w art. 5 tegoż rozporządzenia. Wzrokowa kontrola zgodności stanowi dla służb celnych potwierdzenie, że załadowane produkty należą do rodzaju produktów wymienionych w dokumentach. Z zasady nie wyładowuje się produktów i towarów oraz nie otwiera się ani nie usuwa opakowania. Jeżeli wzrokowa kontrola zgodności wykaże, że istnieją wątpliwości co do zgodności, służby celne mogą podjąć decyzję o przeprowadzeniu kontroli bezpośredniej zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 386/90. Uznaje się, że minimalny poziom wzrokowych kontroli zgodności wynoszący 10 % jest skuteczny, proporcjonalny i odstraszający. W celach informacyjnych urząd celny wywozu powinien odnotować kontrolę zgodności w egzemplarzu kontrolnym T5 lub równoważnym dokumencie.

(3) Służby celne powinny znać wysokość refundacji wywozowych podczas selekcji zgłoszeń wywozowych w celu przeprowadzenia kontroli bezpośrednich lub kontroli podmiany. Informację tę należy zatem podawać w zgłoszeniu wywozowym oraz w egzemplarzu kontrolnym T5 lub równoważnym dokumencie. Jednak w niektórych państwach członkowskich odnośne organy już posiadają taką informację. W związku z powyższym eksporterów można zwolnić z obowiązku podawania tej informacji albo w zgłoszeniu celnym albo w egzemplarzu kontrolnym T5 lub równoważnym dokumencie bądź w obydwu z nich.

(4) Aby zapewnić skuteczne stosowanie obowiązku podawania wysokości refundacji wywozowej, należy ustanowić przepisy zniechęcające do podawania niedokładnych informacji. Należy zatem ustanowić odpowiedni system kar. Zwłaszcza w przypadku znaczących różnic między refundacją obliczoną zgodnie z podaną wysokością refundacji wywozowej oraz refundacją wywozową mającą rzeczywiście zastosowanie służby celne zostałyby wprowadzone w błąd, co doprowadziłoby do zaniechania koniecznych kontroli. W szczególności, jeżeli eksporter podaje wysokość odpowiadającą refundacji wywozowej niższej niż 1 000 EUR, a refundacja mająca zastosowanie wynosi ponad 10 000 EUR, kara powinna być skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca.

(5) Aby w większym stopniu skoncentrować kontrole na produktach przeznaczonych do wywozu objętych stosunkowo wysoką kwotą refundacji, podnosi się progi selekcji – wyrażone w ilościach lub w kwotach refundacji – poniżej których generalnie nie uwzględnia się kontroli do celów obliczenia minimalnego wskaźnika kontroli.

---

[1] Dz.U. L 42 z 16.2.1990, s. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 14/2008 (Dz.U. L 8 z 11.1.2008, s. 1).

[2] Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 78. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 735/2007 (Dz.U. L 169 z 29.6.2007, s. 6). Rozporządzenie (WE) nr 1784/2003 zostanie zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 z dniem 1 lipca 2008 r.

[3] Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1001/2007 (Dz.U. L 226 z 30.8.2007, s. 9).

[4] Dz.U. L 322 z 27.11.2002, s. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1001/2007.

(6) Należy zminimalizować przewidywalność kontroli celnych wynikającą z powtarzalnej procedury kontroli prowadzonych przez służby celne. W związku z tym należy zróżnicować porę przybywania przedstawicieli służb celnych do eksportera oraz przeprowadzania kontroli. Podobnie należy w większym stopniu zobowiązać eksporterów do przestrzegania zakazu podmiany produktów po złożeniu zgłoszenia wywozowego i przed przybyciem służb celnych, poprzez identyfikację wywożonych produktów przed ich załadunkiem. Należy odpowiednio dostosować rejestrację kontroli bezpośrednich przeprowadzanych przez służby celne.

(7) Jeżeli dane państwo członkowskie stosuje art. 3 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 386/90, powinna istnieć możliwość zastosowania przepisów szczegółowych ustanowionych w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2090/2002.

(8) Kontrolami podmiany należy objąć wszystkie wywozy, których nie skontrolowano bezpośrednio na początku procedury. Łączna liczba kontroli podmiany i szczegółowych kontroli podmiany musi obejmować reprezentatywną część wywozów opuszczających obszar celny Wspólnoty. Liczbę tych kontroli należy zatem oprzeć na odsetku liczby egzemplarzy kontrolnych T5 lub równoważnych dokumentów, zamiast na liczbie dni, w których produkty objęte refundacją opuszczają obszar celny Wspólnoty.

(9) Aby podjąć decyzję, czy kontrole podmiany lub szczegółowe kontrole podmiany są konieczne, urząd celny wyprowadzenia powinien sprawdzić obecność i stan zamknięć. Uznaje się, że minimalny poziom kontroli zamknięć wynoszący 10 % jest skuteczny, proporcjonalny i odstraszający.

(10) Należy odpowiednio dostosować przepisy dotyczące sprawozdań rocznych zawarte w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 2090/2002.

(11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 800/1999 oraz (WE) nr 2090/2002.

(12) Komitety Zarządzające nie wydały opinii w terminie ustalonym przez przewodniczących,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 800/1999 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 7 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Produkty są identyfikowane za pomocą odpowiednich środków przed wskazaną godziną rozpoczęcia załadunku. Właściwy urząd celny musi być w stanie przeprowadzać kontrole bezpośrednie i dokonywać identyfikacji towarów przeznaczonych do transportu do urzędu celnego wyprowadzenia poza obszar celny Wspólnoty.";

b) w ust. 8 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Przed nałożeniem zamknięć urząd celny wzrokowo sprawdza zgodność produktów ze zgłoszeniami wywozowymi. Liczba kontroli wzrokowych jest nie mniejsza niż 10 % liczby zgłoszeń wywozowych, innych niż zgłoszenia, w przypadku których objęte nimi produkty skontrolowano bezpośrednio lub wybrano do kontroli bezpośredniej na mocy art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 386/90. Urząd celny odnotowuje tę kontrolę w polu D egzemplarza kontrolnego T5 lub równoważnego dokumentu za pomocą jednego z zapisów wymienionych w załączniku XIII. Na rok 2008 wskaźnik kontroli oblicza się na podstawie zgłoszeń wywozowych przyjętych od dnia 1 kwietnia 2008 r.";

2) po art. 8 dodaje się następujący art. 8a:

„Artykuł 8a

Eksporter podaje wysokość refundacji wywozowych w euro na jednostkę produktów lub towarów z dnia wcześniejszego ustalenia refundacji, zgodnie z pozwoleniem na wywóz lub świadectwem określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1291/2000 lub świadectwem refundacji określonym w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 (*), w polu 44 zgłoszenia wywozowego lub jego elektronicznego odpowiednika oraz w polu 106 egzemplarza kontrolnego T5 lub równoważnego dokumentu. Jeżeli refundacji wywozowych nie ustalono wcześniej, można wykorzystać informacje dotyczące wcześniejszych płatności refundacji za takie same produkty lub towary, odnoszące się do okresu nie dłuższego niż ostatnie 12 miesięcy. Jeżeli produkt lub towar przeznaczony do wywozu nie przekracza granicy innego państwa członkowskiego i jeżeli walutą krajową nie jest euro, wysokości refundacji można podać w walucie krajowej.

Właściwe organy mogą zwolnić eksportera z wymogów ustanowionych w akapicie pierwszym, jeżeli administracja prowadzi system, za pośrednictwem którego odnośne służby otrzymują te same informacje.

Eksporter może zamieścić jeden z zapisów wymienionych w załączniku XIV w przypadku zgłoszeń wywozowych i egzemplarzy kontrolnych T5 oraz równoważnych dokumentów obejmujących kwotę refundacji wywozowych niższą od 1 000 EUR.

(*) Dz.U. L 172 z 5.7.2005, str. 24.";

3) w art. 51 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Nie naruszając przepisów art. 8a akapit drugi, jeżeli stwierdzono, że nie podano wysokości refundacji wywozowej na mocy art. 8a, uznaje się, że podana wysokość wynosi zero. Jeżeli kwota refundacji wywozowej obliczona zgodnie z informacjami na mocy art. 8a jest niższa od kwoty mającej zastosowanie, refundacja należna za odnośny wywóz jest równa refundacji mającej zastosowanie do faktycznie wywiezionych produktów, pomniejszonej o:

a) 10 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie do wywozu faktycznie dokonanego, jeżeli różnica przekracza 1 000 EUR;

b) 100 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie do wywozu faktycznie dokonanego, jeżeli eksporter wskazał, że refundacja wyniosłaby mniej niż 1 000 EUR a refundacja mająca zastosowanie przekracza 10 000 EUR;

c) 200 % różnicy między obliczoną refundacją a refundacją mającą zastosowanie, w przypadku gdy eksporter umyślnie przedstawił fałszywe informacje.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli eksporter w zadowalający sposób udowodni właściwym organom, że sytuacja, o której mowa w tym akapicie, jest spowodowana siłą wyższą, oczywistym błędem lub, w odpowiednich przypadkach, że wynika z prawdziwych informacji dotyczących wcześniejszej płatności.

Pierwszy akapit nie ma zastosowania kiedy art. 51 ust. 1 ma zastosowanie do kar wynikających z tych samych elementów decydujących o uprawnieniu do refundacji wywozowych.";

4) dodaje się załączniki XIII i XIV, których treść znajduje się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 2090/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przy obliczaniu minimalnego wskaźnika kontroli, które należy przeprowadzić zgodnie z art. 3 ust. 2 i art. 3a rozporządzenia (EWG) nr 386/90, państwa członkowskie nie uwzględniają zgłoszeń wywozowych w przypadku kontroli bezpośrednich i egzemplarzy kontrolnych T5 lub równoważnych dokumentów w przypadku kontroli podmiany dotyczących:

a) ilości nieprzekraczających:

(i) 25 000 kg w przypadku zbóż i ryżu;

(ii) 5 000 kg w przypadku produktów niewymienionych w załączniku I do Traktatu;

(iii) 2 500 kg w przypadku innych produktów;

b) albo kwot refundacji niższych niż 1 000 EUR.";

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wykonując przepisy ust. 1 i 2, państwa członkowskie przyjmują właściwe przepisy w celu zapobieżenia oszustwom i nadużyciom. Wszelkie kontrole przeprowadzone w tym celu można uwzględnić przy obliczaniu zgodności z minimalnym wskaźnikiem kontroli, o którym mowa w ust. 2, jeżeli państwo członkowskie stosuje analizę ryzyka zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3122/94 (*).

(*) Dz.U. L 330 z 21.12.1994, s. 31.";

2) w art. 5 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie gwarantują, że rozpoczęcie kontroli bezpośrednich u eksportera jest zróżnicowane w stosunku do wskazanej godziny rozpoczęcia załadunku, o którym mowa w art. 5 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.";

3) w art. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Gdy państwo członkowskie stosuje art. 3 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 386/90, może ono stosować przepisy przewidziane w pierwszym akapicie niniejszego artykułu.";

4) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy urzędnik celny sporządza szczegółowe sprawozdanie z każdej przeprowadzonej kontroli bezpośredniej.

Sprawozdania z kontroli zawierają co najmniej:

a) miejsce, datę, godzinę przybycia, godzinę zakończenia kontroli bezpośredniej, środek transportu oraz imię i nazwisko oraz podpis właściwego urzędnika; oraz

b) datę i godzinę odbioru informacji, o których mowa w art. 5 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 800/1999, wskazaną godzinę rozpoczęcia załadunku oraz zakończenia załadunku produktów na środek transportu.

Sprawozdania są dostępne do wglądu w urzędzie celnym, który przeprowadził kontrolę bezpośrednią, lub w jednym miejscu w państwie członkowskim przez trzy lata od roku, w którym dokonano wywozu.";

5) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli urząd celny wywozu nie przeprowadził kontroli bezpośredniej w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 386/90, kontrole podmiany przeprowadza się wszędzie gdzie to możliwe w świetle analizy ryzyka, nie naruszając przepisów ust. 2a oraz kontroli przeprowadzanych na mocy innych przepisów.

Łączna minimalna liczba kontroli podmiany i szczegółowych kontroli podmiany na mocy niniejszego ustępu i ust. 2a przeprowadzanych każdego roku kalendarzowego nie jest mniejsza niż 8 % liczby egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów obejmujących produkty, w odniesieniu do których wystąpiono o refundację i które opuszczają obszar celny Wspólnoty w miejscu objętym nadzorem urzędu celnego wyjścia.

Na rok 2008 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o obliczeniu wskaźnika kontroli, o którym mowa w akapicie drugim, na podstawie egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów przyjętych albo od dnia 1 stycznia 2008 r. albo od dnia 1 kwietnia 2008 r.";

b) ustęp 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Urząd celny wyjścia lub urząd, do którego wysyła się egzemplarz kontrolny T5 lub równoważny dokument, sprawdza plomby. Liczba kontroli nie jest mniejsza niż 10 % całkowitej liczby egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów innych niż wybrane do objęcia kontrolą podmiany na mocy ust. 2.

W przypadku gdy urząd celny wyjścia lub urząd, do którego wysyła się egzemplarz kontrolny T5, stwierdzi, że plomby umieszczone przy wywozie zostały usunięte, lecz nie nastąpiło to pod dozorem celnym, lub zostały naruszone lub nie przyznano zwolnienia od plombowania na mocy art. 357 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, należy przeprowadzić szczegółową kontrolę podmiany. Na rok 2008 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o obliczeniu wskaźnika kontroli, o którym mowa w akapicie pierwszym, na podstawie egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów przyjętych albo od dnia 1 stycznia 2008 r. albo od dnia 1 kwietnia 2008 r.";

c) w ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Kontrola podmiany, o której mowa w ust. 2, polega na sprawdzeniu wzrokowo, czy produkty lub towary odpowiadają dokumentowi, który im towarzyszy od urzędu celnego wywozu do urzędu celnego wyjścia lub urzędu, do którego wysyła się egzemplarz kontrolny T5. Jeżeli kontrola wzrokowa pełnego ładunku byłaby niewystarczająca dla sprawdzenia podmiany, stosuje się inne metody kontroli bezpośredniej, w tym częściowy rozładunek, jeżeli to konieczne.";

d) w ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) liczby egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów uwzględnianych do celów kontroli podmiany, o których mowa w akapicie 2, oraz do celów kontroli plomb i szczegółowych kontroli podmiany, o których mowa w ust. 2a;";

e) w ust. 5a akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Każda kontrola podmiany określona w ust. 2 i 2a jest przedmiotem sprawozdania sporządzanego przez właściwego urzędnika, który ją przeprowadza. Sprawozdanie umożliwia monitorowanie przeprowadzonych kontroli oraz zawiera datę oraz imię i nazwisko urzędnika. Kontrole plomb, o których mowa w ust. 2a, oraz przypadki usuniętych lub naruszonych plomb są odnotowywane zgodnie z art. 912c ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.";

f) w ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy kontrola podmiany ujawni, że nie zastosowano się do przepisów dotyczących refundacji, agencja płatnicza powiadamia urząd celny, o którym mowa w ust. 5, o działaniach podjętych w wyniku tych ustaleń.";

6) w załączniku I pkt 1 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) Jeżeli zgłoszenie celne obejmuje jedynie część ładunku na statku, urząd celny zapewnia nadzór nad faktycznym wyprowadzeniem całego ładunku. W tym celu, po zakończeniu procesu załadunku urząd celny porównuje łączną masę załadowanego ładunku przy pomocy informacji na podstawie lit. a) lub b) z informacjami zawartymi w dokumentacji handlowej, w odpowiednich przypadkach.";

7) w załączniku III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

W rozporządzeniu (WE) nr 800/1999 dodaje się załączniki XIII i XIV w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK XIII

Zapisy, o których mowa w art. 5 ust. 8

— *w języku bułgarskim:*	Проверка за съответствие — Регламент (ЕО) № 800/1999
— *w języku hiszpańskim:*	Control de conformidad Reglamento (CE) nº 800/1999
— *w języku czeskim:*	Kontrola souladu Nařízení (ES) č. 800/1999
— *w języku duńskim:*	Overensstemmelseskontrol forordning (EF) nr. 800/1999
— *w języku niemieckim:*	Konformitätskontrolle Verordnung (EG) Nr. 800/1999
— *w języku estońskim:*	Vastavuskontroll. Määrus (EÜ) nr 800/1999
— *w języku greckim:*	Έλεγχος αντιστοιχίας — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 800/1999
— *w języku angielskim:*	Conformity check Regulation (EC) No 800/1999
— *w języku francuskim:*	Contrôle de conformité Règlement (CE) nº 800/1999
— *w języku włoskim:*	Controllo di conformità regolamento (CE) n. 800/1999
— *w języku łotewskim:*	Regulas (EK) Nr. 800/1999 atbilstības pārbaude
— *w języku litewskim:*	Atitikties patikrinimo Reglamentas (EB) Nr. 800/1999
— *w języku węgierskim:*	Megfelelőségi ellenőrzés 800/1999/EK rendelet
— *w języku maltańskim:*	Verifika ta' konformità r-Regolament (KE) Nru 800/1999
— *w języku niderlandzkim:*	Conformiteitscontrole Verordening (EG) nr. 800/1999
— *w języku polskim:*	Kontrola zgodności Rozporządzenie (WE) nr 800/1999
— *w języku portugalskim:*	Verificação de concordância Regulamento (CE) n.º 800/1999
— *w języku rumuńskim:*	Control de conformitate Regulamentul (CE) nr. 800/1999
— *w języku słowackim:*	Kontrola zhody Nariadenie (ES) č. 800/1999
— *w języku słoweńskim:*	Preverjanje skladnosti z Uredba (ES) št. 800/1999
— *w języku fińskim:*	Vastaavuustarkastus. Asetus (EY) N:o 800/1999
— *w języku szwedzkim:*	Kontroll av överensstämmelse Förordning (EG) nr 800/1999

ZAŁĄCZNIK XIV

Zapisy, o których mowa w art. 8a

— *w języku bułgarskim:* Сума на възстановяване под 1 000 EUR

— *w języku hiszpańskim:* Restitución inferior a 1 000 EUR

— *w języku czeskim:* Částka náhrady nižší než 1 000 EUR

— *w języku duńskim:* Restitutioner mindre end 1 000 EUR

— *w języku niemieckim:* Erstattung weniger als 1 000 EUR

— *w języku estońskim:* Eksporditoetus alla 1 000 EURO

— *w języku greckim:* Επιστροφή μικρότερη από 1 000 EUR

— *w języku angielskim:* Refunds less than EUR 1 000

— *w języku francuskim:* Restitution inférieure à 1 000 EUR

— *w języku włoskim:* Restituzione inferiore a 1 000 EUR

— *w języku łotewskim:* Kompensācija, kas ir mazāka par EUR 1 000

— *w języku litewskim:* Išmokos mažesnės negu 1 000 EUR

— *w języku węgierskim:* 1 000 eurónál kevesebb visszatérítés

— *w języku maltańskim:* Rifużjonijiet ta' anqas minn EUR 1 000

— *w języku niderlandzkim:* Restitutie minder dan 1 000 EUR

— *w języku polskim:* Refundacja poniżej 1 000 EUR

— *w języku portugalskim:* Restituição inferior a 1 000 EUR

— *w języku rumuńskim:* Restituire inferioară valorii de 1 000 EUR

— *w języku słowackim:* Náhrady nižšie ako 1 000 EUR

— *w języku słoweńskim:* Nadomestila manj kot 1 000 EUR

— *w języku fińskim:* Alle 1 000 euron tuet

— *w języku szwedzkim:* Bidragsbelopp lägre än 1 000 euro”

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 2090/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

   a) pkt 1.1 otrzymuje brzmienie:

      „1.1. Liczba zgłoszeń wywozowych w podziale na sektory, przypadająca na urząd celny niewyłączony na mocy art. 2 przy obliczaniu minimalnej ilości kontroli. Jeżeli państwo członkowskie stosuje art. 3 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 386/90, sprawozdanie podaje łączną liczbę zgłoszeń wywozowych przypadającą na sektor na terytorium tego państwa niewyłączoną na mocy art. 2 przy obliczaniu minimalnego wskaźnika kontroli.";

   b) podpunkty 1.3 i 1.4 otrzymują brzmienie:

      „1.3. Liczba i odsetek kontroli bezpośrednich przeprowadzonych w danym sektorze przypadająca na urząd celny. Jeżeli państwo członkowskie stosuje art. 3 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 386/90, sprawozdanie podaje łączną liczbę i odsetek kontroli bezpośrednich przeprowadzonych w każdym sektorze na terytorium tego państwa.

      1.4. Pod warunkiem że ma to zastosowanie, wykaz urzędów celnych stosujących zmniejszone ilości kontroli na mocy art. 6 lit. c). Jeżeli państwo członkowskie stosuje art. 3 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 386/90 oraz jeżeli stosuje art. 6 sprawozdanie podaje liczbę i odsetek kontroli bezpośrednich przeprowadzonych w każdym sektorze na każdy urząd celny określony w tym artykule.";

2) w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:

   a) podpunkty 2.1, 2.2 i 2.3 otrzymują brzmienie:

      „2.1. Liczba egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów przypadających na urząd celny wyjścia, w którym produkty, w odniesieniu do których wystąpiono o refundację, opuszczają obszar celny Wspólnoty, wyrażona jako:

         a) liczba egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów, obejmujących wywozy poddane kontroli bezpośredniej w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 386/90;

         b) liczba egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów, obejmujących zgłoszenia wywozowe, których nie poddano kontroli bezpośredniej w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 386/90;

         c) całkowita liczba egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów.

      2.2. Liczba i odsetek przeprowadzonych kontroli, w podziale na kontrole podmiany i szczegółowe kontrole podmiany, o których mowa w art. 10 ust. 2 i ust. 2a, przypadających na urząd celny wyjścia, w którym produkty, w odniesieniu do których wystąpiono o refundację, opuszczają obszar celny Wspólnoty.

      2.3. Liczba egzemplarzy kontrolnych T5 i równoważnych dokumentów, w przypadku których plomby umieszczone przy wysyłce zostały zdjęte bez nadzoru celnego lub zostały naruszone, lub dla których nie zostało udzielone zwolnienie z obowiązku plombowania na mocy art. 357 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.";

   b) skreśla się ppkt 2.4;

   c) dodaje się ppkt 2.8:

      „2.8. Na rok 2008 państwa członkowskie podają, w jaki sposób oblicza się wskaźnik kontroli na mocy art. 10 ust. 2 i ust. 2a.";

3) w pkt 3 ppkt 3.1 otrzymuje brzmienie:

   „3.1. Opis procedur stosowanych przy wyborze przesyłek, które mają zostać poddane kontrolom bezpośrednim, kontrolom podmiany i szczegółowym kontrolom podmiany oraz skuteczności tych procedur."

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 160/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Pane di Matera (ChOG), Tinca Gobba Dorata del Pianalto di Poirino (ChNP))

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ([1]), w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy i na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wnioski Włoch o rejestrację nazw „Pane di Matera" i „Tinca Gobba Dorata del Pianalto di Poirino" zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([2]).

(2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zarejestrować te nazwy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwy wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostają zarejestrowane.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).
([2]) Dz.U. C 128 z 9.6.2007, s. 15 (Pane di Matera), Dz.U. C 128 z 9.6.2007, s. 19 (Tinca Gobba Dorata del Pianalto di Poirino).

ZAŁĄCZNIK

1. Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.7. Świeże ryby, małże i skorupiaki oraz produkty wytwarzane z nich

WŁOCHY

Tinca Gobba Dorata del Pianalto di Poirino (ChNP)

2. Środki spożywcze, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 510/2006:

Klasa 2.4. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarskie

WŁOCHY

Pane di Matera (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 161/2008

z dnia 21 lutego 2008 r.

ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj ([1]), w szczególności jego art. 5 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego ([2]), w szczególności jego art. 5 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminą jaj i albuminą mleka ([3]), w szczególności jego art. 3 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 ([4]), ustanowiło szczegółowe zasady stosowania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustaliło ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj.

(2) Z regularnych kontroli danych, na podstawie których są określane ceny reprezentatywne dla produktów w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj, wynika że należy zmienić ceny reprezentatywne w przywozie niektórych produktów uwzględniając wahania cen zgodnie z pochodzeniem. W konsekwencji ceny reprezentatywne powinny być opublikowane.

(3) Niezbędnym jest jak najszybsze zastosowanie tej zmiany, uwzględniając sytuację na rynku.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1484/95 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006 (Dz.U. L 119 z 4.5.2006, s. 1). Rozporządzenie (EWG) nr 2771/75 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 lipca 2008 r.

([2]) Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 77. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 679/2006 (Dz.U. L 119 z 4.5.2006, s. 1).

([3]) Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 104. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2916/95 (Dz.U. L 305 z 19.12.1995, s. 49).

([4]) Dz.U. L 145 z 29.6.1995, s. 47. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 34/2008 (Dz.U. L 15 z 18.1.2008, s. 13).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 21 lutego 2008 r. ustalającego ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1484/95

„ZAŁĄCZNIK I

KOD CN	Opis produktu	Cena reprezentatywna (EUR/100 kg)	Zabezpieczenie określone w art. 3 ust. 3 (EUR/100 kg)	Pochodzenie (1)
0207 12 10	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątróbek i żołądków, znane jako »kurczaki 70 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	103,9	0	01
		100,4	0	02
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątróbek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	113,1	1	01
		108,1	3	02
0207 14 10	Kawałki bez kości z drobiu z gatunku *Gallus domesticus*, mrożone	232,9	20	01
		274,5	8	02
		325,1	0	03
0207 14 50	Pierś z kurczaka, mrożone	322,0	0	01
		283,9	0	02
0207 14 60	Nogi z kurczaka, mrożone	114,8	8	01
0207 14 70	Inne kawałki kurczka, zamrożone	211,9	22	01
0207 25 10	Indyki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap, ale z szyjami, sercami, wątróbkami i żołądkami, znane jako »indyki 80 %« mrożone	181,1	0	01
0207 27 10	Kawałki bez kości z indyków, mrożone	328,9	0	01
		398,3	0	03
0408 11 80	Żółtko jaj suszone	397,7	0	02
0408 91 80	Jaja ptasie bez skorupek suszone	384,1	0	02
1602 32 11	Przetwory niegotowane z drobiu z gatunku *Gallus domesticus*	231,3	17	01
		376,2	0	04
3502 11 90	Albumina jaja suszona	518,4	0	02

(1) Pochodzenie przywozu
01 Brazylia
02 Argentyna
03 Chile
04 Tajlandia".

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 12 lutego 2008 r.

w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i tymczasowego stosowania Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego zmian w Protokole ustalającym, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli

(2008/150/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 w powiązaniu z art. 300 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Protokół ustalający, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane umową pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli został zatwierdzony rozporządzeniem Rady (WE) nr 115/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. [1].

(2) Biorąc pod uwagę bardzo dobre wykorzystanie obowiązującej umowy w sprawie połowów oraz starania organów Seszeli, mające na celu wzmocnienie partnerstwa, oraz starania organów wspólnotowych zmierzające do harmonizacji tego protokołu z innymi protokołami w sprawie połowów tuńczyka, Strony parafowały zmiany w formie wymiany listów do obowiązującego protokołu. Wyniki tych zmian były przedmiotem wymiany listów i polegają na zwiększeniu tonażu referencyjnego, wprowadzeniu wsparcia finansowego dla partnerstwa oraz zmianie stosunku udziału finansowego armatorów do finansowania z budżetu wspólnotowego.

(3) Aby zatem te zmiany wprowadzone w obowiązującym protokole były stosowane od dnia 18 stycznia 2008 r., należy podpisać porozumienie w formie wymiany listów, z zastrzeżeniem jego ostatecznego zawarcia przez Radę.

(4) Zmiany te nie zmieniają klucza, według którego podzielone są wielkości dopuszczalne połowów między państwa członkowskie,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym Rada zatwierdza w imieniu Wspólnoty podpisanie Porozumienia w formie wymiany listów odnośnie do zmian modyfikujących Protokół ustalający wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r.

Tekst Porozumienia w formie wymiany listów zostaje załączony do niniejszej decyzji.

[1] Dz.U. L 21 z 25.1.2006, s. 1.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Porozumienia w formie wymiany listów w imieniu Wspólnoty, z zastrzeżeniem jego zawarcia.

Artykuł 3

Porozumienie w formie wymiany listów jest tymczasowo stosowane przez Wspólnotę od dnia 18 stycznia 2008 r.

Artykuł 4

Wielkości dopuszczalne połowów ustalone w protokole i zatwierdzone rozporządzeniem Rady (WE) nr 115/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. pozostają niezmienione, a ich podział według poniższego klucza jest potwierdzony:

Kategoria połowów	Państwo członkowskie	Wielkości dopuszczalne połowów
Sejnery do połowu tuńczyka	Francja	17 statków
	Hiszpania	22 statki
	Włochy	1 statek
Taklowce powierzchniowe	Hiszpania	2 statki
	Francja	5 statków
	Portugalia	5 statków

Jeśli wnioski o licencję złożone przez te państwa członkowskie nie wyczerpują dopuszczalnych wielkości połowów ustalonych w protokole, Komisja może uwzględnić wnioski o licencję złożone przez jakiekolwiek inne państwo członkowskie.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2008 r.

W imieniu Rady

A. BAJUK

Przewodniczący

POROZUMIENIE

w formie wymiany listów dotyczące tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r.

A. *List rządu Republiki Seszeli*

Szanowny Panie!

Cieszę się, że negocjatorzy reprezentujący Republikę Seszeli i Wspólnotę Europejską osiągnęli konsensus w sprawie zmian do Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową i zmian do jego załącznika.

Wyniki negocjacji przeprowadzonych w Brukseli w dniach 20 i 21 marca 2007 r. pozwoliły zmienić wielkości dopuszczalne połowów przewidziane w Protokole ustalającym wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r. Zmiany wprowadzone w protokole są dołączone w załączniku. Po podpisaniu zmienionego w ten sposób protokołu i jego parafowaniu przez Strony w dniu 21 marca 2007 r., proponuję Panu jednoczesne kontynuowanie procedury zatwierdzenia i/lub ratyfikowania zmienionego tekstu protokołu i jego załączników zgodnie z procedurami obowiązującymi w Republice Seszeli i we Wspólnocie Europejskiej, co jest niezbędne do ich wejścia w życie.

Aby nie przerywać działalności połowowej prowadzonej przez statki wspólnotowe na wodach Seszeli oraz odnosząc się do protokołu zmienionego w dniu 21 marca 2007 r. ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową na okres od dnia 18 stycznia 2008 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., mam zaszczyt poinformować Pana, że rząd Republiki Seszeli jest gotów stosować tymczasowo zmieniony protokół, począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., w oczekiwaniu na jego wejście w życie zgodnie z art. 13 protokołu, pod warunkiem że Wspólnota Europejska jest gotowa uczynić to samo.

Ustala się, że w tym przypadku wpłacenie zmienionej rekompensaty finansowej w wysokości ustanowionej w art. 2 zmienionego protokołu nastąpi w chwili, gdy Strony powiadomią się nawzajem o dopełnieniu procedur niezbędnych do wejścia w życie przedmiotowego protokołu i jego zmienionego załącznika.

Będę zobowiązany, jeśli potwierdzi Pan zgodę Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie.

Z poważaniem

W imieniu rządu Republiki Seszeli

B. *List Wspólnoty Europejskiej*

Szanowny Panie!

Mam zaszczyt potwierdzić odbiór Pańskiego listu z datą dzisiejszą o następującej treści:

„Cieszę się, że negocjatorzy reprezentujący Republikę Seszeli i Wspólnotę Europejską osiągnęli konsensus w sprawie zmian do Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową i zmian do jego załącznika.

Wyniki negocjacji przeprowadzonych w Brukseli w dniach 20 i 21 marca 2007 r. pozwoliły zmienić wielkości dopuszczalne połowów przewidziane w Protokole ustalającym wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową w Umowie pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r. Zmiany wprowadzone w protokole są dołączone w załączniku. Po podpisaniu zmienionego w ten sposób protokołu i jego parafowaniu przez Strony w dniu 21 marca 2007 r., proponuję Panu jednoczesne kontynuowanie procedury zatwierdzenia i/lub ratyfikowania zmienionego tekstu protokołu i jego załączników zgodnie z procedurami obowiązującymi w Republice Seszeli i we Wspólnocie Europejskiej, co jest niezbędne do ich wejścia w życie.

Aby nie przerywać działalności połowowej prowadzonej przez statki wspólnotowe na wodach Seszeli oraz odnosząc się do protokołu zmienionego w dniu 21 marca 2007 r. ustanawiającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową na okres od dnia 18 stycznia 2008 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., mam zaszczyt poinformować Pana, że rząd Republiki Seszeli jest gotów stosować tymczasowo zmieniony protokół, począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., w oczekiwaniu na jego wejście w życie zgodnie z art. 13 protokołu, pod warunkiem że Wspólnota Europejska jest gotowa uczynić to samo.

Ustala się, że w tym przypadku wpłacenie zmienionej rekompensaty finansowej w wysokości ustanowionej w art. 2 zmienionego protokołu nastąpi w chwili, gdy Strony powiadomią się nawzajem o dopełnieniu procedur niezbędnych do wejścia w życie przedmiotowego protokołu i jego zmienionego załącznika.

Będę zobowiązany, jeśli potwierdzi Pan zgodę Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie.”.

Mam zaszczyt potwierdzić zgodę Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie.

Z poważaniem

W imieniu Wspólnoty

ZAŁĄCZNIK

Zmiany w Protokole ustalającym, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową, przewidziane w Umowie zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Seszeli w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Seszeli

Artykuł 2 protokołu otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 2*

Rekompensata finansowa – metody płatności

1. W odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 1, rekompensatę finansową, o której mowa w art. 7 umowy, ustanawia się na kwotę 24 750 000 EUR. Począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., wysokość rekompensaty finansowej zostaje zmieniona i ustala się ją na kwotę 28 440 000 EUR na cały okres obowiązywania protokołu.

2. Ustęp 1 powyżej stosuje się z zastrzeżeniem przepisów art. 4, 5, 6, 7 i 8 niniejszego protokołu.

3. Rekompensata finansowa, o której mowa w ust. 1, płacona jest przez Wspólnotę w wysokości 4 125 000 EUR rocznie przez okres trzech pierwszych lat obowiązywania protokołu. Począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., rekompensata finansowa, o której mowa w ust. 1, płacona jest przez Wspólnotę w wysokości 5 355 000 EUR rocznie. Rekompensata finansowa, stosowana począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., obejmuje, z jednej strony, kwotę w wysokości 4 095 000 EUR rocznie stanowiącą równoważność tonażu referencyjnego w wysokości 63 000 ton rocznie, a z drugiej strony, specjalną kwotę w wysokości 1 260 000 EUR rocznie przeznaczoną na wsparcie oraz na realizację sektorowej polityki rybackiej na Seszelach. Ta specjalna kwota stanowi integralną część jednorazowej rekompensaty finansowej określonej w art. 7 umowy.

4. Jeżeli całkowita ilość połowów tuńczyka, dokonanych przez statki Wspólnoty na wodach Seszeli, przekracza 63 000 ton rocznie, kwota rocznej rekompensaty finansowej zostanie zwiększona o 65 EUR za każdą dodatkową złowioną tonę tuńczyka. Jednak roczna kwota wypłacana przez Wspólnotę nie może przekroczyć dwukrotnej wartości rekompensaty finansowej wskazanej w ust. 3 (10 710 000 EUR). Jeżeli ilości złowione przez statki Wspólnoty przekroczą ilość odpowiadającą podwojonej całkowitej kwocie rocznej, kwota należna za ilość przekraczającą ten limit zostanie wypłacona w roku następnym.

5. Płatność ma miejsce najpóźniej do dnia 30 września 2005 r. za pierwszy rok, do dnia 30 września 2008 r. za czwarty rok oraz najpóźniej w dniu upływu kolejnego pełnego roku od daty podpisania protokołu za lata następne.

6. Z zastrzeżeniem przepisów art. 7, przeznaczenie tej rekompensaty podlega wyłącznej kompetencji organów Seszeli.

7. Rekompensata finansowa jest wpłacana na konto Skarbu Państwa Seszeli, otwarte w banku centralnym Seszeli. Numer konta jest sprecyzowany przez organy Seszeli.”.

Artykuł 7 protokołu otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 7*

Promowanie odpowiedzialnego i zrównoważonego rybołówstwa na wodach Seszeli

1. Co najmniej 56 % rekompensaty finansowej wpłacanej co roku od dnia 18 stycznia 2008 r. i wspomnianej w art. 2 ust. 3 jest przeznaczone na określenie i realizację sektorowej polityki rybackiej na Seszelach w celu promowania odpowiedzialnego i zrównoważonego rybołówstwa na ich wodach. Zarządzanie tą rekompensatą opiera się na określeniu przez Strony, za obopólną zgodą, celów do osiągnięcia oraz rocznego i wieloletniego programowania, wiążącego się z tymi celami.”.

Akapity drugi, trzeci, czwarty i piąty pozostają niezmienione.

Zmiany w załączniku do protokołu

WARUNKI DOKONYWANIA POŁOWÓW NA WODACH SESZELI PRZEZ STATKI WSPÓLNOTY

Rozdział I – Składanie wniosków o licencje i wydawanie licencji połowowych – otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ I

SKŁADANIE WNIOSKÓW O LICENCJE I WYDAWANIE LICENCJI POŁOWOWYCH

SEKCJA 1

Wydawanie licencji

1–10. Bez zmian.

11. Jednakże na wniosek Wspólnoty Europejskiej i w przypadku działania siły wyższej licencja jednego statku zastępowana jest, na pozostały okres jej ważności, nową licencją innego statku o cechach zbliżonych do cech statku, który należy zastąpić, bez konieczności zapłaty nowej należności. Jeżeli jednak tonaż brutto (GT) statku zastępującego jest większy od tonażu brutto statku zastępowanego, różnica w należności płatna jest *pro rata temporis*.

12–14. Bez zmian.

SEKCJA 2

Warunki wydania licencji – opłaty i zaliczki

1. Licencje są ważne przez okres jednego roku i są odnawialne.

2. Począwszy od dnia 18 stycznia 2008 r., wysokość opłaty ustala się na 35 EUR za każdą złowioną na wodach Seszeli tonę.

3. Licencje wydawane są po wpłaceniu na rzecz właściwych organów krajowych następujących kwot ryczałtowych:

   — 21 000 EUR za sejner do połowu tuńczyka, stanowiące równoważność należności za 600 ton tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych złowionych na wodach Seszeli w ciągu roku,

   — 4 200 EUR dla taklowców powierzchniowych o tonażu przekraczającym 250 GT, stanowiące równoważność należności za 120 ton tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych złowionych na wodach Seszeli w ciągu roku,

   — 3 150 EUR dla taklowców powierzchniowych o tonażu nieprzekraczającym lub równym 250 GT, stanowiące równoważność należności za 90 ton tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych złowionych na wodach Seszeli w ciągu roku.

4. Bez zmian.

5. Bez zmian.

6. W przypadku gdy armatorzy nie zgadzają się z rozliczeniem przedłożonym przez SFA, mogą zasięgnąć opinii instytutów naukowych odpowiedzialnych za sprawdzanie danych statystycznych dotyczących połowów, takimi jak IRD (*Institut de Recherche pour le Développement*), IEO (*Instituto Español de Oceanografia*) oraz IPIMAR (*Instituto de Investigação das Pescas e do Mar*), a następnie przeprowadzić rozmowy z organami Seszeli, które powiadamiają o tym Komisję, w celu sporządzenia ostatecznego rozliczenia przed dniem 31 maja roku bieżącego. W razie braku uwag ze strony armatorów do tego dnia włącznie, rozliczenie przedłożone przez SFA uznaje się za ostateczne.

7. Bez zmian.

8. Bez zmian.

9. Bez zmian.”.

Rozdział VI – Obserwatorzy – otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ VI

OBSERWATORZY

1. Statki posiadające pozwolenie na połowy na wodach Seszeli w ramach umowy zabierają na pokład, po wyrażeniu zgody przez Strony, obserwatorów wyznaczonych przez właściwe regionalne organizacje ds. rybołówstwa lub, w razie ich braku, przez organy Seszeli, zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonymi poniżej.

1.1–14. Bez zmian.”.

DECYZJA RADY

z dnia 12 lutego 2008 r.

w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącej połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

(2008/151/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 300 ust. 2 w powiązaniu z art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota wynegocjowała z Wybrzeżem Kości Słoniowej Umowę o partnerstwie w sprawie połowów przyznającą statkom Wspólnoty wielkości dopuszczalne połowów na wodach objętych zwierzchnictwem i jurysdykcją Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie rybołówstwa.

(2) Wynikiem tych negocjacji było parafowanie nowej Umowy o partnerstwie w sprawie połowów w dniu 5 kwietnia 2007 r.

(3) Nowa Umowa o partnerstwie w sprawie połowów uchyla Umowę w sprawie połowów zawartą między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wybrzeża Kości Słoniowej ([1]).

(4) Aby statki Wspólnoty mogły kontynuować działalność połowową, zasadnicze znaczenie ma możliwie jak najszybsze stosowanie nowej Umowy o partnerstwie w sprawie połowów. W związku z tym Strony parafowały porozumienie w formie wymiany listów dotyczące tymczasowego stosowania parafowanego protokołu załączonego do nowej Umowy o partnerstwie w sprawie połowów od dnia 1 lipca 2007 r.

(5) Zatwierdzenie porozumienia w formie wymiany listów leży w interesie Wspólnoty.

(6) Należy określić metodę podziału wielkości dopuszczalnych połowów pomiędzy poszczególne państwa członkowskie,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się Porozumienie w formie wymiany listów dotyczące tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącej połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Tekst porozumienia w formie wymiany listów zostaje załączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Wielkości dopuszczalne połowów ustalone w protokole są rozdzielane między państwa członkowskie według następującego klucza:

— 25 sejnerów poławiających okrężnicami	Francja:	10 statków
	Hiszpania:	15 statków
— 15 taklowców powierzchniowych	Hiszpania:	10 statków
	Portugalia:	5 statków

Jeżeli wnioski państw członkowskich nie wyczerpują wszystkich wielkości dopuszczalnych połowów ustalonych w protokole, Komisja może uwzględnić wnioski o wydanie licencji innych państw członkowskich.

Artykuł 3

Państwa członkowskie, których statki prowadzą połowy na mocy umowy, o której mowa w art. 1, powiadamiają Komisję o ilościach odłowionych z poszczególnych stad w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 500/2001 z dnia 14 marca 2001 r. w sprawie ustanowienia szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 w odniesieniu do monitorowania połowów statków rybackich Wspólnoty na wodach państw trzecich i na pełnym morzu ([2]).

([1]) Dz.U. L 379 z 31.12.1990, s. 3.

([2]) Dz.U. L 73 z 15.3.2001, s. 8.

Artykuł 4

Przewodniczący Rady jest upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania porozumienia w formie wymiany listów, aby stało się ono wiążące dla Wspólnoty.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2008 r.

W imieniu Rady
A. BAJUK
Przewodniczący

POROZUMIENIE

w formie wymiany listów dotyczące tymczasowego stosowania Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącej połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

A. *List rządu Wybrzeża Kości Słoniowej*

Szanowny Panie!

Cieszę się, że negocjatorzy reprezentujący Republikę Wybrzeża Kości Słoniowej i Wspólnotę Europejską znaleźli konsensus w sprawie Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej i Wspólnotą Europejską oraz Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową, wraz z jego załącznikami.

Wynik tych negocjacji, będący pozytywnym efektem wcześniejszej umowy, wzmocni nasze stosunki w zakresie rybołówstwa i ustanowi rzeczywiste ramy partnerstwa na rzecz rozwoju zrównoważonej i odpowiedzialnej polityki rybackiej na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej. W tym kontekście proponuję jednoczesne uruchomienie procedur przyjęcia i ratyfikacji umowy, protokołu i załącznika oraz dodatków do niego, zgodnie z procedurami obowiązującymi w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej i we Wspólnocie Europejskiej i niezbędnymi do ich wejścia w życie.

Aby nie przerywać działalności połowowej prowadzonej przez statki wspólnotowe na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej oraz odnosząc się do umowy i protokołu parafowanych dnia 5 kwietnia 2007 r. i ustalających wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r., mam zaszczyt poinformować Pana, że rząd Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej jest gotów zastosować tymczasowo tę umowę i protokół począwszy od dnia 1 lipca 2007 r., w oczekiwaniu na ich wejście w życie zgodnie z art. 17 umowy, pod warunkiem że Wspólnota Europejska jest gotowa uczynić to samo.

W tym przypadku ustalamy, że pierwsza rata rekompensaty finansowej ustalonej w art. 2 protokołu zostanie wpłacona do dnia 30 marca 2008 r.

Będę wdzięczny za potwierdzenie zgody Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie.

Z wyrazami szacunku

W imieniu rządu Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej

B. *List Wspólnoty Europejskiej*

Szanowny Panie!

Mam zaszczyt potwierdzić otrzymanie Pańskiego listu z datą dzisiejszą o następującej treści:

„Cieszę się,

że negocjatorzy reprezentujący Republikę Wybrzeża Kości Słoniowej i Wspólnotę Europejską znaleźli konsensus w sprawie Umowy o partnerstwie w sprawie połowów pomiędzy Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej i Wspólnotą Europejską oraz Protokołu ustalającego wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową, wraz z jego załącznikami.

Wynik tych negocjacji, będący pozytywnym efektem wcześniejszej umowy, wzmocni nasze stosunki w zakresie rybołówstwa i ustanowi rzeczywiste ramy partnerstwa na rzecz rozwoju zrównoważonej i odpowiedzialnej polityki rybackiej na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej. W tym kontekście proponuję jednoczesne uruchomienie procedur przyjęcia i ratyfikacji umowy, protokołu i załącznika oraz dodatków do niego, zgodnie z procedurami obowiązującymi w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej i we Wspólnocie Europejskiej i niezbędnymi do ich wejścia w życie.

Aby nie przerywać działalności połowowej prowadzonej przez statki wspólnotowe na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej oraz odnosząc się do umowy i protokołu parafowanych dnia 5 kwietnia 2007 r. i ustalających wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r., mam zaszczyt poinformować Pana, że rząd Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej jest gotów zastosować tymczasowo tę umowę i protokół począwszy od dnia 1 lipca 2007 r., w oczekiwaniu na ich wejście w życie zgodnie z art. 17 umowy, pod warunkiem że Wspólnota Europejska jest gotowa uczynić to samo.

W tym przypadku ustalamy, że pierwsza rata rekompensaty finansowej ustalonej w art. 2 protokołu zostanie wpłacona do dnia 30 marca 2008 r.

Będę wdzięczny za potwierdzenie zgody Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie."

Mam zaszczyt potwierdzić zgodę Wspólnoty Europejskiej na takie tymczasowe stosowanie.

Z wyrazami szacunku

W imieniu Wspólnoty Europejskiej

UMOWA O PARTNERSTWIE

w sprawie połowów pomiędzy Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej a Wspólnotą Europejską

REPUBLIKA WYBRZEŻA KOŚCI SŁONIOWEJ, zwana dalej „Wybrzeżem Kości Słoniowej”,

oraz

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA, zwana dalej „Wspólnotą”,

zwane dalej „Stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC ścisłą współpracę między Wspólnotą a Wybrzeżem Kości Słoniowej, w szczególności w kontekście Porozumienia z Kotonu, oraz ich wspólne pragnienie dalszego rozwijania tych stosunków,

UWZGLĘDNIAJĄC pragnienie Stron wspierania racjonalnej eksploatacji zasobów rybnych w drodze współpracy,

BIORĄC POD UWAGĘ postanowienia Konwencji Narodów Zjednoczonych o Prawie Morza,

ZDECYDOWANE stosować decyzje i zalecenia wydane przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego zwaną dalej „ICCAT”,

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ znaczenia zasad ustanowionych w kodeksie postępowania odpowiedzialnego rybołówstwa przyjętego na konferencji FAO w 1995 r.,

ZDECYDOWANE współpracować we wspólnym interesie na rzecz wprowadzenia odpowiedzialnego rybołówstwa w celu zapewnienia długotrwałej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania żywych zasobów morskich,

PRZEKONANE, że taka współpraca musi przyjąć formę inicjatyw i działań, które podejmowane wspólnie lub niezależnie przez każdą ze Stron będą się wzajemnie uzupełniać, zapewniając spójność polityk i synergię podejmowanych starań,

ZDECYDOWANE ustanowić w tym celu dialog dotyczący sektorowej polityki rybackiej przyjętej przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej oraz ustalić stosowne środki gwarantujące skuteczne wdrażanie tej polityki oraz zaangażowanie podmiotów gospodarczych i społeczeństwa,

PRAGNĄC ustanowić zasady i warunki regulujące działalność połowową statków Wspólnoty na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej oraz wsparcie Wspólnoty dla wprowadzenia odpowiedzialnego rybołówstwa na tych wodach,

ZDECYDOWANE nawiązać bardziej ścisłą współpracę gospodarczą w zakresie rybołówstwa i działań pokrewnych, poprzez zakładanie i rozwój wspólnych przedsiębiorstw, w które zaangażują się przedsiębiorstwa obu Stron,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza umowa ustanawia zasady, przepisy i procedury regulujące:

— gospodarczą, finansową, techniczną i naukową współpracę w dziedzinie rybołówstwa, mającą na celu promowanie odpowiedzialnego rybołówstwa w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej, w celu ochrony i zrównoważonego wykorzystywania zasobów rybnych oraz rozwoju sektora rybołówstwa na Wybrzeżu Kości Słoniowej,

— warunki dostępu wspólnotowych statków rybackich do obszarów połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej,

— współpracę dotyczącą zasad kontroli połowów w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej mających gwarantować spełnienie wyżej opisanych warunków, skuteczność środków ochrony zasobów rybnych i zarządzania nimi oraz zwalczanie nielegalnych, nieregulowanych lub nieraportowanych połowów,

— partnerstwo pomiędzy przedsiębiorstwami ukierunkowanymi na rozwój działalności gospodarczej w sektorze rybołówstwa i działań pokrewnych, we wspólnym interesie Stron.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej umowy:

a) „organy Wybrzeża Kości Słoniowej" oznaczają ministerstwo odpowiedzialne za zasoby rybne;

b) „organy Wspólnoty" oznaczają Komisję Europejską;

c) „obszar połowowy Wybrzeża Kości Słoniowej" oznacza wody, na których władzę suwerenną lub jurysdykcję w zakresie rybołówstwa sprawuje Wybrzeże Kości Słoniowej;

d) „statek rybacki" oznacza każdy statek wyposażony w narzędzia połowowe do handlowej eksploatacji żywych zasobów wodnych;

e) „statek wspólnotowy" oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany we Wspólnocie;

f) „wspólny komitet" oznacza komitet złożony z przedstawicieli Wspólnoty i Wybrzeża Kości Słoniowej, którego funkcje opisano w art. 9 niniejszej umowy;

g) „przeładunek" oznacza transfer w porcie i/lub na redzie części lub całego połowu z jednego statku rybackiego na inny statek;

h) „nadzwyczajne okoliczności" oznaczają okoliczności inne niż zjawiska naturalne, wymykające się spod racjonalnej kontroli jednej ze Stron i uniemożliwiające prowadzenie działalności połowowej na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej;

i) „marynarze AKP" oznaczają marynarzy będących obywatelami państwa spoza Europy, które jest sygnatariuszem Porozumienia z Kotonu. W związku z tym marynarz z Wybrzeża Kości Słoniowej jest marynarzem AKP.

Artykuł 3

Zasady i cele związane z wprowadzeniem w życie niniejszej umowy

1. Niniejszym Strony zobowiązują się do wspierania odpowiedzialnego rybołówstwa w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej, opartego na zasadach niedyskryminowania różnych flot znajdujących się na tych wodach, bez naruszenia umów zawartych pomiędzy krajami rozwijającymi się w ramach jednego regionu geograficznego, włącznie z wzajemnymi umowami połowowymi.

2. Strony współpracują na rzecz wprowadzenia w życie sektorowej polityki rybackiej przyjętej przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej i w tym celu przystępują do dialogu politycznego dotyczącego koniecznych reform. Strony konsultują się wstępnie w celu przyjęcia ewentualnych środków w tej dziedzinie.

3. Strony współpracują także w zakresie opracowania ocen *ex ante*, bieżących i *ex post* dotyczących środków, programów i działań realizowanych na podstawie postanowień niniejszej umowy, prowadzonych wspólnie lub jednostronnie.

4. Strony zobowiązują się do zagwarantowania, że postanowienia niniejszej umowy zostaną wprowadzone w życie zgodnie z zasadami ładu gospodarczego i społecznego oraz przy poszanowaniu stanu zasobów rybnych.

5. Zatrudnienie marynarzy z krajów AKP na statkach wspólnotowych reguluje w szczególności Deklaracja Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotycząca podstawowych zasad i praw w pracy, której przepisy stosują się z mocy prawa do umów o pracę oraz ogólnych warunków zatrudnienia. Dotyczy to w szczególności swobody zrzeszania się i faktycznego uznawania prawa do zbiorowych negocjacji pracowników oraz zniesienia dyskryminacji w odniesieniu do zatrudnienia i zawodu.

Artykuł 4

Współpraca naukowa

1. W okresie obowiązywania niniejszej umowy Wspólnota i Wybrzeże Kości Słoniowej będą wspólnie monitorować stan zasobów w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej.

2. Strony, w oparciu o zalecenia i uchwały przyjęte przez Międzynarodową Komisję ds. Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) oraz w świetle najlepszych dostępnych opinii naukowych, przeprowadzają konsultacje w ramach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy w celu podjęcia, w razie potrzeby, po przeprowadzeniu zebrania naukowego oraz za obopólną zgodą, środków mających na celu zrównoważone zarządzanie zasobami rybnymi, mającymi wpływ na działalność statków Wspólnoty.

3. Strony zobowiązują się do przeprowadzania wzajemnych konsultacji, w tym konsultacji na poziomie podregionu lub w ramach właściwych organizacji międzynarodowych, w celu zapewnienia zarządzania żywymi zasobami na Atlantyku i ich ochrony oraz współpracy w zakresie związanych z nimi badań naukowych.

Artykuł 5

Dostęp statków wspólnotowych do łowisk na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej

1. Wybrzeże Kości Słoniowej zobowiązuje się zezwolić statkom wspólnotowym na prowadzenie działalności połowowej w jego obszarze połowowym zgodnie z niniejszą umową oraz protokołem i załącznikiem.

2. Działalność połowowa regulowana postanowieniami niniejszej umowy podlega ustawodawstwu obowiązującemu na Wybrzeżu Kości Słoniowej. Organy Wybrzeża Kości Słoniowej powiadamiają Wspólnotę o wszelkich zmianach wprowadzanych do wspomnianego ustawodawstwa.

3. Wybrzeże Kości Słoniowej zobowiązuje się do podjęcia wszelkich odpowiednich kroków w celu zapewnienia skutecznego stosowania postanowień dotyczących kontroli połowów przewidzianych w protokole. Statki wspólnotowe współpracują z organami Wybrzeża Kości Słoniowej właściwymi do prowadzenia takiej kontroli.

4. Wspólnota zobowiązuje się do podjęcia wszelkich odpowiednich kroków w celu zapewnienia przestrzegania przez jej statki postanowień niniejszej umowy oraz ustawodawstwa dotyczącego połowów na wodach, które podlegają jurysdykcji Wybrzeża Kości Słoniowej.

Artykuł 6

Licencje

1. Statki wspólnotowe mogą prowadzić działalność połowową w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej jedynie, jeżeli posiadają ważną licencję połowową wydaną przez Wybrzeże Kości Słoniowej na mocy niniejszej umowy i dołączonego do niej protokołu.

2. Procedura otrzymywania licencji połowowej dla statku, obowiązujące podatki i metoda płatności mające zastosowanie do armatora określone są w załączniku do protokołu.

Artykuł 7

Rekompensata finansowa

1. Wspólnota, zgodnie z warunkami określonymi w protokole i załącznikach, przekazuje rekompensatę finansową na rzecz Wybrzeża Kości Słoniowej. Wspomniana jednorazowa rekompensata określana jest na podstawie dwóch elementów, dotyczących odpowiednio:

a) dostępu statków wspólnotowych do wód i zasobów rybnych Wybrzeża Kości Słoniowej; oraz

b) wsparcia finansowego Wspólnoty na rzecz wprowadzenia krajowej polityki rybackiej opierającej się na odpowiedzialnym rybołówstwie i zrównoważonym wykorzystaniu zasobów rybnych na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej.

2. Część rekompensaty finansowej, o której mowa powyżej w ust. 1 lit. b), ustala się, mając na uwadze cele związane z sektorową polityką rybacką określoną przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej, zdefiniowane za obopólną zgodą Stron zgodnie z postanowieniami protokołu oraz zgodnie z rocznym i wieloletnim programem realizacji tej polityki.

3. Rekompensata finansowa wpłacana jest przez Wspólnotę raz na rok zgodnie z zasadami określonymi w protokole, z zastrzeżeniem postanowień niniejszej umowy i protokołu dotyczących ewentualnej zmiany jej wysokości z powodu:

a) nadzwyczajnych okoliczności;

b) zmniejszenia wielkości dopuszczalnych połowów przyznanych statkom wspólnotowym, ustanowionej za obopólną zgodą Stron, w zastosowaniu środków zarządzania odnośnymi stadami, w przypadku gdy z najlepszych dostępnych danych naukowych wynika, że takie zmniejszenie jest niezbędne dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania zasobów;

c) zwiększenia wielkości dopuszczalnych połowów przyznanych statkom wspólnotowym, dokonanego za obopólną zgodą Stron, w przypadku gdy z najlepszych dostępnych danych naukowych wynika, że stan zasobów na to pozwala;

d) ponownej oceny warunków wsparcia finansowego Wspólnoty na rzecz wdrażania sektorowej polityki rybackiej na Wybrzeżu Kości Słoniowej, jeżeli uzasadniają to stwierdzone przez Strony wyniki programowania rocznego i wieloletniego;

e) rozwiązania niniejszej umowy zgodnie z jej art. 13;

f) zawieszenia stosowania niniejszej umowy zgodnie z jej art. 12.

Artykuł 8

Promowanie współpracy na poziomie podmiotów gospodarczych i społeczeństwa

1. Strony promują współpracę gospodarczą, naukową i techniczną w sektorze rybackim i sektorach pokrewnych. Strony konsultują się nawzajem, aby koordynować różne działania, które mogą być podejmowane w tym zakresie.

2. Strony zobowiązują się do promowania wymiany informacji w zakresie technik i narzędzi połowowych, metod konserwacji i przetwarzania przemysłowego produktów rybołówstwa.

3. Strony starają się stworzyć korzystne warunki do promowania gospodarczych, handlowych i technicznych więzi pomiędzy przedsiębiorstwami z państw Stron, poprzez sprzyjanie powstawaniu klimatu przyjaznego dla rozwoju przedsiębiorczości i inwestycji.

4. W szczególności Strony zachęcają do zakładania wspólnych przedsiębiorstw w ich wspólnym interesie zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawodawstwa Wybrzeża Kości Słoniowej i obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym.

Artykuł 9

Wspólny komitet

1. Wprowadzanie w życie niniejszej umowy nadzoruje i kontroluje utworzony w tym celu wspólny komitet. Wspólny komitet pełni następujące funkcje:

a) kontrola wykonania, interpretacji i stosowania umowy, w szczególności określanie i ocena realizacji rocznego i wieloletniego planu, o którym mowa w art. 7 ust. 2;

b) zapewnianie koniecznej współpracy w sprawach leżących we wspólnym interesie Stron w zakresie rybołówstwa;

c) działanie w charakterze forum w celu polubownego rozwiązywania sporów związanych z interpretacją lub stosowaniem niniejszej umowy;

d) w razie konieczności, ponowna ocena poziomu wielkości dopuszczalnych połowów i związanej z nimi rekompensaty finansowej;

e) wszelkie inne funkcje nadane mu przez Strony w drodze wzajemnego porozumienia.

2. Wspólny komitet spotyka się przynajmniej raz w roku, przemiennie we Wspólnocie i na Wybrzeżu Kości Słoniowej, a przewodniczy mu Strona będąca gospodarzem spotkania. Na wniosek jednej ze Stron wspólny komitet zbiera się na posiedzeniu nadzwyczajnym.

Artykuł 10

Obszar geograficzny obowiązywania umowy

Niniejsza umowa obowiązuje, z jednej strony, na terytoriach, na których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i na warunkach ustanowionych w tym Traktacie oraz, z drugiej strony, na terytorium Wybrzeża Kości Słoniowej.

Artykuł 11

Okres obowiązywania

Niniejsza umowa obowiązuje przez 6 lat, począwszy od daty jej wejścia w życie i jest przedłużana automatycznie na kolejne sześcioletnie okresy, jeżeli żadna ze Stron nie wypowie umowy zgodnie z jej art. 13.

Artykuł 12

Zawieszenie

1. Stosowanie niniejszej umowy może zostać zawieszone na wniosek jednej ze Stron w przypadku zaistnienia poważnych sporów dotyczących stosowania postanowień umowy. Zawieszenie to podlega powiadomieniu w formie pisemnej przez zainteresowaną Stronę o jej zamiarze, co najmniej trzy miesiące przed datą, z którą to zawieszenie wchodzi w życie. Po otrzymaniu takiego powiadomienia Strony przystępują do rozmów mających na celu polubowne rozstrzygnięcie sporu.

2. Płatność rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 7, zostaje zmniejszona proporcjonalnie i *pro rata temporis*, w zależności od czasu trwania zawieszenia.

Artykuł 13

Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą umowę w przypadku zaistnienia poważnych okoliczności, takich jak degradacja stanu danego stada, stwierdzenie zmniejszonego poziomu wykorzystania wielkości dopuszczalnych połowów przyznanych statkom wspólnotowym lub niedotrzymanie przez Strony zobowiązań w zakresie zwalczania nielegalnych, nieregulowanych lub nieraportowanych połowów.

2. Strona wypowiadająca umowę powiadamia na piśmie drugą Stronę o swoim zamiarze wypowiedzenia umowy, co najmniej sześć miesięcy przed terminem wygaśnięcia pierwszego lub każdego kolejnego okresu obowiązywania umowy.

3. Wysłanie powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, oznacza rozpoczęcie konsultacji przez Strony.

4. Płatność rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 7, za rok, w którym weszło w życie wypowiedzenie umowy, zostaje zmniejszona proporcjonalnie i *pro rata temporis*.

Artykuł 14

Protokół i załącznik

Protokół i załącznik stanowią integralną część niniejszej umowy.

Artykuł 15

Obowiązujące przepisy prawa krajowego

Działalność statków rybackich Wspólnoty, dokonujących połowów na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej, podlega ustawodawstwu obowiązującemu na Wybrzeżu Kości Słoniowej, chyba że umowa, niniejszy protokół oraz załącznik i dodatki do niego stanowią inaczej.

Artykuł 16

Uchylenie

Niniejsza umowa, z dniem jej wejścia w życie, uchyla i zastępuje Umowę między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wybrzeża Kości Słoniowej z dnia 19 grudnia 1990 r.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsza umowa, sporządzona w dwóch egzemplarzach w językach angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny, wchodzi w życie w dniu, w którym Strony powiadomią się wzajemnie w drodze pisemnej o zakończeniu odpowiednich wewnętrznych procedur przyjęcia.

PROTOKÓŁ

ustalający wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wybrzeża Kości Słoniowej na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Artykuł 1

Okres stosowania i wielkości dopuszczalne połowów

1. Począwszy od dnia 1 lipca 2007 r. i na okres sześciu lat, wielkości dopuszczalne połowów przyznane z tytułu art. 5 umowy są następujące:

Gatunki daleko migrujące (gatunki wymienione w załączniku 1 do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1982 r.):

— sejnery zamrażalnie do połowu tuńczyków: 25 statków,

— taklowce powierzchniowe: 15 statków.

2. Ustęp 1 stosowany jest z zastrzeżeniem przepisów art. 4 i 5 niniejszego protokołu.

3. Statki pływające pod banderą państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej mogą prowadzić działalność połowową na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej, pod warunkiem że posiadają ważną licencję połowową wydaną przez Wybrzeże Kości Słoniowej w ramach niniejszego protokołu i stosownie do szczegółowych zasad opisanych w załączniku do niniejszego protokołu.

Artykuł 2

Rekompensata finansowa – Szczegółowe zasady płatności

1. Rekompensata finansowa, o której mowa w art. 7 umowy, obejmuje, z jednej strony, w odniesieniu do okresu określonego w art. 1, kwotę w wysokości 455 000 EUR rocznie stanowiącą równoważność tonażu referencyjnego w wysokości 7 000 ton rocznie, a z drugiej strony, specjalną kwotę w wysokości 140 000 EUR rocznie przeznaczoną na wsparcie oraz na realizację sektorowej polityki rybackiej Wybrzeża Kości Słoniowej. Ta specjalna kwota stanowi integralną część jednorazowej rekompensaty finansowej określonej w art. 7 umowy.

2. Ustęp 1 powyżej stosuje się z zastrzeżeniem przepisów art. 4, 5, 6 i 7 niniejszego protokołu.

3. Łączna suma kwot, o których mowa w ust. 1, czyli 595 000 EUR, jest wypłacana raz do roku przez Wspólnotę przez okres stosowania niniejszego protokołu.

4. Jeżeli całkowita ilość połowów statków Wspólnoty na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej przekroczy tonaż referencyjny, kwota rocznej rekompensaty finansowej zostanie zwiększona o 65 EUR za każdą dodatkową złowioną tonę. Jednakże całkowita kwota roczna wypłacana przez Wspólnotę nie może przekraczać dwukrotności kwoty wskazanej w ust. 3 (1 190 000 EUR). Jeżeli ilość złowiona przez statki Wspólnoty przekroczy ilość odpowiadającą podwojonej całkowitej kwocie rocznej, kwota należna za ilość przekraczającą ten limit zostanie wypłacona w roku następnym.

5. Wniesienie rekompensaty finansowej ustalonej w ust. 1 następuje najpóźniej dnia 30 marca 2008 r. w odniesieniu do pierwszego roku i najpóźniej dnia 1 lipca w odniesieniu do kolejnych lat.

6. Z zastrzeżeniem przepisów art. 6, przeznaczenie tej rekompensaty podlega wyłącznej kompetencji organów Wybrzeża Kości Słoniowej.

7. Rekompensata finansowa jest wpłacana na konto Skarbu Państwa Wybrzeża Kości Słoniowej.

Artykuł 3

Współpraca na rzecz odpowiedzialnego rybołówstwa – Współpraca naukowa

1. Strony zobowiązują się do promowania odpowiedzialnego rybołówstwa na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej w oparciu o zasadę niedyskryminowania żadnej z flot łowiących na tych wodach.

2. W okresie obowiązywania niniejszego protokołu Wspólnota i organy Wybrzeża Kości Słoniowej będą współpracować na rzecz monitorowania stanu zasobów w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej.

3. Strony zobowiązują się do promowania współpracy w zakresie odpowiedzialnego rybołówstwa na poziomie podregionalnym, w szczególności w ramach Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) i w ramach każdej innej właściwej organizacji podregionalnej lub międzynarodowej.

4. Zgodnie z art. 4 umowy, na podstawie zaleceń i uchwał przyjętych przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) oraz na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych Strony przeprowadzają konsultacje we wspólnym komitecie, o którym mowa w art. 9 umowy, w celu podjęcia, w razie potrzeby po przeprowadzeniu ewentualnie zebrania naukowego na poziomie podregionalnym oraz za obopólną zgodą, środków mających na celu zrównoważone zarządzanie zasobami rybnymi, których dotyczy działalność statków Wspólnoty.

Artykuł 4

Przegląd wielkości dopuszczalnych połowów za obopólną zgodą

1. Wielkości dopuszczalne połowów, o których mowa w art. 1, mogą zostać zwiększone za obopólną zgodą Stron, jeżeli na podstawie wniosków zebrania naukowego, o którym mowa w art. 3 ust. 4, zwiększenie takie nie naruszy zrównoważonego zarządzania zasobami Wybrzeża Kości Słoniowej. W takim przypadku rekompensata finansowa, o której mowa w art. 2 ust. 1, zostanie zwiększona proporcjonalnie i *pro rata temporis*. Jednakże całkowita kwota rekompensaty finansowej wypłacanej przez Wspólnotę Europejską i odnosząca się do tonażu referencyjnego nie może przekroczyć dwukrotnej wartości rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 2 ust. 1. Jeżeli roczna ilość złowiona przez statki Wspólnoty przekroczy dwukrotnie 7 000 ton (czyli wyniesie 14 000 ton), kwota należna za ilość przekraczającą ten limit zostanie wypłacona w roku następnym.

2. Natomiast jeśli Strony uzgodnią przyjęcie środków zmierzających do zmniejszenia wielkości dopuszczalnych połowów, o których mowa w art. 1, wówczas rekompensata finansowa zostanie obniżona proporcjonalnie i *pro rata temporis*.

3. Przydzielenie wielkości dopuszczalnych połowów różnym kategoriom statków może również podlegać przeglądowi po przeprowadzeniu konsultacji i za obopólną zgodą Stron, z poszanowaniem wszystkich ewentualnych zaleceń ustalonych na zebraniu naukowym, o którym mowa w art. 3 ust. 4, w odniesieniu do zarządzania zasobami, na które taki ponowny przydział mógłby mieć wpływ. Strony są zgodne w sprawie odpowiedniego dostosowania rekompensaty finansowej, jeżeli będzie ono uzasadnione ponownym podziałem wielkości dopuszczalnych połowów.

Artykuł 5

Nowe wielkości dopuszczalne połowów i zwiady rybackie

1. Jeżeli statki wspólnotowe byłyby zainteresowane prowadzeniem działalności połowowej, która nie została wymieniona w art. 1, Wspólnota występuje do Wybrzeża Kości Słoniowej o ewentualne pozwolenie dotyczące tej nowej działalności. W stosownych przypadkach Strony uzgadniają warunki stosowane dla tych nowych wielkości dopuszczalnych połowów i w razie konieczności wnoszą zmiany do niniejszego protokołu i załącznika do niego.

2. Po wydaniu opinii podczas zebrania naukowego, o którym mowa w art. 3 ust. 4, Strony mogą przeprowadzać zwiady rybackie w obszarach połowowych Wybrzeża Kości Słoniowej. W tym celu Strony przeprowadzają konsultacje na wniosek jednej z nich oraz określają, oddzielnie dla każdego przypadku, nowe zasoby, warunki i inne istotne parametry.

3. Strony prowadzą zwiady rybackie w poszanowaniu parametrów naukowych i administracyjnych obopólnie przyjętych. Zezwolenia na dokonywanie zwiadów rybackich są przyznawane tytułem próby na maksymalnie dwa sześciomiesięczne okresy, począwszy od daty przyjętej przez Strony za obopólną zgodą.

4. Po stwierdzeniu przez Strony, że zwiady rybackie przyniosły pozytywne wyniki, przestrzegając zasad ochrony ekosystemów i zachowania żywych zasobów morskich, statkom wspólnotowym mogą być przyznane nowe wielkości dopuszczalne połowów, zgodnie z procedurą konsultacji przewidzianą w art. 4 niniejszego protokołu i do momentu wygaśnięcia ważności protokołu, w zależności od dopuszczalnego nakładu. W związku z tym rekompensata finansowa zostałaby zwiększona.

Artykuł 6

Zawieszenie płatności rekompensaty finansowej lub jej zmienienie w razie zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności

1. W razie zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności, z wyjątkiem zjawisk naturalnych, uniemożliwiających prowadzenie działalności połowowej w wyłącznej strefie ekonomicznej (WSE) Wybrzeża Kości Słoniowej, Wspólnota Europejska może wstrzymać wypłacanie rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 2 ust. 1. Decyzja o wstrzymaniu zostanie podjęta po przeprowadzeniu konsultacji pomiędzy Stronami w terminie dwóch miesięcy od przedstawienia wniosku przez jedną ze Stron i pod warunkiem że Wspólnota Europejska wypłaciła wszystkie należne kwoty w momencie zawieszenia płatności.

2. Płatność rekompensaty finansowej wznawia się w chwili, gdy Strony stwierdzą za obopólną zgodą, po wspólnych konsultacjach, że okoliczności, które wywołały wstrzymanie działalności połowowej już nie występują i/lub gdy okoliczności pozwalają na ponowne podjęcie działalności połowowej.

3. Ważność licencji przyznanych statkom Wspólnoty, zawieszona wraz z zawieszeniem rekompensaty finansowej, zostaje przedłużona o czas odpowiadający okresowi zawieszenia działalności połowowej.

Artykuł 7

Promowanie odpowiedzialnego rybołówstwa na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej

1. Sto procent (100 %) całkowitej kwoty rekompensaty finansowej ustalonej w art. 2 przeznacza się co roku na wsparcie i realizowanie inicjatyw podjętych w ramach sektorowej polityki rybackiej określonej przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej.

Zarządzanie przez Wybrzeże Kości Słoniowej daną kwotą opiera się na określeniu przez Strony, za obopólną zgodą i zgodnie z bieżącymi priorytetami polityki rybackiej Wybrzeża Kości Słoniowej mającej na celu zrównoważone i odpowiedzialne zarządzanie sektorem, celów do osiągnięcia i wiążącego się z nimi rocznego i wieloletniego programowania, zgodnie z ust. 2 poniżej, w szczególności w zakresie kontroli, nadzoru i zarządzania zasobami oraz poprawy warunków sanitarnych wytwarzania produktów rybołówstwa oraz wzmacniania kompetencji właściwych organów Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie kontroli.

2. W odpowiedzi na wniosek Wybrzeża Kości Słoniowej oraz do celów wdrożenia postanowień powyższego ustępu, w ramach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy, z chwilą wejścia w życie protokołu, a najpóźniej trzy miesiące od wejścia w życie niniejszego protokołu, Wspólnota i Wybrzeże Kości Słoniowej uzgadniają wieloletni program sektorowy oraz szczegółowe zasady jego stosowania, w tym w szczególności:

a) wytyczne w skali rocznej i wieloletniej, zgodnie z którymi będzie wykorzystana procentowa kwota rekompensaty finansowej, o której mowa powyżej w ust. 1, oraz specjalne kwoty przeznaczone na przeprowadzenie corocznie inicjatyw;

b) cele do zrealizowania w skali rocznej i wieloletniej, aby osiągnąć, w dalszej perspektywie, zrównoważone i odpowiedzialne rybołówstwo, z uwzględnieniem priorytetów wyrażonych przez Wybrzeże Kości Słoniowej w ramach krajowej polityki rybackiej lub też innej polityki związanej lub mającej wpływ na promowanie odpowiedzialnego i zrównoważonego rybołówstwa;

c) kryteria i procedury, jakie należy stosować, w celu umożliwienia przeprowadzenia oceny wyników w skali rocznej.

3. Wszelkie zaproponowane zmiany dotyczące wieloletniego programu sektorowego lub wykorzystania specjalnych kwot przeznaczonych na coroczne przeprowadzanie inicjatyw muszą zostać zatwierdzone przez Strony w ramach wspólnego komitetu.

4. Co roku Wybrzeże Kości Słoniowej przeznacza kwotę odpowiadającą procentowi, o którym mowa w ust. 1, na cele realizacji wieloletniego programu sektorowego. W odniesieniu do pierwszego roku ważności protokołu, informacja o tym przeznaczeniu powinna zostać przekazana Wspólnocie z chwilą przyjęcia przez wspólny komitet wieloletniego programu sektorowego. W każdym kolejnym roku informacja o tym przeznaczeniu będzie przekazywana Wspólnocie przez Wybrzeże Kości Słoniowej najpóźniej do dnia 1 maja roku poprzedniego.

5. W przypadku gdy roczna ocena wyników realizacji wieloletniego programu sektorowego to uzasadnia, Wspólnota Europejska może wystąpić o dostosowanie kwoty przeznaczonej na wsparcie realizacji sektorowej polityki rybackiej Wybrzeża Kości Słoniowej, stanowiącej część rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego protokołu, w celu dostosowania do tych wyników rzeczywistej kwoty środków przeznaczonych na realizację programu.

Artykuł 8

Spory – zawieszenie stosowania protokołu

1. Wszelkie spory między Stronami dotyczące interpretacji postanowień niniejszego protokołu oraz jego stosowania powinny być przedmiotem konsultacji między Stronami w ramach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy, jeśli to konieczne, zwołanego w trybie nadzwyczajnym.

2. Nie naruszając przepisów art. 9, stosowanie protokołu może zostać zawieszone z inicjatywy jednej ze Stron, gdy spór, który poróżnił Strony, uznaje się za poważny i gdy konsultacje przeprowadzone w ramach wspólnego komitetu, zgodnie z ust. 1, nie pozwalają na jego polubowne zakończenie.

3. Zawieszenie stosowania protokołu podlega powiadomieniu w formie pisemnej przez zainteresowaną Stronę o jej zamiarze, co najmniej trzy miesiące przed datą, z którą zawieszenie to wchodzi w życie.

4. W przypadku zawieszenia Strony nadal prowadzą konsultacje, poszukując polubownego rozwiązania sporu, który je poróżnił. Z chwilą polubownego rozstrzygnięcia sporu wznawia się stosowanie protokołu, a kwota rekompensaty finansowej zmniejszana jest proporcjonalnie i *pro rata temporis*, stosownie do okresu, w którym obowiązywanie protokołu było zawieszone.

Artykuł 9

Zawieszenie stosowania protokołu ze względu na brak płatności

Z zastrzeżeniem przepisów art. 6, w przypadku gdy Wspólnota nie dokona płatności przewidzianych w art. 2, stosowanie niniejszego protokołu może zostać zawieszone pod następującymi warunkami:

a) właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej powiadamiają Komisję Europejską o braku płatności. Komisja w odpowiedni sposób sprawdza te informacje oraz, w razie konieczności, dokonuje płatności w maksymalnym terminie 60 dni roboczych, licząc od daty otrzymania powiadomienia;

b) w przypadku braku płatności lub odpowiedniego uzasadnienia braku płatności w terminie przewidzianym w art. 2 ust. 5 niniejszego protokołu, właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej mają prawo zawiesić stosowanie protokołu. O zawieszeniu niezwłocznie informują Komisję Europejską;

c) stosowanie protokołu wznawia się z chwilą dokonania przedmiotowej płatności.

Artykuł 10

Obowiązujące przepisy prawa krajowego

Działalność statków rybackich Wspólnoty, dokonujących połowów na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej, podlega ustawodawstwu obowiązującemu na Wybrzeżu Kości Słoniowej, chyba że umowa, niniejszy protokół oraz załącznik i dodatki do niego stanowią inaczej.

Artykuł 11

Klauzula przeglądu

Po upływie trzeciego pełnego roku od daty wejścia w życie niniejszego protokołu i załącznika do niego Strony dokonują przeglądu stosowania protokołu i załącznika do niego, a także, w razie potrzeby, konsultują nawzajem w ramach wspólnego komitetu wszelkie zmiany w jego postanowieniach. Zmiany te mogą dotyczyć tonażu referencyjnego oraz opłat ryczałtowych płaconych z tytułu licencji.

Artykuł 12

Uchylenie

Załącznik do Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Wybrzeża Kości Słoniowej zostaje uchylony i zastąpiony załącznikiem do niniejszego protokołu.

Artykuł 13

Wejście w życie

1. Niniejszy protokół i załącznik do niego wchodzą w życie z dniem, w którym Strony poinformują się nawzajem o dopełnieniu procedur niezbędnych dla tego celu.

2. Niniejszy protokół i załącznik do niego stosują się od dnia 1 lipca 2007 r.

ZAŁĄCZNIK

WARUNKI DOKONYWANIA POŁOWÓW PRZEZ STATKI WSPÓLNOTY W OBSZARACH POŁOWOWYCH WYBRZEŻA KOŚCI SŁONIOWEJ

ROZDZIAŁ I

Formalności obowiązujące przy składaniu wniosków i wydawaniu licencji

SEKCJA 1

Wydawanie licencji

1. Licencję połowową na prowadzenie połowów w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej mogą otrzymać tylko kwalifikujące się statki.

2. Aby statek kwalifikował się do otrzymania licencji, w odniesieniu do armatora, kapitana i samego statku nie może obowiązywać zakaz prowadzenia działalności połowowej na Wybrzeżu Kości Słoniowej. Ich sytuacja w stosunku do administracji Wybrzeża Kości Słoniowej musi być zgodna z przepisami, w tym znaczeniu, że muszą wywiązać się ze wszystkich wcześniejszych zobowiązań wynikających z prowadzenia przez nich działalności połowowej na Wybrzeżu Kości Słoniowej w ramach umów w sprawie połowów, zawartych ze Wspólnotą.

3. Właściwe organy Wspólnoty przedkładają drogą elektroniczną ministerstwu Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnemu za rybołówstwo wniosek dla każdego statku, który zamierza prowadzić połowy na mocy umowy, w terminie co najmniej 30 dni roboczych przed dniem rozpoczęcia wnioskowanego okresu ważności.

4. Wnioski przedkładane są ministerstwu odpowiedzialnemu za rybołówstwo na formularzach, których wzór znajduje się w dodatku I. Organy Wybrzeża Kości Słoniowej podejmują wszelkie niezbędne środki, aby informacje otrzymane w ramach wniosku o wydanie licencji były traktowane w sposób poufny. Informacje te będą wykorzystywane wyłącznie w ramach realizacji umowy w sprawie połowów.

5. Wnioski o wydanie licencji składa się wraz z następującymi dokumentami:

   — dowód wpłaty zaliczki ryczałtowej na okres ważności licencji,

   — wszystkie inne dokumenty lub zaświadczenia wymagane zgodnie z przepisami szczególnymi dotyczącymi danego typu statku, określonymi w niniejszym protokole.

6. Należność wpłaca się na konto wskazane przez organy Wybrzeża Kości Słoniowej zgodnie z art. 2 ust. 7 protokołu.

7. Należności zawierają wszystkie podatki krajowe i lokalne, z wyjątkiem podatków portowych i kosztów z tytułu świadczenia usług.

8. Licencje dla wszystkich statków przyznawane armatorom lub ich przedstawicielom, wydawane są za pośrednictwem Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej na Wybrzeżu Kości Słoniowej przez ministerstwo Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialne za rybołówstwo, w terminie 15 dni roboczych od otrzymania wszystkich dokumentów, o których mowa w pkt 6 powyżej.

9. Licencje są wydawane dla konkretnego statku i nie podlegają przeniesieniu.

10. Jednakże na wniosek Wspólnoty Europejskiej i w przypadku udowodnionego działania siły wyższej, licencja jednego statku może być zastąpiona nową licencją sporządzoną dla innego statku tej samej kategorii co statek, który należy zastąpić, zgodnie z art. 1 protokołu, bez konieczności płacenia nowej należności. W takim przypadku przy obliczaniu poziomu połowów dla określenia ewentualnej dodatkowej płatności, zostanie uwzględniona suma całkowitych połowów dwóch statków.

11. Armator lub przedstawiciel statku, którego licencja ma być zastąpiona, przekazuje unieważnioną licencję ministerstwu Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnemu za rybołówstwo za pośrednictwem Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej.

12. Nowa licencja jest ważna od dnia, w którym armator złożył anulowaną licencję w ministerstwie Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnym za rybołówstwo. O przeniesieniu licencji informowane jest Przedstawicielstwo Komisji Europejskiej na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

13. Licencja musi stale znajdować się na statku. Wspólnota Europejska posiada aktualny wykaz statków, którym została wydana licencja połowowa zgodnie z postanowieniami niniejszego protokołu. Organy Wybrzeża Kości Słoniowej są powiadamiane o tym wykazie w chwili jego sporządzenia, a następnie za każdym razem, kiedy jest on uaktualniany. Po otrzymaniu projektu wykazu oraz powiadomieniu organów kraju nadbrzeżnego przez Komisję o wpłacie zaliczki, statek zostaje wpisany przez właściwy organ Wybrzeża Kości Słoniowej do wykazu statków upoważnionych do dokonywania połowów, który jest następnie przekazywany organom odpowiedzialnym za kontrolę połowów. W takim przypadku jeden uwierzytelniony odpis tego wykazu jest przesyłany armatorowi i znajduje się na statku zamiast licencji połowowej, aż do chwili jej wydania.

14. Strony zgadzają się, aby promować wprowadzanie systemu licencji opartego wyłącznie na elektronicznej wymianie informacji i dokumentów, jak to opisano powyżej. Strony zgadzają się, aby promować zastąpienie w najbliższym czasie licencji w formie papierowej jej ekwiwalentem w formie elektronicznej, takim jak wykaz statków posiadających zezwolenie na dokonywanie połowów w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej.

SEKCJA 2

Warunki licencji – Należności i zaliczki

1. Okres ważności licencji wynosi jeden rok. Licencje są odnawialne.

2. Należność ustala się na 35 EUR za tonę złowioną w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej dla sejnerów do połowów tuńczyka i dla taklowców powierzchniowych.

3. Licencje wydawane są po wpłaceniu, na rzecz właściwych organów krajowych, następujących kwot ryczałtowych:

— 3 850 EUR za sejner do połowów tuńczyka jako ekwiwalent należności za 110 ton rocznie,

— 1 400 EUR za taklowca powierzchniowego jako ekwiwalent należności za 40 ton rocznie.

4. Do dnia 15 czerwca każdego roku państwa członkowskie informują Komisję Europejską o tonażu połowów dokonanych w poprzednim roku, potwierdzonym przez instytuty naukowe, o których mowa w pkt 5 poniżej.

5. Końcowe rozliczenie należności z tytułu roku n zostaje zamknięte przez Komisję Europejską najpóźniej do dnia 31 lipca roku następnego (n + 1), na podstawie deklaracji połowowych sporządzonych przez każdego armatora statku i potwierdzonych przez instytuty naukowe odpowiedzialne za sprawdzanie danych połowowych w państwach członkowskich, takie jak IRD (*Institut de Recherche pour le Développement*), IEO (*Instituto Español de Oceanografia*), IPIMAR (*Instituto de Investigação das Pescas e do Mar*) oraz Centrum Badań Oceanologicznych (CRO) Wybrzeża Kości Słoniowej. Jest ono przekazywane za pośrednictwem przedstawicielstwa Komisji Europejskiej.

6. Rozliczenie takie jest przekazywane jednocześnie ministerstwu Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnemu za rybołówstwo oraz armatorom.

7. Każda ewentualna dodatkowa opłata za połowy przekraczające 110 ton dla sejnerów do połowu tuńczyka oraz 40 ton dla taklowców powierzchniowych musi zostać uiszczona przez armatorów statków na rzecz właściwych organów Wybrzeża Kości Słoniowej najpóźniej do dnia 31 sierpnia roku n + 1, na konto, o którym mowa w ust. 6 sekcji 1 niniejszego rozdziału, na podstawie kwoty 35 EUR za tonę.

8. Jednakże jeżeli końcowe rozliczenie będzie niższe od kwoty zaliczki wspomnianej w pkt 3 niniejszej sekcji, pozostała suma nie będzie zwracana armatorowi.

ROZDZIAŁ II

Obszary połowowe

1. Statki wspólnotowe mogą prowadzić działalność połowową na wodach poza obszarem 12 mil morskich od linii podstawowej w odniesieniu do sejnerów do połowów tuńczyka oraz taklowców powierzchniowych.

ROZDZIAŁ III

System deklaracji połowów

1. Do celów niniejszego załącznika czas trwania rejsu połowowego statku Wspólnoty w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej określa się w następujący sposób:

— bądź jako okres pomiędzy wejściem do obszaru połowowego Wybrzeża Kości Słoniowej a wyjściem z niego,

— bądź jako okres pomiędzy wejściem do obszaru połowowego Wybrzeża Kości Słoniowej a przeładunkiem lub/i wyładunkiem na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

2. Wszystkie statki posiadające zezwolenie na dokonywanie połowów na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej w ramach umowy muszą informować o połowach ministerstwo Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialne za rybołówstwo, aby organ ten mógł kontrolować złowione ilości, potwierdzone przez odpowiednie instytuty naukowe zgodnie z procedurą, o której mowa w rozdziale I sekcja 2 pkt 4 niniejszego załącznika. Szczegółowe zasady informowania o połowach:

2.1. Podczas rocznego okresu ważności licencji w rozumieniu postanowień sekcji 2 rozdziału I niniejszego załącznika deklaracje obejmują połowy dokonane przez statek w czasie każdego rejsu. Oryginały deklaracji połowów w formie papierowej przekazywane są do ministerstwa Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnego za rybołówstwo, w ciągu 45 dni od zakończenia ostatniego rejsu odbytego we wspomnianym okresie. Ponadto informacje są przesyłane faksem (225 21 35 04 09 lub 225 21 35 63 15) lub pocztą elektroniczną.

2.2. Statki przekazują deklarację połowów na formularzu dziennika połowowego, którego wzór znajduje się w dodatku 2. W odniesieniu do okresów, w których statek nie znajdował się w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej, należy wpisać w dzienniku połowowym „Poza obszarem połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej".

2.3. Wypełniony czytelnie formularz podpisuje kapitan statku lub jego prawny przedstawiciel.

2.4. Deklaracje połowów powinny być wiarygodne, aby mogły służyć w monitorowaniu stanu stad.

3. W przypadku nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozdziału, rząd Wybrzeża Kości Słoniowej zastrzega sobie prawo do zawieszenia licencji statku naruszającego przepisy, do czasu dopełnienia formalności i nałożenia na armatora statku kary umownej przewidzianej na mocy przepisów obowiązujących na Wybrzeżu Kości Słoniowej. Komisja Europejska oraz państwo członkowskie bandery są o tym informowane.

4. Strony zgadzają się, aby promować system deklarowania połowów oparty wyłącznie na elektronicznej wymianie informacji i dokumentów, jak to opisano powyżej. Strony zgadzają się, aby promować zastępowanie deklaracji w formie papierowej (*logbook*) jej ekwiwalentem w formie elektronicznej.

ROZDZIAŁ IV

Zamustrowanie marynarzy

1. Armatorzy sejnerów do połowów tuńczyka i taklowców powierzchniowych zatrudniają obywateli krajów AKP na następujących warunkach i przy następujących limitach:

— w przypadku floty sejnerów do połowów tuńczyka, co najmniej 20 % zamustrowanych marynarzy w sezonie poławiania tuńczyka w obszarze połowowym kraju trzeciego będzie pochodziło z krajów AKP,

— w przypadku floty taklowców powierzchniowych, co najmniej 20 % zamustrowanych marynarzy w sezonie połowów w obszarze połowowym kraju trzeciego będzie pochodziło z krajów AKP.

2. Armatorzy starają się zatrudniać dodatkowych marynarzy pochodzących z krajów AKP.

3. W sprawie praw marynarzy zamustrowanych na statkach wspólnotowych obowiązują z mocy prawa przepisy Deklaracji MOP (Międzynarodowej Organizacji Pracy) dotyczącej Podstawowych Zasad i Praw w Pracy. Dotyczy to w szczególności swobody zrzeszania się i rzeczywistego uznawania prawa do negocjacji zbiorowych pracowników oraz zniesienia dyskryminacji w odniesieniu do zatrudnienia i zawodu.

4. Umowy o pracę z członkami załogi pochodzącymi z krajów AKP, których kopie otrzymują strony tych umów, sporządzane są pomiędzy przedstawicielem (przedstawicielami) armatorów a marynarzami i/lub związkami zawodowymi lub ich przedstawicielami. Umowy te zapewnią marynarzom korzystanie z systemu ubezpieczeń społecznych, który jest dla nich obowiązujący, w tym ubezpieczenia na wypadek śmierci, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego.

5. Wynagrodzenie marynarzy z krajów AKP pokrywają armatorzy. Jego wysokość jest ustalana w drodze wzajemnego porozumienia pomiędzy armatorami lub ich przedstawicielami a marynarzami i/lub związkami zawodowymi bądź ich przedstawicielami. Jednakże warunki wynagrodzenia marynarzy z krajów AKP nie mogą być gorsze od warunków wynagrodzenia stosowanych dla załóg w ich własnych krajach, a w żadnym razie nie mogą być gorsze od norm przewidzianych przez MOP.

6. Każdy marynarz zatrudniony przez statek Wspólnoty powinien stawić się przed kapitanem wyznaczonego statku w przeddzień daty zaokrętowania. Jeżeli marynarz nie stawi się w terminie i o godzinie przewidzianej na zaokrętowanie, armator będzie automatycznie zwolniony z obowiązku zatrudnienia tego marynarza.

ROZDZIAŁ V

Środki techniczne

Statki przestrzegają środków i zaleceń przyjętych przez ICCAT dotyczących regionu w odniesieniu do narzędzi połowowych, ich specyfikacji technicznych oraz do wszelkich innych środków technicznych stosowanych do prowadzenia przez nie działalności połowowej.

ROZDZIAŁ VI

Obserwatorzy

1. Statki posiadające zezwolenie na prowadzenie połowów na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej w ramach umowy są zobowiązane zabrać na pokład obserwatorów wyznaczonych przez właściwą regionalną organizację ds. rybołówstwa (RFO) zgodnie z zasadami przedstawionymi poniżej.

1.1. Na wniosek właściwych organów statki wspólnotowe zabierają na pokład jednego obserwatora przez nich wyznaczonego, którego zadaniem jest sprawdzanie połowów przeprowadzanych na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej.

1.2. Właściwy organ sporządza wykaz statków, które zostały wyznaczone do wejścia obserwatorów na pokład, a także wykaz obserwatorów wyznaczonych dla danego statku. Wykazy te są stale uaktualniane. Wykazy te przekazywane są Komisji Europejskiej z chwilą sporządzenia, a następnie co trzy miesiące z chwilą ich ewentualnego uaktualnienia.

1.3. Właściwy organ przekazuje przedmiotowym armatorom lub ich przedstawicielom nazwisko obserwatora, który został wyznaczony dla danego statku, w chwili wydania licencji lub najpóźniej na 15 dni przed przewidywaną datą wejścia obserwatora na statek.

2. Czas obecności obserwatora na pokładzie jest czasem trwania jednego rejsu połowowego. Jednakże na wyraźny wniosek właściwych organów Wybrzeża Kości Słoniowej, ta obecność na pokładzie może zostać rozłożona na kilka rejsów połowowych, w zależności od średniego czasu trwania rejsów połowowych przewidywanych dla danego statku. Wniosek ten składany jest przez właściwe organy podczas przekazywania nazwiska obserwatora wyznaczonego do wejścia na pokład danego statku.

3. Warunki przebywania obserwatora na pokładzie ustalane są za obopólną zgodą przez armatora lub jego przedstawiciela i przez właściwe organy.

4. Obserwator wchodzi na pokład w porcie wybranym przez armatora na początku pierwszego rejsu połowowego na obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej zgodnie z przekazanym wykazem wyznaczonych statków.

5. W terminie dwóch tygodni i z dziesięciodniowym wyprzedzeniem zainteresowani armatorzy przekazują informacje dotyczące dat i portów podregionu, przewidzianych do wejścia obserwatorów na statek.

6. W przypadku gdy obserwator wchodzi na statek w kraju znajdującym się poza granicami podregionu, koszty podróży obserwatora pokrywa armator. Jeżeli statek z obserwatorem regionalnym na pokładzie opuszcza regionalny obszar połowowy, armator podejmuje na swój koszt wszelkie środki mające na celu jak najszybszy powrót obserwatora.

7. W przypadku nieobecności obserwatora w uzgodnionym miejscu i czasie oraz w ciągu następnych dwunastu godzin, armator zostaje automatycznie zwolniony z obowiązku zabrania na statek tego obserwatora.

8. Obserwator jest traktowany na pokładzie tak jak oficer. Jeżeli statek prowadzi działalność na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej, obserwator wykonuje następujące zadania:

8.1. obserwuje działalność połowową prowadzoną przez statki;

8.2. sprawdza pozycje statków biorących udział w połowach;

8.3. pobiera próbki biologiczne w ramach programów naukowych;

8.4. sporządza wykaz używanych narzędzi połowowych;

8.5. sprawdza dane dotyczące połowów dokonanych w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej zamieszczone w dzienniku połowowym;

8.6. sprawdza procentowy udział przyłowów i szacuje ilość odrzuconych gatunków ryb nadających się do sprzedaży;

8.7. przekazuje wszelkimi możliwymi sposobami swoim właściwym organom dane dotyczące połowów, w tym wielkość połowów podstawowych i przyłowów na statku.

9. Kapitan podejmuje wszelkie dostępne środki w celu zapewnienia obserwatorowi bezpieczeństwa fizycznego i komfortu psychicznego przy wykonywaniu jego zadań.

10. Obserwatorowi przysługują wszelkie ułatwienia niezbędne do wykonania zadań. Kapitan zapewnia mu dostęp do wszelkich środków komunikacji niezbędnych do wykonywania jego zadań, do dokumentów związanych bezpośrednio z prowadzeniem działalności połowowej przez statek, a w szczególności do dziennika połowowego i do dziennika nawigacyjnego, a także do części statku, do których dostęp niezbędny jest do ułatwienia wykonywania jego zadań.

11. Podczas pobytu na pokładzie obserwator:

11.1. podejmuje wszelkie działania, aby warunki jego zaokrętowania i jego obecność na statku nie przerywały połowów ani nie utrudniały ich prowadzenia;

11.2. szanuje mienie i sprzęt znajdujący się na pokładzie oraz przestrzega poufności wszelkich dokumentów należących do danego statku.

12. Po zakończeniu okresu obserwacji, a przed opuszczeniem statku, obserwator sporządza sprawozdanie z działalności, które przekazywane jest właściwym organom, z kopią dla Komisji Europejskiej. Podpisuje je w obecności kapitana, który może dodać do sprawozdania lub zlecić dodanie wszelkich uwag, jakie uzna za stosowne, następnie je podpisując. Kopia sprawozdania przekazywana jest kapitanowi statku w chwili zejścia obserwatora naukowego ze statku.

13. Armator zapewnia na swój koszt zakwaterowanie i wyżywienie obserwatorów na zasadach stosowanych wobec oficerów z uwzględnieniem praktycznych możliwości statku.

14. Wynagrodzenie i składki na ubezpieczenie społeczne obserwatora pokrywane są przez właściwe organy.

15. W możliwie jak najszybszym terminie Strony będą prowadzić konsultacje z zainteresowanymi krajami trzecimi na temat określenia systemu obserwatorów regionalnych oraz wyboru właściwej regionalnej organizacji ds. rybołówstwa. W oczekiwaniu na wprowadzenie w życie systemu obserwatorów regionalnych, statki posiadające zezwolenie na prowadzenie połowów w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej w ramach umowy zabiorą na pokład, w miejsce obserwatorów regionalnych, obserwatorów wyznaczonych przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej zgodnie z zasadami przyjętymi powyżej.

ROZDZIAŁ VII

Kontrola

1. Zgodnie z pkt 13 sekcji 1 niniejszego załącznika Wspólnota Europejska posiada aktualny wykaz statków, którym została wydana licencja połowowa zgodnie z postanowieniami niniejszego protokołu. Wykaz ten przekazywany jest organom Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnym za kontrolę rybołówstwa w chwili jego sporządzenia, a następnie przy każdej aktualizacji.

2. Po otrzymaniu projektu wykazu, jak również poinformowaniu przez Komisję organów kraju nadbrzeżnego o płatności zaliczki, o której mowa w pkt 3 sekcji 2 rozdziału I niniejszego załącznika, statek zostaje wpisany przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej do wykazu statków posiadających zezwolenie na dokonywanie połowów, który jest przekazywany organom odpowiedzialnym za kontrolę połowów. W takim przypadku jeden uwierzytelniony odpis tego wykazu może zostać przekazany armatorowi i znajdować się na statku zamiast licencji połowowej, aż do chwili jej wydania.

3. *Wejście do obszaru połowowego i wyjście z niego*

3.1. Statki wspólnotowe powiadamiają organy Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialne za kontrolę połowów o zamiarze wejścia do obszaru połowowyego Wybrzeża Kości Słoniowej lub zamiarze wyjścia z niego z co najmniej trzygodzinnym wyprzedzeniem, przy czym podają również informację dotyczącą ilości całkowitej i gatunków znajdujących się na statku.

3.2. Zawiadamiając o wyjściu, każdy statek podaje również swoją pozycję. Powiadomienie to przesyłane jest przede wszystkim faksem (225 21 35 04 09 lub 225 21 35 63 15) lub e-mailem ([…]) lub w razie jego braku przez radio (sygnał rozpoznawczy: […]).

3.3. Statek złapany na prowadzeniu połowów bez uprzedniego zawiadomienia właściwych organów Wybrzeża Kości Słoniowej zostaje uznany za statek, który dokonał naruszenia przepisów.

3.4. Numery faksu, telefonu oraz adres poczty elektronicznej podawane są również w chwili wydawania licencji połowowej.

4. *Procedury kontrolne*

4.1. Kapitanowie statków Wspólnoty prowadzących działalność połowową w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej umożliwiają i ułatwiają wejście na pokład i przeprowadzenie zadań wszystkim urzędnikom Wybrzeża Kości Słoniowej odpowiedzialnym za inspekcję i kontrolę działalności połowowej.

4.2. Urzędnicy nie przebywają na pokładzie statku dłużej niż wymagają tego czynności służbowe.

4.3. Po zakończeniu każdej inspekcji i kontroli kapitanowi statku wydawane jest zaświadczenie.

5. *Kontrola drogą satelitarną*

5.1. Wszystkie statki Wspólnoty prowadzące połowy w ramach niniejszej umowy są przedmiotem monitorowania drogą satelitarną zgodnie z przepisami ujętymi w dodatku 3. Przepisy te wchodzą w życie dziesiątego dnia po powiadomieniu przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej na Wybrzeżu Kości Słoniowej o rozpoczęciu działalności przez Centrum Monitorowania Rybołówstwa (CSP) Wybrzeża Kości Słoniowej.

6. *Inspekcja na statku*

6.1. W czasie nie dłuższym niż 36 godziny właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej informują państwo bandery oraz Komisję Europejską o każdej inspekcji na statku oraz o każdym zastosowaniu sankcji wobec statku Wspólnoty, jakie miało miejsce w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej.

6.2. Państwo bandery oraz Komisja Europejska otrzymują równocześnie zwięzłe sprawozdanie na temat okoliczności i przyczyn, które doprowadziły do inspekcji.

7. *Protokół z inspekcji na statku*

7.1. Po wprowadzeniu opisu stanu faktycznego do protokołu, sporządzonego przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej, kapitan statku obowiązany jest go podpisać.

7.2. Podpis ten nie przesądza o prawach i środkach obrony, jakie kapitan może podjąć w celu obrony przed zarzutem naruszenia prawa. W przypadku odmowy podpisania dokumentu kapitan musi przedstawić na piśmie powody tej odmowy a inspektor nanieść zapis „odmowa podpisania".

7.3. Kapitan zobowiązany jest do doprowadzenia swojego statku do portu wskazanego przez organy Wybrzeża Kości Słoniowej. W przypadku niewielkiego wykroczenia właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej mogą zezwolić statkowi będącemu przedmiotem inspekcji na prowadzenie dalszej działalności połowowej.

8. *Spotkanie mające na celu znalezienie rozwiązania w przypadku inspekcji na statku*

8.1. Przed rozważeniem ewentualnego podjęcia środków przeciwko kapitanowi lub załodze statku albo jakiegokolwiek innego działania przeciwko ładunkowi lub wyposażeniu statku, poza działaniami mającymi na celu zachowanie dowodów w sprawie podejrzewanego naruszenia, przeprowadza się spotkanie mające na celu znalezienie rozwiązania, w następnym dniu roboczym po otrzymaniu wyżej wymienionych informacji, między Komisją Europejską a właściwymi organami Wybrzeża Kości Słoniowej, przy ewentualnym uczestnictwie przedstawiciela zainteresowanego państwa członkowskiego.

8.2. Na spotkaniu Strony wymieniają dokumenty dotyczące sprawy oraz informacje, które mogą pomóc w wyjaśnieniu okoliczności stwierdzonych zdarzeń. Armator lub jego przedstawiciel jest informowany o wyniku tego spotkania, a także o wszelkich środkach, które mogą zostać podjęte w wyniku inspekcji.

9. *Rozstrzygnięcie wyników inspekcji na statku*

9.1. Przed wszczęciem postępowania sądowego podjęte zostają próby uregulowania podejrzewanego naruszenia prawa w drodze postępowania ugodowego. Postępowanie ugodowe kończy się najpóźniej w terminie trzech dni roboczych po inspekcji.

9.2. W przypadku porozumienia Stron, kwota kary jest określana zgodnie z ustawodawstwem Wybrzeża Kości Słoniowej.

9.3. W przypadku gdy sprawa nie może zostać rozstrzygnięta w drodze postępowania ugodowego i gdy jest kontynuowana przed właściwy organ sądowy, armator składa, w banku wyznaczonym przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej, gwarancję bankową, której wysokość jest ustalana z uwzględnieniem kosztów związanych z inspekcją, a także kar oraz odszkodowań płatnych przez osoby, które dopuściły się naruszenia.

9.4. Przed zakończeniem postępowania sądowego gwarancja bankowa nie podlega zwrotowi. Gwarancja zostaje zwolniona, jeżeli postępowanie nie zakończy się skazaniem. Podobnie w przypadku skazania prowadzącego do zapłaty kary niższej od złożonej gwarancji, pozostałe saldo jest zwalniane przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej.

9.5. Statek zostaje zwolniony, a jego załodze zezwala się na opuszczenie portu:

— albo z chwilą wypełnienia zobowiązań wynikających z postępowania ugodowego,

— albo z chwilą złożenia gwarancji bankowej, o której mowa powyżej w pkt 9.3, i przyjęciu jej przez właściwe organy Wybrzeża Kości Słoniowej, w oczekiwaniu na zakończenie postępowania sądowego.

10. *Przeładunek*

10.1. Każdy statek Wspólnoty, zamierzający dokonać przeładunku zasobów złowionych na wodach Wybrzeża Kości Słoniowej, przeprowadza tę czynność w portach lub/i na redzie portów Wybrzeża Kości Słoniowej.

10.2. Armatorzy tych statków powinni przekazać właściwym organom Wybrzeża Kości Słoniowej, z co najmniej dwudziestoczterogodzinnym wyprzedzeniem, następujące informacje:

— nazwy statków, których dotyczy przeładunek,

— nazwę, numer IMO i banderę frachtowca transportowego,

— tonaż w podziale na gatunki do przeładunku,

— dzień i miejsce przeładunku.

10.3. Przeładunek uznaje się za wyjście z obszaru połowowego Wybrzeża Kości Słoniowej. W związku z tym kapitanowie statków muszą przedstawić właściwym organom Wybrzeża Kości Słoniowej deklaracje połowowe i poinformować, czy zamierzają kontynuować połowy czy też opuścić obszar połowowy Wybrzeża Kości Słoniowej.

10.4. Dokonywanie przeładunków połowów innych niż przewidziano w punktach powyżej jest zabronione w obszarze połowowym Wybrzeża Kości Słoniowej. Za nieprzestrzeganie tego postanowienia grożą sankcje przewidziane w ustawodawstwie obowiązującym na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

11. Kapitanowie statków wspólnotowych, którzy uczestniczą w wyładunku lub przeładunku w porcie Wybrzeża Kości Słoniowej, umożliwiają i ułatwiają inspektorom Wybrzeża Kości Słoniowej kontrolowanie tych czynności. Po zakończeniu każdej inspekcji i kontroli w porcie kapitanowi statku wydawane jest zaświadczenie.

Dodatki

1. Formularz wniosku o licencję połowową.
2. Dziennik połowowy ICCAT.
3. Przepisy mające zastosowanie do systemu monitorowania statków drogą satelitarną (VMS) i współrzędne obszaru połowowego Wybrzeża Kości Słoniowej.

Dodatek 1

MINISTÈRE DE LA PRODUCTION ANIMALE
BP V 84 Abidjan
(République de Côte-d'Ivoire)

RÉPUBLIQUE DE CÔTE-D'IVOIRE
UNION-DISCIPLINE-TRAVAIL

WNIOSEK O LICENCJĘ POŁOWOWĄ

CZĘŚĆ A

1. Nazwisko właściciela/armatora:

.....

2. Narodowość właściciela/armatora:

.....

3. Adres służbowy właściciela/armatora:

.....

CZĘŚĆ B

(Wypełnia każdy statek)

1. Okres ważności:

.....

2. Nazwa statku:

.....

3. Rok budowy:

.....

4. Macierzyste państwo bandery:

.....

5. Obecnie pływający pod banderą:

.....

6. Data nabycia obecnej bandery:

.....

7. Rok nabycia:

.....

8. Port macierzysty i numer rejestrowy:

.....

9. Obszary działania:

.....

10. Rodzaje połowów:

.....

11. Tonaż brutto (tony rejestrowe brutto):

.....

12. Tonaż netto (tony rejestrowe netto):

.....

13. Radiowy sygnał rozpoznawczy:

.....

14. Długość całkowita (w metrach):

.....

15. Dziób (w metrach):

.....

16. Zanurzenie (w metrach):

.....

17. Materiał konstrukcyjny kadłuba:

.....

18. Moc silnika:

.....

19. Prędkość (w węzłach):

.....

20. Pojemność kabiny:

.....

21. Pojemność zbiorników paliwowych (w m^3):

.....

22. Pojemność ładowni rybnych (w m^3):

.....

23. Zdolność zamrażania (tony/dobę) i stosowany system zamrażania:

.....

24. Kolor kadłuba:

.....

25. Kolor nadbudowy:

.....

26. Liczba członków załogi:

.....

27. Urządzenia łącznościowe na pokładzie:

Typ	Marka	Model	Moc (w watach)	Rok budowy	Częstotliwości	
					Odbiór	Transmisja

28. Zainstalowane urządzenia do nawigacji i wykrywania:

Typ	Marka	Model

29. Użyte statki pomocnicze (dla każdego statku):

.....

29.1. Tonaż rejestrowy brutto:

.....

29.2. Długość całkowita (w metrach):

.....

29.3. Dziób (w metrach):

.....

29.4. Zanurzenie (w metrach):

.....

29.5. Materiał konstrukcyjny kadłuba:

.....

29.6. Moc silnika:

.....

29.7. Prędkość (w węzłach):

.....

30. Pomocnicze urządzenia antenowe do wykrywania ryb (nawet jeżeli nie są zamontowane na pokładzie):

.....

.....

31. Port macierzysty:

.....

32. Nazwisko kapitana:

.....

33. Adres:

.....

34. Narodowość kapitana:

.....

Należy załączyć:

— trzy kolorowe odbitki ksero statku (widok burty) oraz pomocniczych statków rybackich i pomocniczych urządzeń antenowych do wykrywania ryb,

— rysunek i szczegółowy opis stosowanych narzędzi połowowych,

— dokument stanowiący dowód upoważnienia przedstawiciela właściciela/armatora do podpisania niniejszego wniosku.

....

(Data wniosku) (Podpis przedstawiciela właściciela/armatora)

Dodatek 2

DZIENNIK POŁOWOWY ICCAT DLA POŁOWÓW TUŃCZYKA

Nazwa statku:	Tonaż brutto:	WYJŚCIE z portu:	Miesiąc	Dzień	Rok	Port	
Państwo bandery:	Pojemność – (MT):	POWRÓT statku:					
Numer rejestrowy:	Kapitan:						
Armator:	Liczba członków załogi:						
Adres:	Data sprawozdania:						

	(Autor sprawozdania):	Liczba dni na morzu:		Liczba dni połowowych:		Nr wyjścia na połów:	
				Liczba dokonanych stawień:			

	Takle
	Żywa przynęta
	Okrężnica
	Włok
	Outros (Inne)

Data		Sektor		Temp. wody na powierzchni (°C)	Nakład połowowy Liczba użytych haczyków	Capturas (Połowy)																				Isco usado na pesca (Użyta przynęta)			
Miesiąc	Dzień	Szerokość geograficzna N/S	Długość geograficzna E/W			Tuńczyk błękitnopłetwy *Thunnus* lub *maccoyi*		Tuńczyk żółtopłetwy *Thunnus albacares*		(Opastun) *Thunnus obesus*		(Tuńczyk biały) *Thunnus alalunga*		(Miecznik) *Xiphias gladius*		(Marlin pasiasty) (Marlin biały) *Tetraptunus audax* lub *albidus*		(Marlin czarny) *Makaira indica*		(Żaglicowate) *Istiophorus albicane* lub *platypterus*		Tuńczyk bonito *Katsuwonus pelamis*		(Połowy mieszane)		Razem dziennie (masa w kg wyłącznie)		Półdziobek	Kalamar	Żywa przynęta	(Inne)
						Ilość	Masa kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg	Ilość	kg				
Ilości wyładowane (w kg)																													

Uwagi:

1 – Używać jednego arkusza na miesiąc, jednej linijki na dzień.

2 – Na koniec każdego wyjścia z obszaru połowowego przesłać jedną kopię dziennika do swojego korespondenta lub IOTC, Calle Corazón de María, 8, 28002 Madrid, Hiszpania.

3 – „Dzień” oznacza dzień założenia takli.

4 – Sektor połowu oznacza pozycję statku. Zaokrąglić minuty i zapisać stopnie długości i szerokości geograficznej. Prosimy o podawanie N/S i E/W.

5 – Ostatnia linijka (ilości wyładowane) powinna być wypełniana tylko przy wyjściu z obszaru połowowego. Należy podać rzeczywistą masę w momencie wyładowania.

6 – Wszystkie umieszczone tu informacje mają charakter ściśle poufny.

TUŃCZYKOWCE – SEJNERY – STATKI POŁAWIAJĄCE WĘDZISKAMI I TAKLAMI

NAZWA STAKU

KAPITAN

PORT WYJŚCIA.....

DATA ..... GODZINA .....

LOG .....

PORT WEJŚCIA

DATA ..... GODZINA .....

LOG .....

Strona nr ...

Data	Pozycja w czasie zaciągu lub w południe	Numer zaciągu	Szacunkowa wielkość połowów								Nr zbiornika	Uwagi			Wrak	Warunki pogodowe				Helikopter
			Tuńczyk żółtopłetwy		Bonito		Opastun		Pozostałe gatunki			Trasa lub poszukiwanie – odrzuty ptaków – rodzaj ławicy, gatunki mieszane – problemy różne – czas spędzony na zaciągu				Powierzchnia	Prądy kier. pr.	Widoczność (w milach) niebo	Stan morza wiatr	
			Wielkość kg	Tonaż t	Wielkość kg	Tonaż t	Wielkość kg	Tonaż t	Wielkość kg	Tonaż t										
Razem																				

Dodatek 3

W ramach wspólnego komitetu Strony przeprowadzą w późniejszym terminie konsultacje mające na celu określenie przepisów stosowanych do systemu monitorowania statków drogą satelitarną (VMS) i podanie współrzędnych obszaru połowowego Wybrzeża Kości Słoniowej.

DECYZJA RADY

z dnia 18 lutego 2008 r.

w sprawie mianowania członka i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów z Hiszpanii

(2008/152/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 263,

uwzględniając propozycję rządu Hiszpanii,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r. [1].

(2) W następstwie wygaśnięcia mandatu pana GALLEGI CUESTY zwolniło się jedno stanowisko członka. W następstwie wygaśnięcia mandatów panów MARTINA MALLENA i SUAREZA RODRIGUEZA zwolniły się dwa stanowiska zastępcy członka,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Następujące osoby mianuje się na pozostały okres kadencji, to znaczy do dnia 25 stycznia 2010 r.:

a) na stanowisko członka Komitetu Regionów:

— Pan Pedro CASTRO VÁZQUEZ, Alcalde de Getafe (Madrid),

oraz

b) na stanowiska zastępców członków Komitetu Regionów:

— Pani Esther MONTERRUBIO VILLAR, Comisionada para las Relaciones Exteriores del Gobierno de Aragón, Comunidad Autónoma de Aragón,

— Pan Francisco DE LA TORRE PRADOS, Alcalde de Málaga.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lutego 2008 r.

W imieniu Rady
I. JARC
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 listopada 2007 r.

Pomoc państwa C 37/2006 (ex NN 91/2005) – Program modernizacji statków rybackich wdrożony przez Zjednoczone Królestwo

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5395)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/153/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE [1], w szczególności jego art. 6 ust. 1 i art. 14,

po wezwaniu zainteresowanych stron trzecich do składania uwag zgodnie z przepisami przywołanymi powyżej [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 15 czerwca 2004 r. obywatel Zjednoczonego Królestwa powiadomił Komisję, że Rada Wysp Szetlandzkich (*Shetland Islands Council* – SIC), organ publiczny na Wyspach Szetlandzkich należących do Zjednoczonego Królestwa, wdrożyła pomoc dla sektora rybołówstwa, która mogła się wiązać z bezprawnie przyznaną pomocą państwa. Pismami z dnia 24 sierpnia 2004 r., 4 lutego 2005 r., 11 maja 2005 r. i 16 grudnia 2005 r. Komisja zwróciła się do Zjednoczonego Królestwa o przekazanie informacji o tej pomocy. Pismami z dnia 10 grudnia 2004 r., 6 kwietnia 2005 r., 8 września 2005 r. i 31 stycznia 2006 r. Zjednoczone Królestwo przekazało Komisji kolejne informacje.

(2) Pismem z dnia 13 września 2006 r. Komisja poinformowała Zjednoczone Królestwo, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do tej pomocy. Zjednoczone Królestwo przedstawiło swoje uwagi na temat tej pomocy w pismach z dnia 16 października 2006 r. i z dnia 6 lutego 2007 r.

(3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [3]. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawiania uwag dotyczących pomocy.

(4) Komisja nie otrzymała od zainteresowanych stron żadnych uwag.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS

(5) Rada Wysp Szetlandzkich przekazywała płatności do sektora rybołówstwa w ramach dwóch ogólnych środków pomocy, pod nazwą „Pomoc dla sektora połowowego i przetwórstwa ryb" oraz „Pomoc dla sektora hodowli ryb", które faktycznie składały się z kilku różnych rodzajów programów pomocy obowiązujących od lat siedemdziesiątych. Jednym z takich programów był „Program modernizacji statków rybackich" („program"). W ramach tego programu, który był stosowany od co najmniej lat osiemdziesiątych do dnia 14 stycznia 2005 r., można było przyznawać pomoc na modernizację statków rybackich związaną ze znacznym ich ulepszeniem, polegającym na przykład na poprawie warunków przechowywania połowów, wymianie silnika, poprawie warunków pracy lub bezpieczeństwa załogi.

(6) Udzielano pomocy o wartości do 10 % całkowitych kosztów projektu ulepszającego, a kwota maksymalna wynosiła 40 000 GBP na jeden statek. Można było złożyć tylko jeden wniosek w ciągu roku. Projekty ulepszające, które przekraczały 50 % kosztów nowego statku tego samego rodzaju, nie kwalifikowały się do otrzymania pomocy, podobnie jak prace na statkach mających mniej niż pięć lat. Prace musiały spełniać wszelkie wymagane normy określone przez Szetlandzki Urząd Kontroli Jakości Owoców Morza (*Shetland Seafood Quality Control*).

[1] Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

[2] Dz.U. C 293 z 2.12.2006, str. 9.

[3] Dz.U. C 293 z 2.12.2006, str. 9.

(7) Wszyscy wnioskodawcy musieli posiadać „*pressure stock licence*" oraz inne odpowiednie świadectwa kompetencji, musieli również przystąpić do Szetlandzkiego Stowarzyszenia Rybaków.

(8) Beneficjent pomocy musiał zobowiązać się do wykorzystywania statku w pełnym wymiarze godzin, utrzymać własność statku i zapewnić pełne zatrudnienie załogi statku przez okres co najmniej pięciu lat po otrzymaniu pomocy. Ponadto beneficjenci byli zobowiązani do składania corocznego sprawozdania w celu wykazania, że wszystkie warunki zostały spełnione, a program zawierał przepis zakładający zwrot pomocy w przypadku niespełnienia któregokolwiek warunku.

Powody wszczęcia postępowania

(9) Komisja miała poważne wątpliwości, czy pomoc przyznana w ramach programu po dniu 1 lipca 2001 r. może być uznana za zgodną z wymogami Wytycznych w sprawie badania pomocy państwa dla sektorów rybołówstwa i akwakultury z 2001 ([1]) („wytyczne z 2001 r.") w związku z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa ([2]), a w szczególności z założeniami, że nie można przyznawać żadnej pomocy na modernizację statków rybackich, jeżeli dotyczy ona zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach pojemności lub mocy.

III. **UWAGI ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA**

(10) W pismach z dnia 16 października 2006 r. i 6 lutego 2007 r. Zjednoczone Królestwo przekazało dalsze informacje na temat pomocy indywidualnej przyznanej w ramach programu po dniu 1 lipca 2001 r. W okresie od sierpnia 2002 r. do lipca 2005 r. wystąpiły 23 przypadki przydzielenia pomocy na modernizację statków, dotyczącej między innymi systemów przeładunku ryb, sprzętu przeciwpożarowego, środków na wciągarki lub dźwigi pokładowe oraz na wymianę silników. Kwoty pomocy przydzielonej pojedynczemu beneficjentowi wahały się między 403 GBP a 7 090 GBP.

(11) Jeżeli chodzi o zgodność z warunkiem określonym w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 i stanowiącym, że pomoc nie może zostać przyznana, w przypadku gdy dotyczy ona zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach albo pojemności albo mocy, Zjednoczone Królestwo stwierdziło, że żadne z ulepszeń zrealizowanych dzięki przyznanej pomocy nie ma wpływu na pojemność brutto ani moc któregokolwiek statku.

(12) Ponadto Zjednoczone Królestwo przekazało informacje pokazujące, że w żadnym przypadku udzielona pomoc nie przekroczyła 40 % kosztów kwalifikowalnych.

(13) Ponadto Zjednoczone Królestwo stwierdziło, że jeżeli Komisja przyjmie decyzję negatywną, nie należy żądać zwrotu pomocy przyznanej przed dniem 3 czerwca 2003 r., ponieważ byłoby to sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tym względzie Zjednoczone Królestwo odniosło się do decyzji Komisji 2003/612/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie kredytów na zakup kwot połowowych na Wyspach Szetlandzkich (Zjednoczone Królestwo) ([3]) oraz do decyzji Komisji 2006/226/WE z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie inwestycji Shetland Leasing and Property Developments na Wyspach Szetlandzkich (Zjednoczone Królestwo) ([4]), stwierdzając, że do dnia 3 czerwca 2003 r. Rada Wysp Szetlandzkich miała prawo uważać, że fundusze wykorzystane na tę pomoc były prywatne, a nie publiczne.

IV. **OCENA POMOCY**

(14) Po pierwsze trzeba ustalić, czy środek można uznać za pomoc państwa, a jeżeli tak, to czy jest on zgodny ze wspólnym rynkiem. Pomoc została przyznana ograniczonej liczbie przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i dlatego ma ona charakter selektywny. Pomoc została przyznana przez Radę Wysp Szetlandzkich z zasobów państwa. Pomoc przyniosła korzyści jej odbiorcom, którzy bezpośrednio konkurują z innymi przedsiębiorstwami sektora rybołówstwa, zarówno z obszaru Zjednoczonego Królestwa, jak i z innych państw członkowskich. Dlatego też środki zakłócają konkurencję lub grożą jej zakłóceniem i należy je uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

(15) Jeżeli chodzi o pomoc państwa dla sektora rybołówstwa, pomoc państwa uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem, jeżeli spełnia ona warunki Wytycznych w sprawie badania pomocy państwa dla sektorów rybołówstwa i akwakultury ([5]) z 2004 r. („wytyczne z 2004 r."). Zgodnie z pkt 5.3 akapit drugi wytycznych z 2004 r.: „»pomoc przyznana bezprawnie« w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 będzie oceniona zgodnie z wytycznymi obowiązującymi w momencie wejścia w życie aktu administracyjnego ustanawiającego tę pomoc." Jest to również zgodne z ogólnymi zasadami wyrażonymi w obwieszczeniu Komisji w sprawie określenia zasad mających zastosowanie do oceny bezprawnie przyznanej pomocy państwa ([6]). Dlatego pomoc należy oceniać pod kątem jej zgodności z wytycznymi z 2001 r. oraz wytycznymi z 2004 r.

([1]) Dz.U. C 19 z 20.1.2001, str. 7.
([2]) Dz.U. L 337 z 30.12.1999, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 485/2005 (Dz.U. L 81 z 30.3.2005, str. 1).
([3]) Dz.U. L 211 z 21.8.2003, str. 63.
([4]) Dz.U. L 81 z 18.3.2006, str. 36.
([5]) Dz.U. C 229 z 14.9.2004, str. 5.
([6]) Dz.U. C 119 z 22.5.2002, str. 22.

Zgodność programu pomocy

Warunki określone w wytycznych

Wytyczne z 2001 r.

(16) Zgodnie z pkt 2.2.3.2 wytycznych z 2001 r., które mają zastosowanie do istniejącej pomocy od dnia 1 lipca 2001 r., pomoc na modernizację użytkowanych statków można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem że jest ona zgodna z odpowiednimi wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2792/1999.

Rozporządzenie (WE) nr 2792/1999

(17) Artykuły 6–7 i 9–10 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 i załącznik III do tego rozporządzenia wymagają, aby wprowadzenie nowych zdolności produkcyjnych statków było kompensowane wycofaniem zdolności produkcyjnych nieobjętych pomocą ze środków publicznych, które są co najmniej równe nowym zdolnościom produkcyjnym wprowadzonym w danych segmentach. Do dnia 31 grudnia 2001 r., gdy nie przestrzegano jeszcze celów dotyczących wielkości floty, wycofywane zdolności produkcyjne powinny były być co najmniej 30 % większe niż nowo wprowadzane zdolności produkcyjne.

(18) Pomoc może być przyznana jedynie w przypadku, gdy państwo członkowskie przekazało informacje dotyczące stosowania wieloletnich programów orientacji („MAGP"); przestrzegało obowiązków nałożonych na nie na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2930/86 z 22 września 1986 r. określającego parametry statków rybackich [1]; wdrożyło stałe zarządzenia dotyczące odnowy i modernizacji floty rybackiej zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999; oraz przestrzegało ogólnych celów wieloletnich programów orientacji.

(19) Ponadto pomoc na modernizację statków rybackich można przyznać, jedynie w przypadku gdy nie dotyczy ona zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach albo pojemności albo mocy.

(20) Wreszcie statki muszą być zarejestrowane w rejestrze statków, a wszelkie zmiany parametrów statków muszą być w tym rejestrze zgłaszane. Wymiana narzędzi połowowych nie kwalifikuje się.

(21) Ponieważ Wyspy Szetlandzkie są regionem objętym celem I, przyznana pomoc może sięgać 40 % całkowitych kosztów kwalifikowalnych.

Rozporządzenie (WE) nr 2369/2002

(22) Dnia 1 stycznia 2003 r. odpowiednie artykuły i załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 zostały zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2369/2002 [2]. Oprócz istniejących warunków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2792/1999, w większym zakresie ograniczono pomoc na modernizację statków rybackich w tym sensie, że pomoc taka może zostać przyznana jedynie pod warunkiem że nie służy ona zwiększeniu efektywności narzędzi połowowych.

(23) Jeżeli chodzi o warunek stanowiący, że pomoc nie może dotyczyć zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach albo pojemności albo mocy, zmiany dokonane przez rozporządzenie (WE) nr 2369/2002 wprowadziły zwolnienie w zakresie tego ograniczenia, dopuszczając takie rodzaje pomocy, w przypadku gdy jest ona zgodna z art. 11 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 [3], które dopuszcza zwiększenie zdolności produkcyjnych w przypadku prac modernizacyjnych na pokładzie w celu ulepszenia bezpieczeństwa na statku, warunków pracy, higieny oraz jakości produktów.

Rozporządzenie (WE) nr 1421/2004

(24) W odniesieniu do warunków dotyczących wymiany narzędzi połowowych, rozporządzenie (WE) nr 2792/1999 zostało później zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 1421/2004 [4], które weszło w życie dnia 26 sierpnia 2004 r. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2792/1999, z wprowadzonymi zmianami, wymianę narzędzi połowowych można uznać za kwalifikującą się, jeżeli statek jest objęty planem odbudowy i musi zaprzestać udziału w konkretnych połowach, a zająć się połowami innego gatunku z wykorzystaniem innych narzędzi połowowych. W takim przypadku Komisja może podjąć decyzję, że za kwalifikowalną można uznać pierwszą wymianę narzędzi połowowych, w przypadku gdy plan odbudowy znacznie ogranicza możliwości połowowe.

Wytyczne z 2004 r.

(25) Wytyczne z 2004 r. należy stosować w odniesieniu do wszystkich istniejących programów od dnia 1 stycznia 2005 r. Jeżeli chodzi o pomoc na modernizację statków rybackich, wytyczne te odnoszą się do art. 9-10 oraz załącznika III pkt 1.4 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 i tym samym warunki te w dalszym ciągu mają zastosowanie.

Zgodność

(26) Na podstawie informacji przekazanych przez Zjednoczone Królestwo można wywnioskować, że w okresie od sierpnia 2002 r. do czerwca 2005 odnotowano 23 przypadki przyznania pomocy na modernizację statków, w tym pięć przypadków przyznania pomocy na wymianę silników i jeden przypadek przyznania pomocy dotyczącej pomocniczego układu silnika, pompy i sprzęgła.

(27) Według Zjednoczonego Królestwa żadne z tych ulepszeń, możliwych dzięki przyznanym dotacjom, nie miało wpływu na pojemność brutto ani moc któregokolwiek statku i dlatego też pomoc taka była zgodna z warunkami odpowiednich wytycznych.

[1] Dz.U. L 274 z 25.9.1986, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3259/94 (Dz.U. L 339 z 29.12.1994, str. 11).
[2] Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 49.
[3] Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, str. 1).
[4] Dz.U. L 260 z 6.8.2004, str. 1.

(28) Jeżeli chodzi o 17 dotacji na modernizacje statków, które dotyczą działań innych niż wymiana silnika i projekt związany z pomocniczym układem silnika, pompy i sprzęgła, Zjednoczone Królestwo przedstawiło informacje wskazujące, że pomoc jest zgodna z warunkami określonymi w wytycznych mających zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

(29) Jednakże jeżeli chodzi o sześć pozostałych dotacji, to zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c) pkt (i) rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, pomoc nie może „dotyczyć zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach albo tonażu albo mocy". Wymiana silnika statku rybackiego dotyczy zdolności produkcyjnych tego statku mierzonych w kategorii mocy i dlatego na takie cele nie można przyznawać pomocy. Państwa członkowskie uzyskały również potwierdzenie tej zasady w piśmie z dnia 5 maja 2003 r. (nr referencyjny D(2003)37148) od Jörgena Holmquista, dyrektora generalnego ds. rybołówstwa. Zgodnie z powyższą argumentacją nie można przyznać pomocy na projekt związany z pomocniczym układem silnika, pompy i sprzęgła.

(30) Jeżeli chodzi o zmiany rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, o których mowa w motywie 23, sześć wspomnianych projektów modernizacyjnych miało miejsce pod pokładem i dlatego nie można uznać, że mieszczą się one w zakresie art. 11 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

(31) Mając na uwadze powyższe motywy 26 i 30, Komisja uważa, że przyznana w ramach programu pomoc na sześć projektów modernizacyjnych związanych ze zdolnościami produkcyjnymi statków mierzonymi w kategoriach pojemności lub mocy jest niezgodna z art. 9 ust. 1 lit. c) pkt (i) rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 i tym samym niezgodna z wytycznymi z 2001 r. i z 2004 r. Pozostałe przypadki przyznania pomocy w ramach programu są mimo to zgodne z tymi warunkami.

Zwrot pomocy

(32) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w przypadku podjęcia negatywnych decyzji w sprawie pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że dane państwo członkowskie musi podjąć wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta.

(33) Zjednoczone Królestwo wskazało, że Komisja nie może wymagać windykacji pomocy, jeżeli jest to sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, twierdząc, że zasada ta ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

(34) Środki wykorzystywane na finansowanie programu pochodzą z tych samych funduszy, które są wykorzystywane na pomoc, co do której Komisja odniosła się negatywnie w decyzjach 2003/612/WE i 2006/226/WE, o których mowa w motywie 13 niniejszej decyzji. W tych przypadkach Komisja uznała, że fundusze te należy uznać za zasoby państwa dla celów art. 87 Traktatu WE. Jednocześnie Komisja przyznaje, że w konkretnych okolicznościach analizowanych spraw, po stronie Rady Wysp Szetlandzkich i zaangażowanych podmiotów powstały uzasadnione oczekiwania dotyczące prywatnego charakteru omawianego funduszu poprzez połączenie kilku elementów, które wykluczały windykację niezgodnej z przepisami pomocy państwa.

(35) Uznaje się jednak, że w tym przypadku elementy uwzględnione we wspomnianych dwóch decyzjach Komisji nie mogą być stosowane w ten sam sposób i że nie powstały uzasadnione oczekiwania. Komisja zwraca w szczególności uwagę na działania i oświadczenia Zjednoczonego Królestwa, wyraźnie pokazujące, że w czasie przyznawania pomocy odpowiedzialne organy były przekonane, że analizowany program jest w rzeczywistości programem pomocy państwa i że zastosowanie mają zasady dotyczące pomocy państwa.

(36) Dochodząc do tego wniosku, Komisja zauważa, że w przeciwieństwie do pomocy będącej przedmiotem decyzji 2003/612/WE i 2006/226/WE omawiany program został stworzony jako typowy program pomocy i dotyczy bezpośrednich dotacji na rzecz rybaków, przyznawanych bezpośrednio przez Radę Wysp Szetlandzkich. Ponadto konkretne okoliczności tej sprawy wyraźnie pokazują, że same władze Zjednoczonego Królestwa uważały, że zastosowanie mają tu zasady dotyczące pomocy państwa, jako że niezmiennie uwzględniały wydatki ponoszone w ramach tego programu w rocznych sprawozdaniach Zjednoczonego Królestwa dotyczących pomocy państwa przekazywanych Komisji zgodnie ze zobowiązaniami wspólnotowymi. W odpowiedzi na pytania Komisji Zjednoczone Królestwo stwierdziło w piśmie z dnia 10 grudnia 2004 r., że „płatności realizowane w ramach programu były uwzględniane w rocznym spisie pomocy państwa, który przez wiele lat corocznie przesyłano Komisji zgodnie z wymogami", a w piśmie z dnia 6 kwietnia 2005 r. że „nasze władze przez wiele lat działały w dobrej wierze i w przekonaniu, że programy pomocy były zgodne z wytycznymi w sprawie pomocy państwa".

(37) Uwzględniając te oświadczenia oraz okoliczności tej sprawy, Komisja uważa, że zażądanie windykacji pomocy nie może być uznane za sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego. Tym samym zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 Komisja uważa, że Zjednoczone Królestwo musi podjąć wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta programu, bez uszczerbku dla przypadków podlegających rozporządzeniu Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającemu rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 [1].

[1] Dz.U. L 193 z 25.7.2007, str. 6.

(38) W tym względzie należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w celu przywrócenia skutecznej konkurencji windykacja powinna obejmować odsetki. Odsetki te należy wyliczyć narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 [1].

(39) Komisja zwraca się do Zjednoczonego Królestwa o odesłanie załączonego kwestionariusza dotyczącego obecnego stanu postępowania windykacyjnego i o sporządzenie listy beneficjentów, których dotyczy windykacja pomocy.

V. **WNIOSEK**

(40) W świetle oceny przeprowadzonej w sekcji IV Komisja stwierdza, że Zjednoczone Królestwo bezprawnie przyznało pomoc w ramach programu modernizacji statków rybackich, naruszając art. 88 ust. 3 Traktatu WE.

(41) Komisja uważa, że pomoc przyznana w ramach tego programu jest zgodna ze wspólnym rynkiem, z wyjątkiem pomocy na projekty modernizacyjne dotyczące zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach pojemności lub mocy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Pomoc państwa wdrożona przez Zjednoczone Królestwo na podstawie programu modernizacji statków rybackich jest zgodna ze wspólnym rynkiem, o ile dotyczy ona pomocy przyznanej na projekty modernizacyjne, które nie dotyczą zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach pojemności lub mocy.

2. Pomoc państwa wdrożona przez Zjednoczone Królestwo na podstawie programu modernizacji statków rybackich jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, o ile dotyczy ona pomocy przyznanej na projekty modernizacyjne, które dotyczą zdolności produkcyjnych mierzonych w kategoriach pojemności lub mocy.

Artykuł 2

Pomoc indywidualna, o której mowa w art. 1 ust. 2 niniejszej decyzji, nie stanowi pomocy, jeżeli spełnia ona warunki określone w rozporządzeniu (WE) nr 875/2007.

Artykuł 3

1. Zjednoczone Królestwo podejmuje wszelkie konieczne środki w celu windykacji od beneficjentów pomocy niezgodnej z zasadami przyznanej w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2, z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 2.

2. Podlegająca zwrotowi pomoc obejmuje odsetki naliczone od dnia przekazania środków pomocy do dyspozycji beneficjenta do dnia faktycznej windykacji pomocy.

3. Odsetki naliczane są narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

4. Zjednoczone Królestwo anuluje wszelkie zaległe płatności pomocy w ramach programu, o którym mowa w art. 1, ze skutkiem od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 4

1. Windykacja pomocy przyznanej w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2, dokonywana jest bezzwłocznie i skutecznie.

2. Zjednoczone Królestwo zapewnia wdrożenie niniejszej decyzji w ciągu czterech miesięcy od daty jej zgłoszenia.

Artykuł 5

1. W ciągu dwóch miesięcy od daty zgłoszenia niniejszej decyzji Zjednoczone Królestwo przekazuje Komisji następujące informacje:

a) wykaz beneficjentów, którzy otrzymali pomoc, o której mowa w art. 1 ust. 2 niniejszej decyzji, a która nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 875/2007, z podaniem całkowitej kwoty pomocy otrzymanej przez każdego beneficjenta;

b) całkowita kwota (część główna i odsetki) podlegająca windykacji od każdego beneficjenta;

c) szczegółowy opis środków już podjętych oraz planowanych celem zastosowania się do niniejszej decyzji; oraz

d) dokumenty wykazujące, że beneficjentom nakazano zwrócić pomoc.

2. Zjednoczone Królestwo informuje Komisję o postępach w zakresie krajowych środków podjętych w celu wdrożenia niniejszej decyzji do czasu zakończenia windykacji pomocy przyznanej w ramach programu, o której mowa w art. 1.

[1] Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1935/2006 (Dz.U. L 407 z 30.12.2006).

Zjednoczone Królestwo bezzwłocznie przekazuje wszelkie informacje, których zażąda Komisja na temat środków już podjętych lub planowanych celem zastosowania się do niniejszej decyzji.

Zjednoczone Królestwo przekazuje również szczegółowe informacje dotyczące kwot pomocy i odsetek windykacyjnych już odzyskanych od beneficjentów.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 listopada 2007 r.

W imieniu Komisji
Joe BORG
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 listopada 2007 r.

Pomoc państwa C 38/2006 (ex NN 93/2005) – Program poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych wdrożony w Zjednoczonym Królestwie

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5397)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/154/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE [1], w szczególności jego art. 6 ust. 1 i art. 14,

po wezwaniu zainteresowanych stron trzecich do składania uwag zgodnie z przepisami przywołanymi powyżej [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 15 czerwca 2004 r. obywatel Zjednoczonego Królestwa powiadomił Komisję o pomocy przydzielonej bezprawnie przez Radę Wysp Szetlandzkich (Shetland Islands Council – SIC), organ publiczny na Wyspach Szetlandzkich należących do Zjednoczonego Królestwa. Pismami z dnia 24 sierpnia 2004 r., 4 lutego 2005 r., 11 maja 2005 r. i 16 grudnia 2005 r. Komisja zwróciła się do Zjednoczonego Królestwa o przekazanie informacji o tej pomocy. Pismami z dnia 10 grudnia 2004 r., 6 kwietnia 2005 r., 8 września 2005 r. i 31 stycznia 2006 r. Zjednoczone Królestwo przekazało Komisji kolejne informacje.

(2) Pismem z dnia 13 września 2006 r. Komisja poinformowała Zjednoczone Królestwo, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE. Zjednoczone Królestwo przedstawiło swoje uwagi w tej sprawie w pismach z dnia 16 października 2006 r. i z dnia 30 stycznia 2007 r.

(3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dnia 28 listopada 2006 r. [3] Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawiania uwag dotyczących pomocy. Nie otrzymano żadnych uwag.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS

(4) Rada Wysp Szetlandzkich przekazywała płatności do sektora rybołówstwa w ramach dwóch ogólnych środków pomocy, pod nazwą „Pomoc dla sektora połowowego i przetwórstwa ryb" oraz „Pomoc dla sektora hodowli ryb", które faktycznie składały się z kilku różnych rodzajów programów pomocy; jednym z takich programów był tak zwany „Program poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych".

(5) W ramach programu poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych („program") można było przyznać pomoc na zakup nowych urządzeń i maszyn w przemyśle przetwórczym oraz na budowę i rozbudowę przetwórni rybnych lub poprawę warunków w przetwórniach. Do pomocy nie kwalifikowały się jednak naprawy maszyn lub budynków. Pomoc na urządzenia używane rozpatrywano jedynie w przypadku pomocy przyznawanej w szczególnych okolicznościach, a urządzenia takie musiały zostać sprawdzone lub certyfikowane jako w pełni sprawne przez niezależnego inżyniera.

(6) Maksymalna wartość przyznanej pomocy wynosiła do 20 % kosztów kwalifikowalnych, przy czym w przypadku przedsiębiorstw o obrotach poniżej 1 000 000 GBP maksymalna kwota wynosiła 20 000 GBP; w przypadku przedsiębiorstw o obrotach między 1 000 000 GBP a 3 000 000 GBP maksymalna kwota wynosiła 25 000 GBP; a w przypadku przedsiębiorstw o obrotach ponad 3 000 000 GBP maksymalna kwota wynosiła 30 000 GBP.

(7) W okresie od dnia 13 sierpnia 1993 r. do dnia 15 grudnia 2004 r., w ramach programu przekazano płatności na rzecz Shetland Fish Products Limited, spółki zajmującej się produkcją mączki rybnej i oleju rybnego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Spółce tej wypłacono następujące dotacje:

a) dnia 13 sierpnia 1997 r. przyznano 24 800 GBP tytułem pomocy na zakup separatora Alfa Laval, służącego do oddzielania oleju rybnego z przegotowanej wytłoczonej cieczy;

[1] Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).
[2] Dz.U. C 289 z 28.11.2006, str. 10.
[3] Dz.U. C 289 z 28.11.2006, str. 10.

b) dnia 3 września 1998 r. przyznano 1 592 GBP tytułem pomocy na częściową wymianę pokrycia budynku zakładu; prace te zostały zrealizowane w ramach poprawy warunków w przedsiębiorstwie mającej pomóc przedsiębiorstwu dostosować się do wymogów w zakresie emisji odoru;

c) dnia 7 stycznia 1999 r., przyznano 3 600 GBP tytułem pomocy na zakup nowego podajnika śrubowego do komór do przechowywania ryb w przedsiębiorstwie;

d) dnia 25 lutego 1999 r. przyznano 9 479 GBP tytułem pomocy na instalację nowego systemu odwadniającego, który miał ograniczyć nadmierną ilość wody dostającej się do komór do przechowywania ryb;

e) dnia 10 grudnia 1999 r. przyznano 19 480 GBP tytułem pomocy na wymianę dekantatora znajdującego się na terenie przedsiębiorstwa, co miało służyć zwiększeniu produkcji i wydajności;

f) dnia 19 stycznia 2001 r. przyznano 14 949,86 GBP tytułem pomocy na instalację układu pary impulsowej celem zwiększenia efektywności energetycznej w ramach zakładu i produkcji; oraz

j) dnia 15 grudnia 2004 r. przyznano 19 700 GBP tytułem pomocy na zakup dźwigu do rozładunku ryb, który miał umożliwić przedsiębiorstwu przeprowadzanie rozładunku dużych statków, zwiększyć niezawodność oraz zwiększyć dostępność części zamiennych.

Powody wszczęcia postępowania

(8) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że warunki programu oraz większość przypadków przyznanej pomocy są zgodne ze wspólnym rynkiem, jako że są zgodne z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 3699/93 z dnia 21 grudnia 1993 r. ustanawiającego kryteria i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa i akwakultury oraz na przetwórstwo i obrót produktów tego sektora [1] oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa [2], które miały zastosowanie w odnośnych momentach przyznania pomocy.

(9) Komisja miała jednak poważne wątpliwości dotyczące zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy przyznanej spółce Shetland Fish Products Limited, jako że pomoc ta została udzielona na inwestycje dotyczące przetwórstwa i obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, przeznaczonych do wykorzystania i przetworzenia do celów innych niż spożycie przez ludzi, co nie było dozwolone na mocy rozporządzenia (WE) nr 3699/93 i rozporządzenia (WE) nr 2792/1999.

III. **UWAGI ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA**

(10) W odpowiedzi z dnia 16 października 2006 r. Zjednoczone Królestwo przekazało dalsze informacje dotyczące pomocy przyznanej spółce Shetland Fish Products Limited.

(11) Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że pomocy przyznawanej wspomnianej spółce nie można uznać za zgodną z warunkami rozporządzenia (WE) nr 3699/93 i rozporządzenia (WE) nr 2792/1999. Zjednoczone Królestwo stwierdziło, że podmioty zarządzające programem nie wiedziały, że w momencie udzielenia zezwolenia na te dotacje nie można było, na mocy wspomnianych rozporządzeń, udzielać pomocy na przetwórstwo i obrót produktów rybołówstwa i akwakultury przeznaczonych do wykorzystania i przetworzenia do celów innych niż spożycie przez ludzi.

(12) Jednakże Zjednoczone Królestwo zwróciło uwagę, że co najmniej jedna z poczynionych inwestycji, mianowicie dotacja na kwotę 1 592 GBP z dnia 3 września 1998 r., związana była z poprawą warunków ekologicznych, a polegała na wymianie pokrycia na jednym z budynków przedsiębiorstwa, której celem było „uszczelnienie" budynku i tym samym ograniczenie emisji odoru. Według Zjednoczonego Królestwa pomoc tę można uznać za zgodną z ust. 2.0 lit. b) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 3699/93.

(13) Ponadto Zjednoczone Królestwo stwierdziło, że jeżeli Komisja przyjmie decyzję negatywną, nie powinno się żądać zwrotu pomocy przyznanej przed dniem 3 czerwca 2003 r., ponieważ byłoby to sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tym względzie Zjednoczone Królestwo odniosło się do decyzji Komisji 2003/612/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie kredytów na zakup kwot połowowych na Wyspach Szetlandzkich (Zjednoczone Królestwo) [3] oraz do decyzji Komisji 2006/226/WE z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie inwestycji Shetland Leasing and Property Developments na Wyspach Szetlandzkich (Zjednoczone Królestwo) [4], stwierdzając, że do dnia 3 czerwca 2003 r. Rada Wysp Szetlandzkich miała prawo uważać, że fundusze wykorzystane na tę pomoc były prywatne, a nie publiczne.

[1] Dz.U. L 346 z 31.12.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 25/97 (Dz.U. L 6 z 10.1.1997, str. 7).

[2] Dz.U. L 337 z 30.12.1999, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 485/2005 (Dz.U. L 81 z 30.3.2005, str. 1).

[3] Dz.U. L 211 z 21.8.2003, str. 63.

[4] Dz.U. L 81 z 18.3.2006, str. 36.

IV. **OCENA POMOCY**

(14) Po pierwsze trzeba ustalić, czy środek można uznać za pomoc państwa, a jeżeli tak, to czy jest on zgodny ze wspólnym rynkiem.

(15) Pomoc została przyznana przedsiębiorstwu sektora rybołówstwa i dlatego ma ona charakter selektywny. Pomoc została przyznana przez Radę Wysp Szetlandzkich z zasobów państwa i przyniosła korzyści spółce Shetland Fish Products Limited, która bezpośrednio konkuruje z innymi przedsiębiorstwami sektora rybołówstwa, zarówno na obszarze Zjednoczonego Królestwa, jak i innych państw członkowskich. Dlatego też pomoc ta zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem i stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu WE.

Zgodność z prawem

(16) Według Zjednoczonego Królestwa przed przystąpieniem Zjednoczonego Królestwa do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej stosowane były dwa ogólne programy. Jednak z powodu braku archiwum Zjednoczone Królestwo nie było w stanie przedstawić dowodów, że środki pomocy istniały już przed przystąpieniem Zjednoczonego Królestwa do Wspólnoty. Ponadto Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że na przestrzeni lat programy pomocy zostały zmienione i że zmiany te nigdy nie były zgłaszane Komisji zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE (poprzedni art. 93 ust. 3). W związku z tym środki pomocy należy rozpatrywać jako nową pomoc.

Podstawa oceny

(17) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 nie określa żadnego terminu na analizę „pomocy przyznanej bezprawnie", określonej definicją w art. 1 ust. f) tego rozporządzenia, mianowicie pomocy wdrożonej zanim Komisja może stwierdzić, czy pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Jednakże art. 15 tego rozporządzenia stanowi, że uprawnienia Komisji do żądania zwrotu pomocy są ograniczone do 10 lat, który to okres rozpoczyna się z dniem bezprawnego przyznania pomocy beneficjentowi i że ten termin jest przerwany przez jakiekolwiek działanie podjęte przez Komisję. W związku z tym Komisja uznaje, że w tym przypadku nie jest konieczna analiza pomocy objętej takim terminem, to jest pomocy przyznanej ponad 10 lat przed działaniem podjętym przez Komisję w odniesieniu do tej pomocy.

(18) Komisja uznaje, że w tym przypadku termin ten został przerwany przez wniosek Komisji o przekazanie informacji, który został przesłany do Zjednoczonego Królestwa dnia 24 sierpnia 2004 r. Z tego względu wspomniany termin ma zastosowanie do pomocy przyznanej beneficjentom przed dniem 24 sierpnia 1994 r. W związku z tym Komisja ograniczyła swoją ocenę do pomocy przyznanej decyzjami przyjętymi po dniu 24 sierpnia 1994 r.

(19) Pomoc państwa można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, jeżeli stosują się do niej wyjątki przewidziane w Traktacie WE. Jeżeli chodzi o pomoc państwa dla sektora rybołówstwa, uznaje się, że pomoc państwa jest zgodna ze wspólnym rynkiem, jeżeli spełnia ona warunki Wytycznych dotyczących pomocy państwa dla sektora rybołówstwa i akwakultury z 2004 r. [1] („wytyczne z 2004 r."). Zgodnie z pkt 5.3 akapit drugi tych wytycznych: „»pomoc przyznana bezprawnie« w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 będzie oceniona zgodnie z wytycznymi obowiązującymi w momencie wejścia w życie aktu administracyjnego ustanawiającego tę pomoc". Pomoc ta zatem musi być oceniona pod kątem jej zgodności z Wytycznymi dotyczącymi badania pomocy państwa dla sektora rybołówstwa i akwakultury z 1997 r. [2] („wytyczne z 1997 r.") oraz Wytycznymi dotyczącymi badania pomocy państwa dla sektora rybołówstwa i akwakultury z 2001 r. [3] („wytyczne z 2001 r.").

Warunki określone w wytycznych

(20) Zgodnie z pkt 2.3 wytycznych z 1997 r. i z 2001 r. pomoc na inwestycje w zakresie przetwórstwa produktów rybołówstwa i obrotu nimi można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem pod warunkiem, że warunki przyznawania pomocy są porównywalne z warunkami określonymi, odpowiednio, w rozporządzeniu (WE) nr 3699/93 i w rozporządzeniu (WE) nr 2792/1999 i są przynajmniej równie restrykcyjne, a poziom pomocy państwa nie przekracza, w ujęciu ekwiwalentu dotacji, całkowitej kwoty dotacji krajowych i wspólnotowych ustalonej w załączniku IV do tych rozporządzeń.

(21) Zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 3699/93, pkt 2.4 załącznika III do tego rozporządzenia, art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 oraz pkt 2.4 załącznika III do tego rozporządzenia, kwalifikujące się inwestycje mają być związane w szczególności z budową i nabyciem budynków i instalacji; nabyciem nowych urządzeń i instalacji potrzebnych w czasie wyładunku produktów rybołówstwa i akwakultury i obrotu nimi między momentem wyładunku a fazą produktu końcowego; oraz zastosowaniem nowoczesnych technologii mających na celu w szczególności poprawę konkurencyjności.

(22) Zgodnie z tymi przepisami inwestycje nie kwalifikują się do udzielenia wsparcia, jeżeli dotyczą one produktów rybołówstwa i akwakultury przeznaczonych do wykorzystania i przetworzenia do celów innych niż spożycie przez ludzi, z wyjątkiem inwestycji związanych wyłącznie z przeładunkiem, przetwarzaniem i obrotem odpadów z produktów rybołówstwa i akwakultury.

[1] Dz.U. C 229 z 14.9.2004, str. 5.
[2] Dz.U. C 100 z 27.3.1997, str. 12.
[3] Dz.U. C 19 z 20.1.2001, str. 7.

Zgodność

(23) Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że wszystkie przypadki pomocy przydzielonej spółce Shetland Fish Products Limited dotyczyły przetwórstwa i obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury przeznaczonych do wykorzystania i przetworzenia do celów innych niż spożycie przez ludzi. Dlatego tez pomoc ta nie jest zgodna z przepisami, o których mowa w motywie 22, i w konsekwencji z warunkami określonymi w wytycznych z 1997 r. i wytycznych z 2001 r., a tym samym jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

(24) Zjednoczone Królestwo stwierdziło jednak, że dotacja w kwocie 1 592 GBP z dnia 3 września 1998 r. dotyczyła pomocy na inwestycje związane z poprawą warunków ekologicznych, co byłoby zgodne z ust. 2.0 lit. b) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 3699/93.

(25) Zgodnie z ust. 2.0 lit. b) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 3699/93 do otrzymania wsparcia kwalifikuje się pomoc w dziedzinie, o której mowa w tytule III dotyczącym inwestycji materialnych mających na celu poprawę warunków higieny lub zdrowia ludzi lub zwierząt, polepszenie jakości produktów lub ograniczenie zanieczyszczenia środowiska. Jedną z dziedzin w tytule III jest „przetwarzanie produktów rybołówstwa i akwakultury oraz obrót nimi" (pkt 2.4 tego tytułu). Dlatego też pomoc inwestycyjną na przetwarzanie i obrót można uznać za zgodną z przepisami, nawet pomimo tego, że dotyczyła ona przedsiębiorstwa zajmującego się przetwarzaniem produktów nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i obrotem takim produktami, jeżeli inwestycja ta ma ograniczyć zanieczyszczenie środowiska.

(26) Pomoc przyznano na wsparcie wymiany pokrycia jednego z budynków przedsiębiorstwa, czego celem było „uszczelnienie" budynku i tym samym ograniczenie emisji odoru. Komisja uważa, że ten rodzaj pomocy można uznać za zgodny z ust. 2.0 lit. b) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 3699/93 i że ta konkretna dotacja w kwocie 1 592 GBP jest tym samym zgodna ze wspólnym rynkiem.

Zwrot pomocy

(27) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w przypadku podjęcia negatywnych decyzji w sprawie pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że dane państwo członkowskie musi podjąć wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta.

(28) Zjednoczone Królestwo wskazało, że Komisja nie może wymagać windykacji pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, twierdząc, że zasada ta ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

(29) Środki wykorzystywane na finansowanie programu pochodzą z tych samych funduszy, które są wykorzystywane na pomoc, co do której Komisja odniosła się negatywnie w decyzjach 2003/612/WE i 2006/226/WE, o których mowa w motywie 13. W tych przypadkach Komisja uznała, że fundusze te należy uznać za zasoby państwa dla celów art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Jednocześnie Komisja przyznaje, że w konkretnych okolicznościach analizowanych spraw, po stronie władz szetlandzkich i zaangażowanych podmiotów powstały uzasadnione oczekiwania dotyczące prywatnego charakteru omawianego funduszu poprzez połączenie kilku elementów, które wykluczały windykację niezgodnej z przepisami pomocy państwa.

(30) Komisja uznaje jednak, że w tym przypadku elementy uwzględnione w decyzjach 2003/612/WE i 2006/226/WE nie mogą być stosowane w ten sam sposób i że nie powstały uzasadnione oczekiwania. Komisja zwraca w szczególności uwagę na działania i oświadczenia Zjednoczonego Królestwa, wyraźnie pokazujące, że w czasie przyznawania pomocy odpowiedzialne organy były przekonane, że analizowany program jest w rzeczywistości programem pomocy państwa i że zastosowanie mają zasady dotyczące pomocy państwa.

(31) Dochodząc do tego wniosku, Komisja zauważa, że w przeciwieństwie do pomocy będącej przedmiotem decyzji 2003/612/WE i 2006/226/WE omawiany program został stworzony jako typowy program pomocy i dotyczy bezpośrednich dotacji na rzecz rybaków, przyznawanych bezpośrednio przez Radę Wysp Szetlandzkich. Ponadto konkretne okoliczności tej sprawy wyraźnie pokazują, że władze Zjednoczonego Królestwa uważały, że zastosowanie mają tu zasady dotyczące pomocy państwa, jako że niezmiennie uwzględniały wydatki ponoszone w ramach tego programu w rocznych sprawozdaniach Zjednoczonego Królestwa dotyczących pomocy państwa przekazywanych Komisji zgodnie ze zobowiązaniami wspólnotowymi. W odpowiedzi na pytania Komisji Zjednoczone Królestwo stwierdziło w piśmie z dnia 10 grudnia 2004 r., że „płatności realizowane w ramach programu były uwzględniane w rocznym spisie pomocy państwa, który przez wiele lat corocznie przesyłano Komisji zgodnie z wymogami", a w piśmie z dnia 6 kwietnia 2005 r. że „nasze władze przez wiele lat działały w dobrej wierze i w przekonaniu, że programy pomocy były zgodne z wytycznymi w sprawie pomocy państwa".

(32) Uwzględniając te oświadczenia oraz okoliczności tej sprawy, Komisja uważa, że zażądanie windykacji pomocy nie może być uznane za sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego. Tym samym zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 Komisja uważa, że Zjednoczone Królestwo musi podjąć wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta programu, bez uszczerbku dla przypadków podlegających rozporządzeniu Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającemu rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 [1].

[1] Dz.U. L 193 z 25.7.2007, str. 6.

(33) W tym względzie należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w celu przywrócenia skutecznej konkurencji windykacja powinna obejmować odsetki. Odsetki te należy wyliczyć narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 [1].

(34) Komisja zwraca się do Zjednoczonego Królestwa o odesłanie załączonego kwestionariusza dotyczącego obecnego stanu postępowania windykacyjnego.

V. **WNIOSEK**

(35) W świetle oceny przeprowadzonej w sekcji IV, Komisja stwierdza, że Zjednoczone Królestwo bezprawnie przyznało pomoc spółce Shetland Fish Products Limited w ramach programu poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych, naruszając art. 88 ust. 3 Traktatu WE.

(36) Komisja uważa, że pomoc ta nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem, o ile dotyczy ona pomocy przyznanej dnia 13 sierpnia 1997 r., 7 stycznia 1999 r., 25 lutego 1999 r., 10 grudnia 1999 r., 19 stycznia 2001 r. i 15 grudnia 2004 r., w łącznej kwocie 92 009 GBP.

(37) Pomoc przyznaną dnia 3 września 1998 r. w łącznej kwocie 1 592 GBP uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Pomoc przyznana spółce Shetland Fish Products Limited w ramach programu poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych jest zgodna ze wspólnym rynkiem, o ile dotyczy kwoty 1 592 GBP przyznanej dnia 3 września 1998 r.

2. Pomoc przyznana spółce Shetland Fish Products Limited w ramach programu poprawy warunków w przedsiębiorstwach rybnych jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, o ile dotyczy kwoty 92 007 GBP, przyznanej dnia 13 sierpnia 1997 r., 7 stycznia 1999 r., 25 lutego 1999 r., 10 grudnia 1999 r., 19 stycznia 2001 r. i 15 grudnia 2004 r.

Artykuł 2

Pomoc indywidualna, o której mowa w art. 1 ust. 2 niniejszej decyzji, nie stanowi pomocy, jeżeli spełnia ona warunki określone w rozporządzeniu (WE) nr 875/2007.

Artykuł 3

1. Zjednoczone Królestwo odzyskuje od beneficjenta pomoc niezgodną z zasadami, przyznaną w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2, z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 2.

2. Kwoty podlegające zwrotowi obejmują odsetki naliczone od dnia przekazania środków pomocy do dyspozycji beneficjenta do dnia faktycznej windykacji pomocy.

3. Odsetki naliczane są narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

4. Zjednoczone Królestwo anuluje wszelkie zaległe płatności pomocy w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2, ze skutkiem od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 4

1. Windykacja pomocy przyznanej w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2, dokonywana jest bezzwłocznie i skutecznie.

2. Zjednoczone Królestwo zapewnia wdrożenie niniejszej decyzji w ciągu czterech miesięcy od daty jej zgłoszenia.

Artykuł 5

1. W ciągu dwóch miesięcy od daty zgłoszenia niniejszej decyzji Zjednoczone Królestwo przekazuje Komisji następujące informacje:

a) całkowita kwota (część główna i odsetki) podlegająca windykacji od beneficjenta, która nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 875/2007;

b) szczegółowy opis środków już podjętych oraz planowanych celem zastosowania się do niniejszej decyzji; oraz

c) dokumenty wykazujące, że beneficjentowi nakazano zwrócić pomoc.

2. Zjednoczone Królestwo informuje Komisję o postępach w zakresie krajowych środków podjętych w celu wdrożenia niniejszej decyzji do czasu zakończenia windykacji pomocy przyznanej w ramach programu, o której mowa w art. 1 ust. 2.

[1] Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1935/2006 (Dz.U. L 407 z 30.12.2006).

Zjednoczone Królestwo bezzwłocznie przekazuje wszelkie informacje, których zażąda Komisja na temat środków już podjętych lub planowanych celem zastosowania się do niniejszej decyzji.

Zjednoczone Królestwo przekazuje również szczegółowe informacje dotyczące kwot pomocy i odsetek windykacyjnych już odzyskanych od beneficjenta.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 listopada 2007 r.

W imieniu Komisji
Joe BORG
Członek Komisji

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ wywołują skutki prawne w międzynarodowym prawie publicznym. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w najnowszej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343/, dostępnej pod adresem: http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocstts.html

Regulamin nr 24 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące:

I. Homologacji silników wysokoprężnych w odniesieniu do emisji widocznych zanieczyszczeń

II. Homologacji pojazdów silnikowych w odniesieniu do instalacji silników wysokoprężnych homologowanego typu

III. Homologacji pojazdów silnikowych wyposażonych w silniki wysokoprężne w odniesieniu do emisji widocznych zanieczyszczeń z silnika

IV. Pomiaru mocy silników wysokoprężnych

Suplement nr 3 serii poprawek 03 – Data wejścia w życie: 2 lutego 2007 r.

Zmiana regulaminu nr 24 opublikowanego w Dz.U. L 326 z dnia 24.11.2006 r.

Punkty 1.1.1.–1.1.3. otrzymują następujące brzmienie (wraz z wprowadzeniem odniesienia do nowego przypisu ([1]) oraz samego nowego przypisu ([1]):

„1.1.1. Część I: Emisja widocznych zanieczyszczeń z silników wysokoprężnych przeznaczonych do zamontowania w pojazdach kategorii L, M i N ([1]).

1.1.2. Część II: Montaż w pojazdach kategorii L, M i N silników wysokoprężnych, które posiadają homologację typu zgodnie z postanowieniami części I niniejszego regulaminu ([1]).

1.1.3. Część III: Emisja widocznych zanieczyszczeń z pojazdów kategorii L, M i N ([1]) wyposażonych w silnik, który nie posiada oddzielnej homologacji typu zgodnie z postanowieniami części I niniejszego regulaminu.

([1]) Jak określono w załączniku 7 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), (dokument TRANS/WP.29/78/Rev.1/Amend.2 ostatnio zmieniony dokumentem Amend.4)."

Punkt 5.4.1., odniesienie do przypisu ([1]) i przypis ([1]), otrzymuje numer ([2]) oraz brzmienie:

„([2]) 1 dla Niemiec, … 10 dla Serbii, … 36 dla Litwy, 37 dla Turcji, 38 (wolny), 39 dla Azerbejdżanu, … 47 dla Republiki Południowej Afryki, 48 dla Nowej Zelandii, 49 dla Cypru, 50 dla Malty, 51 dla Republiki Korei, 52 dla Malezji, 53 dla Tajlandii, 54 i 55 (wolne) oraz 56 dla Czarnogóry. Przyporządkowuje się następujące liczby …"

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ wywołują skutki prawne w międzynarodowym prawie publicznym. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w najnowszej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343, dostępnej pod adresem: http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocstts.html

Regulamin nr 101 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji samochodów osobowych wyposażonych w silnik spalania wewnętrznego lub w hybrydowy elektryczny układ napędowy w zakresie pomiaru emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa i/lub pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną oraz pojazdów kategorii M_1 i N_1 wyposażonych w elektryczny układ napędowy w zakresie pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną

Suplement 7 do pierwotnej wersji regulaminu – Data wejścia w życie: 18 czerwca 2007 r.

Zmiana regulaminu nr 101 opublikowanego w Dz.U. L 158 z 19.6.2007 r.

Punkt 1. otrzymuje brzmienie (przypis ([1]) pozostaje bez zmian):

„1. ZAKRES

Niniejszy regulamin ma zastosowanie do pojazdów kategorii M_1 i N_1 ([1]) w odniesieniu do:

a) pomiaru emisji dwutlenku węgla (CO_2) oraz zużycia paliwa i/lub do pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną pojazdów wyposażonych jedynie w silnik spalania wewnętrznego lub w hybrydowy elektryczny układ napędowy,

b) oraz do pomiaru zużycia energii elektrycznej i zasięgu przy zasilaniu energią elektryczną pojazdów wyposażonych jedynie w elektryczny układ napędowy.

Nie ma on zastosowania do typu pojazdów N_1, jeżeli zarówno:

a) typ silnika zainstalowany w pojeździe otrzymał homologację typu zgodnie z regulaminem nr 49, oraz

b) całkowita światowa roczna produkcja pojazdów N_1 danego producenta jest mniejsza niż 2 000 sztuk.”;

Dodaje się nowe punkty 2.7. i 2.8. w następującym brzmieniu:

„2.7. »*Samochód ciężarowy*« oznacza pojazd silnikowy kategorii N_1, który został zaprojektowany i zbudowany wyłącznie lub głównie do przewozu towarów.

2.8. »*Półciężarówka*« oznacza ciężarówkę o kabinie kierowcy zawartej w bryle nadwozia”.

Punkty 2.7.–2.16. (w poprzedniej wersji) otrzymują numerację od 2.9. do 2.18.

Punkt 3.3. otrzymuje następujące brzmienie:

„3.3. Pojazd reprezentatywny dla typu pojazdu, który ma być homologowany, jest dostarczony służbie technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzenie badania homologacyjnego. W przypadku pojazdów M_1 i N_1, które otrzymały homologację typu w odniesieniu do ich emisji zgodnie z regulaminem nr 83, w czasie badania służba techniczna sprawdzi, czy dany pojazd, jeśli jest wyposażony w silnik spalania wewnętrznego lub hybrydowy elektryczny układ napędowy, odpowiada wartościom dopuszczalnym dla tego typu, określonym w regulaminie nr 83.”

Punkt 5.2.1. otrzymuje następujące brzmienie:

„5.2.1. Pomiar emisji CO_2 i zużycia paliwa prowadzi się zgodnie z procedurą badania opisaną w załączniku 6. Pojazdy, które nie osiągają wielkości przyspieszeń i maksymalnej prędkości wymaganej w cyklu badania, muszą być prowadzone z w pełni włączonym urządzeniem do sterowania i kontroli przyspieszenia, dopóki ponownie nie osiągną one wymaganej krzywej działania. Odchylenia od cyklu działania muszą być zarejestrowane w sprawozdaniu z badań.”.

Punkty 7.1.–7.1.3. otrzymują brzmienie (wraz z wprowadzeniem odniesienia do nowego przypisu ([4])):

„7.1. *Pojazdy wyposażone w silnik spalania wewnętrznego, z wyjątkiem pojazdów wyposażonych w układ okresowej regeneracji dla celów kontroli emisji*

Homologacja typu może zostać rozszerzona na pojazdy tego samego typu lub typów różniących się ze względu na następujące cechy wymienione w załączniku 4, jeśli emisja CO_2 zmierzona przez służby techniczne nie przekracza o więcej niż 4 % wartości homologacji typu dla pojazdów kategorii M_1 i 6 % dla pojazdów kategorii N_1:

7.1.1. Masa odniesienia.

7.1.2. Maksymalna dopuszczalna masa.

7.1.3. Typ nadwozia:

a) dla M_1: zamknięte, z włazem tylnym, kombi, coupé, ze składanym dachem, pojazd wielozadaniowy ([4]),

b) dla N_1: samochód ciężarowy, furgon”;

Wprowadza się nowy przypis ([4]), w brzmieniu:

„([4]) Zgodnie z definicją w załączniku 7 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3) (TRANS/WP.29/78/Rev.1/Amend.2).”.

Punkt 7.2. otrzymuje następujące brzmienie:

„7.2. *Pojazdy wyposażone w silnik spalania wewnętrznego i w układ okresowej regeneracji dla celów kontroli emisji*

Homologacja typu może być rozszerzona na pojazdy tego samego lub innego typu, różniące się pod względem cech charakterystycznych podanych w załączniku 4, wymienionych w pkt 7.1.1.–7.1.5. powyżej, ale nienaruszających cech charakterystycznych rodziny podanych w załączniku 10, jeśli emisja CO_2 zmierzona przez służbę techniczną nie przekracza wartości homologacji typu o więcej niż 4 % dla pojazdów kategorii M_1 i 6 % dla pojazdów kategorii N_1, jeśli obowiązuje ten sam współczynnik K_i.

Homologacja typu może być rozszerzona również na pojazdy tego samego typu, ale o innym współczynniku K_i, jeśli skorygowana wartość CO_2 zmierzona przez służbę techniczną nie przekracza wartości homologacji typu o więcej niż 4 % dla pojazdów kategorii M_1 i 6 % dla pojazdów kategorii N_1.”.

Punkty 7.4.–7.4.3. otrzymują następujące brzmienie:

„7.4. *Pojazdy wyposażone w hybrydowy elektryczny układ napędowy*

Homologacja typu może zostać rozszerzona na pojazdy tego samego typu lub typów różniących się ze względu na następujące cechy wymienione w załączniku 4, jeśli emisja CO_2 zmierzona przez służby techniczne nie przekracza wartości homologacji typu o więcej niż 4 % dla pojazdów kategorii M_1 i 6 % dla pojazdów kategorii N_1:

7.4.1. Masa odniesienia.

7.4.2. Maksymalna dopuszczalna masa.

7.4.3. Typ nadwozia:

a) dla M_1: zamknięte, z włazem tylnym, kombi, coupé, ze składanym dachem, pojazd wielozadaniowy ([4]),

b) dla N_1: samochód ciężarowy, furgon";

Dodaje się nowe punkty 7.5.–7.6.3. w następującym brzmieniu:

„7.5. *Rozszerzenie homologacji pojazdów kategorii N_1 na rodzinę pojazdów, gdy wyposażone są one jedynie w silnik spalania wewnętrznego lub w hybrydowy elektryczny układ napędowy*

7.5.1. Dla pojazdów kategorii N_1, które uzyskały homologację jako członkowie rodziny pojazdów przy zastosowaniu procedury określonej w pkt 7.6.2., homologacja typu może być rozszerzona na pojazdy z obrębu tej samej rodziny, wyłącznie jeżeli służby techniczne oszacują, że zużycie paliwa nowego pojazdu nie przekracza zużycia paliwa pojazdu, który stanowił podstawę zużycia paliwa rodziny.

Homologacja może być także rozszerzona na pojazdy, które:

a) są do 110 kg cięższe niż badany członek rodziny, pod warunkiem, że mieszczą się w granicy do 220 kg od najlżejszego członka rodziny,

b) posiadają niższy całkowity współczynnik przełożenia niż badany członek rodziny wyłącznie z powodu zmiany wymiarów opon, oraz

c) odpowiadają charakterystyce rodziny we wszystkich innych aspektach.

7.5.2. Dla pojazdów kategorii N_1, które uzyskały homologację jako członkowie rodziny pojazdów przy zastosowaniu procedury określonej w pkt 7.6.3., homologacja typu może być rozszerzona na pojazdy z obrębu tej samej rodziny bez dodatkowego badania, wyłącznie jeżeli służba techniczna oszacuje że zużycie paliwa nowego pojazdu mieści się w granicach ustalonych dla dwóch pojazdów rodziny, które posiadają odpowiednio najmniejsze i największe zużycie paliwa.

7.6. *Rozszerzenie homologacji pojazdów kategorii N_1 na rodzinę pojazdów, gdy wyposażone są one jedynie w silnik spalania wewnętrznego lub w hybrydowy elektryczny układ napędowy*

Pojazdy kategorii N_1 mogą uzyskać homologację w obrębie rodziny zgodnie z pkt 7.6.1. przy zastosowaniu jednej z dwóch alternatywnych metod opisanych w pkt 7.6.2. i 7.6.3.

7.6.1. Pojazdy kategorii N_1 mogą być zakwalifikowane do jednej rodziny do celów niniejszego regulaminu, jeżeli następujące parametry są identyczne lub mieszczą się w określonych granicach:

7.6.1.1. Identyczne parametry obejmują:

a) producenta i typ określony w pozycji 2 załącznika 4,

b) pojemność silnika,

c) typ systemu ograniczenia emisji,

d) typ systemu paliwowego zgodnie z pozycją 6.7.2. załącznika 4.

7.6.1.2. Następujące parametry muszą mieścić się w następujących granicach:

a) całkowite stosunki przełożenia (nie więcej niż 8 % wyższe od najniższego) zgodnie z pozycją 6.10.3. załącznika 4,

b) masa odniesienia (nie więcej niż 220 kg lżejsza od najcięższej),

c) powierzchnia czołowa (nie więcej niż 15 % mniejsza od największej),

d) moc silnika (najwyżej 10 % mniejsza od najwyższej wartości).

7.6.2. Pojazd należący do rodziny zgodnie z pkt 7.6.1. może uzyskać homologację na podstawie danych dotyczących emisji CO_2 i zużycia paliwa, które są wspólne dla wszystkich członków rodziny. Służby techniczne muszą wybrać do badania takiego członka rodziny, u którego przewiduje najwyższą emisję CO_2. Pomiary są przeprowadzane zgodnie z opisem w pkt 5. i załączniku 6, a wyniki uzyskane zgodnie z metodą opisaną w pkt 5.5. są używane jako wartości homologacji typu, które są wspólne dla wszystkich członków rodziny.

7.6.3. Pojazdy, które tworzą rodzinę zgodnie z pkt 7.6.1. mogą uzyskać homologację na podstawie poszczególnych danych emisji CO_2 i zużycia paliwa dla każdego z członków rodziny. Służby techniczne wybierają do badania dwa pojazdy, u których przewiduje się odpowiednio najwyższą i najniższą emisję CO_2. Pomiary są przeprowadzane zgodnie z opisem w pkt 5. i w załączniku 6. Jeżeli dane producenta dla tych dwóch pojazdów mieszczą się w granicach tolerancji opisanych w pkt 5.5., wartość emisji CO_2 deklarowana przez producenta dla wszystkich członków rodziny pojazdów może być wykorzystana do homologacji typu. Jeżeli dane producenta nie mieszczą się w granicach tolerancji, do homologacji typu używa się wyników uzyskanych zgodnie z metodą opisaną w pkt 5.5., a służby techniczne wybierają odpowiednią liczbę innych członków rodziny do dodatkowych badań.".

Załącznik 4,

TYTUŁ otrzymuje brzmienie (wraz z wprowadzeniem odniesienia do nowego przypisu ([6])):

„POWIADOMIENIE ([6])"

Wprowadza się nowy przypis ([6]), w brzmieniu:

„([6]) W odniesieniu do pojazdów, które uzyskały homologację w obrębie rodziny zgodnie z pkt 7.6., niniejsze powiadomienie musi być dostarczone dla każdego poszczególnego członka rodziny pojazdów.".

Pozycja 6.3. otrzymuje brzmienie (wraz z wprowadzeniem odniesienia do nowego przypisu ([7])):

„6.3. Rodzaj nadwozia:

6.3.1. Dla M_1: zamknięte, z włazem tylnym, kombi, coupé, ze składanym dachem, pojazd wielozadaniowy ([2]) ([7])

6.3.2. Dla N_1: samochód ciężarowy, furgon. ([2])".

Wprowadza się nowy przypis ([7]), w brzmieniu:

„([7]) Zgodnie z definicją w załączniku 7 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3) (TRANS/WP.29/78/Rev.1/Amend.2)"

Pozycja 7. otrzymuje brzmienie:

„7. Wartości homologacji typu".

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego Europejski fundusz dostosowania do globalizacji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 406 z dnia 30 grudnia 2006 r.)

Rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 otrzymuje brzmienie:

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1927/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 20 grudnia 2006 r.

ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 159 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów [2],

działając zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Niezależnie od pozytywnego wpływu globalizacji na wzrost gospodarczy, zatrudnienie i dobrobyt, a także od potrzeby dalszego zwiększania konkurencyjności UE poprzez zmiany strukturalne, globalizacja może również mieć negatywne skutki dla najbardziej narażonych i najmniej wykwalifikowanych pracowników niektórych sektorów. W związku z tym stosowne jest ustanowienie Europejskiego funduszu dostosowania do globalizacji (zwany dalej „EFG"), dostępnego dla wszystkich państw członkowskich, poprzez który Wspólnota mogłaby wykazać swoją solidarność z pracownikami objętymi zwolnieniami wynikającymi ze zmian w światowych kierunkach handlu.

(2) Konieczne jest zachowanie wartości europejskich i wspieranie rozwoju uczciwego handlu zewnętrznego. Negatywne skutki globalizacji powinna zwalczać w pierwszej kolejności długoterminowa, zrównoważona strategia wspólnotowa w zakresie polityki handlowej, dążąca do wysokich standardów socjalnych i ekologicznych. EFG powinien zapewniać dynamiczną pomoc, którą można przystosować do wciąż zmieniających się i często nieprzewidzianych warunków rynkowych.

(3) EFG powinien zapewnić konkretne jednorazowe wsparcie w celu ułatwienia reintegracji zawodowej pracowników w obszarach, sektorach, terytoriach lub regionach rynku pracy przeżywających wstrząs spowodowany poważnymi zakłóceniami gospodarczymi. EFG powinien wspierać przedsiębiorczość, na przykład poprzez udzielanie mikrokredytów lub opracowywanie wspólnych projektów.

(4) Działania zgodne z niniejszym rozporządzeniem powinny być określone zgodnie ze ścisłymi kryteriami interwencji związanymi ze skalą dyslokacji gospodarczej i jej wpływem na dany sektor lub obszar geograficzny w celu zapewnienia, że wkład finansowy z EFG jest skoncentrowany na pracownikach z najpoważniej dotkniętych regionów i sektorów gospodarki Wspólnoty. Taka dyslokacja nie musi być skoncentrowana w jednym państwie członkowskim. W takich wyjątkowych okolicznościach, państwa członkowskie mogą zatem przedłożyć wspólne wnioski o udzielenie wsparcia z EFG.

(5) Działalność EFG powinna być spójna i zgodna z innymi politykami Wspólnoty oraz zgodna z jej dorobkiem, zwłaszcza z interwencjami funduszy strukturalnych, wnosząc jednocześnie prawdziwy wkład w politykę społeczną Wspólnoty.

(6) Punkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 roku w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami [4] (zwanego dalej „porozumieniem międzyinstytucjonalnym") określa ramy budżetowe dla EFG.

([1]) Dz.U. C 318 z 23.12.2006, str. 38.
([2]) Dz.U. C 51 z 6.3.2007, str. 1.
([3]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2006 roku (Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, str. 432) oraz decyzja Rady z dnia 19 grudnia 2006 r.
([4]) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

(7) Konkretne działanie finansowane w ramach niniejszego rozporządzenia nie powinno otrzymywać pomocy finansowej z innych instrumentów finansowych Wspólnoty. Konieczna jest koordynacja z istniejącymi lub planowanymi środkami modernizacyjnymi i restrukturyzacyjnymi w ramach rozwoju regionalnego, jednak skutkiem takiej koordynacji nie powinno być powstanie równoległych lub dodatkowych struktur zarządzania w przypadku działań finansowanych przez EFG.

(8) W celu ułatwienia wdrażania niniejszego rozporządzenia, wydatki powinny być kwalifikowalne od dnia, w którym państwo członkowskie rozpoczyna świadczenie zindywidualizowanych usług na rzecz pracowników objętych zwolnieniami. Odzwierciedlając potrzebę skoncentrowanej odpowiedzi mającej szczególnie na celu reintegrację z rynkiem pracy, należy określić ostateczny termin na wykorzystanie wkładu finansowego z EFG.

(9) Państwo członkowskie powinno pozostać odpowiedzialne za realizację wkładu finansowego oraz za zarządzanie i kontrolowanie działań wspieranych przez finansowanie wspólnotowe, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich [1] (rozporządzenie finansowe). Państwa członkowskie powinny uzasadnić sposób wykorzystania wkładu finansowego otrzymanego z EFG.

(10) Europejskie Centrum Monitorowania Zmian może wspomóc Komisję oraz zainteresowane państwo członkowskie analizami jakościowymi i ilościowymi w ocenianiu wniosków o udzielenie pomocy z EFG.

(11) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia, nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, a ze względu na ich skalę i skutki mogą zostać osiągnięte w lepszy sposób na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tych celów.

(12) Z uwagi na powiązanie okresu wdrożenia EFG z okresem obowiązywania perspektywy finansowej od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., wsparcie dla pracowników objętych zwolnieniami wynikającymi ze zmian w obrocie handlowym powinno być dostępne od dnia 1 stycznia 2007 r.,

[1] Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Mając na uwadze pobudzenie wzrostu gospodarczego oraz stworzenie większej ilości miejsc pracy w Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie ustanawia EFG, w celu umożliwienia Wspólnocie udzielenia wsparcia dla pracowników zwalnianych w wyniku poważnych zmian strukturalnych w kierunkach światowego handlu spowodowanych globalizacją, gdy zwolnienia te mają istotny niekorzystny wpływ na gospodarkę regionalną lub lokalną.

Okres stosowania niniejszego rozporządzenia jest powiązany z okresem obowiązywania ram finansowych, od stycznia 2007 r. do grudnia 2013 r.

2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady dotyczące funkcjonowania EFG w celu ułatwienia reintegracji z rynkiem pracy pracowników objętych zwolnieniami wynikającymi ze zmian w obrocie handlowym.

Artykuł 2

Kryteria interwencji

Wkład finansowy z EFG jest zapewniany w przypadkach, gdy istotne zmiany strukturalne w kierunkach światowego handlu prowadzą do poważnych zakłóceń gospodarczych, a szczególnie znacznego wzrostu przywozu do Unii Europejskiej lub szybkiego spadku udziału rynkowego UE w danym sektorze, lub przenoszeniu działalności gospodarczej do państw trzecich, skutkiem czego jest:

a) co najmniej 1 000 zwolnień w przedsiębiorstwie w jednym państwie członkowskim w okresie 4 miesięcy, włącznie z pracownikami zwalnianymi u jego dostawców lub producentów znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw; lub

b) co najmniej 1 000 zwolnień w okresie 9 miesięcy, szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach w sektorze według klasyfikacji NACE 2, w jednym regionie lub dwóch sąsiadujących regionach na poziomie NUTS II.

c) Na niewielkich rynkach pracy lub w wyjątkowych okolicznościach, w przypadku odpowiednio uzasadnionych przez zainteresowane państwo (państwa) członkowskie, wniosek o wkład z EFG może zostać uznany za dopuszczalny, mimo iż nie wszystkie warunki określone w lit. a) i b) są spełnione, jeżeli zwolnienia mają poważny wpływ na zatrudnienie i lokalną gospodarkę. Łączna kwota wkładów w wyjątkowych okolicznościach nie może przekroczyć 15 % EFG w każdym roku.

Artykuł 3

Kwalifikowalne działania

Wkład finansowy z EFG może być przekazany na aktywne środki rynku pracy, które stanowią część skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług mających na celu reintegrację zwolnionych pracowników z rynkiem pracy i które obejmują:

a) pomoc w poszukiwaniu pracy, poradnictwo zawodowe, indywidualnie dobrane szkolenia i przekwalifikowanie, włącznie z umiejętnościami w zakresie technologii komunikacyjnych i informacyjnych oraz poświadczaniem zdobytego doświadczenia oraz pomoc w zakresie zwolnień monitorowanych oraz promowanie przedsiębiorczości lub pomoc w samozatrudnieniu;

b) specjalne ograniczone w czasie środki, takie jak dodatki na poszukiwanie pracy, dodatki na koszty przeniesienia lub dodatki dla osób uczestniczących w kształceniu przez całe życie i szkoleniach; oraz

c) środki motywujące w szczególności pracowników znajdujących się w niekorzystnej sytuacji lub starszych pracowników, aby umożliwić im utrzymanie się na rynku pracy lub powrót na rynek pracy.

EFG nie finansuje pasywnych środków ochrony socjalnej.

Z inicjatywy danego państwa członkowskiego, EFG może finansować działania przygotowawcze, w zakresie zarządzania, dostarczania i upowszechniania informacji na jego temat oraz działania kontrolne w odniesieniu do wdrożenia go.

Artykuł 4

Rodzaj wkładu finansowego

Komisja przyznaje wkład finansowy w formie jednorazowej płatności, która jest dokonywana w ramach podziału zarządzania pomiędzy państwa członkowskie i Komisję, zgodnie z art. 53 ust. 1 lit. b), art. 53 ust. 5 i 6 rozporządzenia finansowego.

Artykuł 5

Zastosowania

1. Państwo (państwa) członkowskie przedkłada(-ją) Komisji wniosek o wkład z EFG w terminie 10 tygodni od dnia, w którym spełnione są warunki określone w art. 2 dla uruchomienia EFG. Następnie wniosek może zostać uzupełniony przez zainteresowane państwo (państwa) członkowskie.

2. Wniosek zawiera następujące informacje:

a) uzasadnioną analizę związku między planowanymi zwolnieniami a poważnymi zmianami strukturalnymi w kierunkach światowego handlu, a także wykaz liczby zwolnień oraz wyjaśnienie nieprzewidzianego charakteru tych zwolnień;

b) dane identyfikacyjne zwalniających przedsiębiorstw (krajowych lub międzynarodowych), dostawców lub producentów znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw, sektorów oraz kategorie pracowników, których to dotyczy;

c) opis obszaru, którego to dotyczy, jego władz oraz innych zainteresowanych podmiotów, a także spodziewany wpływ zwolnień na zatrudnienie lokalne, regionalne lub krajowe;

d) skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane, z podziałem na szacunkowe koszty, w tym informacje dotyczące ich komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych, a także informacje o działaniach, które są wymagane zgodnie z prawem krajowym lub zgodnie z układami zbiorowymi;

e) termin (terminy), od którego (których) rozpoczęto lub zaplanowano rozpocząć świadczenie zindywidualizowanych usług dla pracowników objętych zwolnieniami;

f) procedury konsultacji z partnerami społecznymi; oraz

g) organ odpowiedzialny za zarządzanie i kontrolę finansową zgodnie z art. 18.

3. Uwzględniając działania realizowane przez zainteresowane państwo (państwa) członkowskie, region, partnerów społecznych i przedsiębiorstwa, na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych, oraz zwracając szczególną uwagę na działania finansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego (zwanego dalej „EFS"), informacje przekazywane zgodnie z ust. 2 obejmują streszczenie opisu działań podjętych i planowanych przez organ krajowy i zainteresowane przedsiębiorstwa, łącznie z oszacowaniem ich kosztu.

4. Zainteresowane państwo (państwa) członkowskie dostarczają także informacje statystyczne i inne informacje, na najbardziej odpowiednim poziomie terytorialnym, których wymaga Komisja w celu oceny, czy spełnione są kryteria interwencji.

5. Na podstawie informacji, określonych w ust. 2 oraz wszelkich dodatkowych informacji dostarczonych przez dane państwo (państwa) członkowskie, Komisja w konsultacji z tym państwem członkowskim lub tymi państwami członkowskimi ocenia, czy spełnione są warunki do przyznania wkładu finansowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 6

Komplementarność, zgodność i koordynacja

1. Wkład finansowy z EFG nie zastępuje działań, za które na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych odpowiedzialne są przedsiębiorstwa.

2. Wkład finansowy z EFG uzupełnia działania państw członkowskich na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, w tym działania współfinansowane z funduszy strukturalnych.

3. Wkład finansowy z EFG zapewnia solidarność i wsparcie dla indywidualnych pracowników zwolnionych w wyniku zmian strukturalnych w kierunkach światowego handlu. EFG nie wspiera finansowo restrukturyzacji przedsiębiorstw i sektorów.

4. Zgodnie z ich odpowiednim zakresem odpowiedzialności, Komisja i państwo (państwa) członkowskie zapewniają koordynację pomocy z funduszy Wspólnoty.

5. Państwo (państwa) członkowskie zapewnia(-ją), by konkretne działania otrzymujące wkład finansowy z EFG nie otrzymywały pomocy z innych instrumentów finansowych Wspólnoty.

Artykuł 7

Równość mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacja

Komisja i państwa członkowskie zapewniają promowanie zasady równości kobiet i mężczyzn oraz uwzględnienia problematyki płci na kolejnych etapach wdrażania EFG. Komisja i państwa członkowskie podejmują właściwe działania, aby zapobiec wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną na kolejnych etapach wdrażania EFG, a w szczególności w zakresie dostępu do EFG.

Artykuł 8

Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji

1. Z inicjatywy Komisji, w ramach limitu 0,35 % zasobów finansowych dostępnych na dany rok, EFG może być wykorzystany do finansowania monitorowania, informacji, wsparcia administracyjnego i technicznego, audytu, kontroli i działań związanych z oceną niezbędnych do wdrożenia niniejszego rozporządzenia.

2. Zadania takie są wykonywane zgodnie z rozporządzeniem finansowym, a także zgodnie z przepisami wykonawczymi mającymi zastosowanie do tej formy wykonywania budżetu.

Artykuł 9

Informacja i upowszechnianie

1. Dane państwo (państwa) członkowskie dostarcza(-ją) i upowszechnia(-ją) informacje o finansowanych działaniach. Informacje kierowane są do zainteresowanych pracowników, władz lokalnych i regionalnych, partnerów społecznych, mediów i do ogółu społeczeństwa. Informacje podkreślają rolę Wspólnoty i zapewniają widoczność wkładu z EFG.

2. Komisja tworzy stronę internetową dostępną we wszystkich językach wspólnotowych, w celu udostępniania informacji na temat EFG, wskazówek dotyczących przedkładania wniosków oraz aktualnych informacji w sprawie przyjętych i odrzuconych wniosków, podkreślając rolę władzy budżetowej.

Artykuł 10

Określenie wkładu finansowego

1. Komisja, na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 5 ust. 5, uwzględniając w szczególności liczbę pracowników potrzebujących wsparcia, proponowane działania i szacunkowe koszty, ocenia i proponuje w możliwie najkrótszym terminie kwotę ewentualnego wkładu finansowego, który może zostać przyznany w granicach dostępnych środków.

Kwota ta nie może przekraczać 50 % łącznych szacunkowych kosztów, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. d).

2. Jeżeli na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 5 ust. 5, Komisja uzna, że spełnione są warunki przekazania wkładu finansowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie rozpoczyna procedurę określoną w art. 12.

3. Jeżeli, na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 5 ust. 5, Komisja uzna, że warunki przekazania wkładu finansowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie są spełnione, możliwie jak najszybciej powiadamia dane państwo (państwa) członkowskie.

Artykuł 11

Kwalifikowalność wydatków

Wydatki są kwalifikowalne do otrzymania wkładu z EFG od dnia (dni), w którym (których) dane państwo (państwa) członkowskie rozpoczyna(-ją) świadczenie zindywidualizowanych usług dotkniętym pracownikom, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. e).

Artykuł 12

Procedura budżetowa

1. Zasady funkcjonowania EFG są zgodne z przepisami pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego.

2. Środki dotyczące EFG są ujęte w budżecie ogólnym Unii Europejskiej jako rezerwa w ramach zwykłej procedury budżetowej po tym, jak Komisja określi dostateczne marginesy lub anulowane zobowiązania.

3. Jeżeli Komisja uzna, że z EFG powinien zostać przekazany wkład finansowy, przedkłada do władzy budżetowej wniosek o zatwierdzenie środków odpowiadających kwocie określonej zgodnie z art. 10 oraz wniosek o przesunięcie tej kwoty do linii budżetowej EFG. Wnioski mogą być przedkładane grupowo.

Przeniesienia związane z EFG dokonywane są zgodnie z art. 24 ust. 4 rozporządzenia finansowego.

4. Wniosek na podstawie ust. 3 zawiera:

a) ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 5 ust. 5, wraz ze streszczeniem informacji, na których oparta jest ta ocena;

b) dowody, że spełnione są kryteria przewidziane w art. 2 i 6;

c) uzasadnienie proponowanych kwot.

5. Przedstawiając wniosek Komisja uruchamia procedurę rozmów trójstronnych, jeżeli to możliwe w uproszczonej formie, w celu uzyskania zgody obydwu organów władzy budżetowej co do potrzeby wykorzystania EFG oraz wymaganej kwoty.

6. W dniu 1 września każdego roku co najmniej jedna czwarta maksymalnej rocznej kwoty EFG pozostaje dostępna w celu pokrycia potrzeb pojawiających się do końca roku.

7. Po udostępnieniu środków przez władzę budżetową Komisja przyjmuje decyzję w sprawie wkładu finansowego.

Artykuł 13

Płatności i wykorzystanie wkładu finansowego

1. Po przyjęciu decyzji zgodnie z art. 12 ust. 7 Komisja, co do zasady w terminie piętnastu dni, wypłaca państwu (państwom) członkowskiemu (członkowskim) wkład finansowy w formie jednorazowej płatności.

2. Państwo (państwa) członkowskie wykorzystuje(-ą) wkład finansowy wraz z narosłymi odsetkami w ciągu 12 miesięcy od dnia przedłożenia wniosku, zgodnie z art. 5.

Artykuł 14

Stosowanie euro

We wnioskach, decyzjach dotyczących wkładów finansowych i sprawozdaniach na podstawie niniejszego rozporządzenia, a także we wszelkich innych powiązanych dokumentach, wszystkie kwoty wyraża się w euro.

Artykuł 15

Sprawozdanie końcowe i zamknięcie

1. Najpóźniej sześć miesięcy po upływie okresu określonego w art. 13 ust. 2 dane państwo (państwa) członkowskie przedstawia(-ją) Komisji sprawozdanie z wykorzystania wkładu finansowego, w tym informację o rodzaju działań oraz głównych wynikach, wraz z deklaracją wydatków, wskazując, w odpowiednich przypadkach, komplementarność działań z działaniami finansowanymi z EFS.

2. Najpóźniej sześć miesięcy po otrzymaniu wszystkich informacji wymaganych zgodnie z ust. 1 Komisja likwiduje wkład finansowy z EFG.

Artykuł 16

Sprawozdanie roczne

1. Do dnia 1 lipca każdego roku i po raz pierwszy w 2008 r., Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące działań na podstawie niniejszego rozporządzenia z ubiegłego roku w ujęciu ilościowym i jakościowym. Sprawozdanie koncentruje się na rezultatach osiągniętych dzięki EFG i zawiera w szczególności informacje dotyczące złożonych wniosków, przyjętych decyzji, finansowanych działań, w tym ich komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych, przede wszystkim z EFS, oraz likwidacji przekazanego wkładu finansowego. Dokumentuje ono również przypadki wniosków, które zostały odrzucone ze względu na brak wystarczających środków lub niekwalifikowalność.

2. Sprawozdanie jest przekazywane do wiadomości Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów oraz partnerom społecznym.

Artykuł 17

Ocena

1. Komisja przeprowadza z własnej inicjatywy i w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi:

a) do dnia 31 grudnia 2011 r., ocenę w połowie okresu dotyczącą efektywności i trwałości uzyskanych wyników; oraz

b) do dnia 31 grudnia 2014 r., ocenę *ex post* z pomocą ekspertów zewnętrznych, w celu określenia wpływu EFG i jego wartości dodanej.

2. Wyniki oceny są przekazywane do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów i partnerom społecznym.

Artykuł 18

Zarządzanie i kontrola finansowa

1. Bez uszczerbku dla odpowiedzialności Komisji za wykonanie budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, państwa członkowskie przyjmują odpowiedzialność w pierwszym rzędzie za zarządzanie działaniami wspieranymi przez EFG i kontrolę finansową działań. W tym celu podejmowane przez nie środki obejmują:

a) weryfikowanie, czy zarządzanie i system kontroli zostały ustanowione i są realizowane w sposób zapewniający efektywne i prawidłowe wykorzystanie funduszy Wspólnoty, zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansowego;

b) weryfikację, czy finansowane działania zostały właściwe przeprowadzone;

c) zapewnienie, by finansowane wydatki były oparte na wiarygodnych dokumentach pomocniczych, prawidłowe i zgodne z przepisami; oraz

d) zapobieganie, wykrywanie i korygowanie nieprawidłowości, w sposób określony w art. 70 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności [1], oraz odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych wraz z odsetkami za opóźnienie, zgodnie z tym artykułem. Państwo (państwa) członkowskie w odpowiednim czasie powiadamia(-ją) Komisję o wszelkich takich nieprawidłowościach i informują ją o przebiegu postępowań administracyjnych i sądowych.

2. Państwo (państwa) członkowskie dokonuje(-ą) korekt finansowych wymaganych w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości. Korekty dokonane przez państwo (państwa) członkowskie polegają na anulowaniu całości lub części wkładu Wspólnoty. Państwo (państwa) członkowskie odzyskuje(-ą) wszelkie kwoty utracone w wyniku wykrytej nieprawidłowości, zwraca je Komisji, a w przypadku gdy kwota nie jest zwrócona w czasie wyznaczonym przez dane państwo (państwa) członkowskie, należne są odsetki za opóźnienie.

3. Ponosząc odpowiedzialność za wykonanie ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich, Komisja podejmuje wszelkie kroki niezbędne do zweryfikowania, czy finansowane działania przeprowadzane są zgodnie z zasadami należytego i efektywnego zarządzania finansowego, zgodnie z przepisami rozporządzenia finansowego. Obowiązkiem państwa (państw) członkowskich jest zapewnienie sprawnie funkcjonujących systemów zarządzania i kontroli; Komisja upewnia się, że takie systemy funkcjonują.

W tym celu, bez uszczerbku dla uprawnień Trybunału Obrachunkowego lub kontroli przeprowadzanych przez państwo (państwa) członkowskie zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, urzędnicy lub inni pracownicy Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu, w tym kontrole wyrywkowe działań finansowanych przez EFG, po uprzednim powiadomieniu z wyprzedzeniem minimum jednego dnia roboczego. Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie w celu uzyskania wszelkiej niezbędnej pomocy. Urzędnicy lub inni pracownicy zainteresowanych państw członkowskich mogą uczestniczyć w takich kontrolach.

4. Państwo członkowskie zapewnia dostępność wszystkich dokumentów pomocniczych dotyczących poniesionych wydatków dla Komisji i Trybunału Obrachunkowego przez okres trzech lat po likwidacji wkładów finansowych otrzymanych z EFG.

Artykuł 19

Zwrot wkładu finansowego

1. W przypadku, gdy kwota rzeczywistych kosztów działania jest niższa niż szacunkowa kwota podana zgodnie z art. 12, Komisja żąda, by państwo (państwa) członkowskie zwróciło(-y) odpowiednią kwotę otrzymanego wkładu finansowego.

2. Jeżeli państwo (państwa) członkowskie nie wypełnia(-ją) zobowiązań zawartych w decyzji w sprawie wkładu finansowego, Komisja podejmuje niezbędne kroki i żąda od państwa członkowskiego (państw członkowskich) zwrotu całości lub części otrzymanego wkładu finansowego.

3. Przed przyjęciem decyzji zgodnie z ust. 1 lub 2, Komisja odpowiednio bada dany przypadek, pozostawiając państwu członkowskiemu (państwom członkowskim) określony czas na przedstawienie uwag.

4. Jeżeli, po przeprowadzeniu niezbędnych weryfikacji, Komisja ustali, że państwo (państwa) członkowskie nie wypełnia(-ją) zobowiązań na mocy art. 18 ust. 1, Komisja – jeśli nie osiągnięto porozumienia, a państwo członkowskie nie dokonało korekt w okresie wyznaczonym przez Komisję, i uwzględniając wszelkie uwagi państwa członkowskiego – w ciągu trzech miesięcy od końca okresu, o którym mowa powyżej, podejmuje decyzję dotyczącą dokonania korekt finansowych wymaganych do anulowania całości lub części wkładu z EFG na przedmiotowe działanie. Wszelkie kwoty utracone w wyniku wykrytych nieprawidłowości są odzyskiwane, a w przypadku braku zwrotu w terminie wyznaczonym przez dane państwo (państwa) członkowskie, należne są odsetki za opóźnienie.

[1] Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1989/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, str. 6).

Artykuł 20

Klauzula przeglądowa

Na podstawie pierwszego sprawozdania rocznego przewidzianego w art. 16 Parlament Europejski i Rada mogą dokonać przeglądu niniejszego rozporządzenia, na wniosek Komisji, aby zapewnić osiągnięcie celu EFG tj. solidarności oraz zapewnić odpowiednie uwzględnienie w przepisach rozporządzenia specyfiki gospodarczej, społecznej i terytorialnej wszystkich państw członkowskich.

Parlament Europejski i Rada dokonają przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BORRELL FONTELLES	J. KORKEAOJA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 390 z dnia 30 grudnia 2006 r.)

Strona 7, pkt 12: po lit. b) dodaje się nową literę w brzmieniu:

„ba) w ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

»Procedura przewidziana w art. 24 ust. 2 i 3 ma zastosowanie. Jeżeli wniosek Komisji nie jest zatwierdzony przez obydwa ramiona władzy budżetowej i nie udaje się osiągnąć wspólnego stanowiska w sprawie wykorzystania tej rezerwy, Parlament Europejski i Rada powstrzymują się od działania odnośnie do wniosku Komisji w sprawie przesunięcia środków.«"

Protokół o sprostowaniu do Umowy zmieniającej Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, oraz do Aktu końcowego,

podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r.

podpisaną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r.

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 209 z dnia 11 sierpnia 2005 r.)

Niniejsze sprostowanie zostało sporządzone w drodze protokołu o sprostowaniu, podpisanego w Brukseli dnia 22 stycznia 2008 r., którego depozytariuszem jest Rada.

Tekst umowy zmieniającej

Strona 36, artykuł:

zamiast: „Zgodnie z procedurą określoną w jej artykule 95 ustęp 3, (…)”,

powinno być: „Zgodnie z procedurą określoną w jej artykule 95, (…)”.

Część C, załączniki

1. Strona 45, pkt 4 lit. i) dotyczący zmiany art. 14 ust. 4 załącznika IV:

   zamiast: „4. Z zastrzeżeniem przepisów ustępów 3 i 4, (…)”,

   powinno być: „4. Z zastrzeżeniem przepisów ustępów 5 i 6, (…)”.

2. Strona 45, pkt 4 lit. k) dotyczący zmiany art. 15 ust. 4 zdanie drugie załącznika IV:

   zamiast: „Ocena jest zgodna z artykułem 41 litera d) (…)”,

   powinno być: „Ocena jest zgodna z artykułem 4 ustęp 1 litera d) (…)”.

3. Strona 47, pkt 4 lit. o) dotyczący zmiany art. 19 ust. 2 załącznika IV:

   zamiast: „2. Wszelkiego rodzaju wydatki, o których mowa w ustępie 1 jest zaznaczane w propozycji finansowania i nie przesądza o decyzji o finansowaniu (…)”,

   powinno być: „2. Wszelkiego rodzaju wydatki, o których mowa w ustępie 1, są zaznaczane w propozycji finansowania i nie przesądzają o decyzji o finansowaniu (…)”.

4. Strona 47, punkt 4 lit. q) dotyczący dodanego art. 19a ust. 2 załącznika IV:

   zamiast: „2. W kontekście niniejszego załącznik …”,

   powinno być: „2. W kontekście niniejszego załącznika …”.

Akt końcowy

1. Strona 59, tytuł deklaracji XVI:

   zamiast: „Deklaracja Wspólnoty w sprawie artykułu 4 ustęp 3, artykułu 5 ustęp 7, artykułu 16 ustęp 3 i 4 oraz artykułu 17 ustęp 2 załącznika IV”,

   powinno być: „Deklaracja Wspólnoty w sprawie artykułu 4 ustęp 3, artykułu 5 ustęp 7, artykułu 16 ustęp 5 i 6 oraz artykułu 17 ustęp 2 załącznika IV”.

2. Strona 61, deklaracja VII:

   zamiast: „(…) w odstępstwie od artykułu 13 ustępu 2 litera a) przedstawić wniosek o szczególne finansowanie dotyczące jednego z tych regionów.”,

   powinno być: „(…) w odstępstwie od artykułu 13 ustęp 2 litera a) załącznika IV przedstawić wniosek o szczególne finansowanie dotyczące jednego z tych regionów.”.